

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

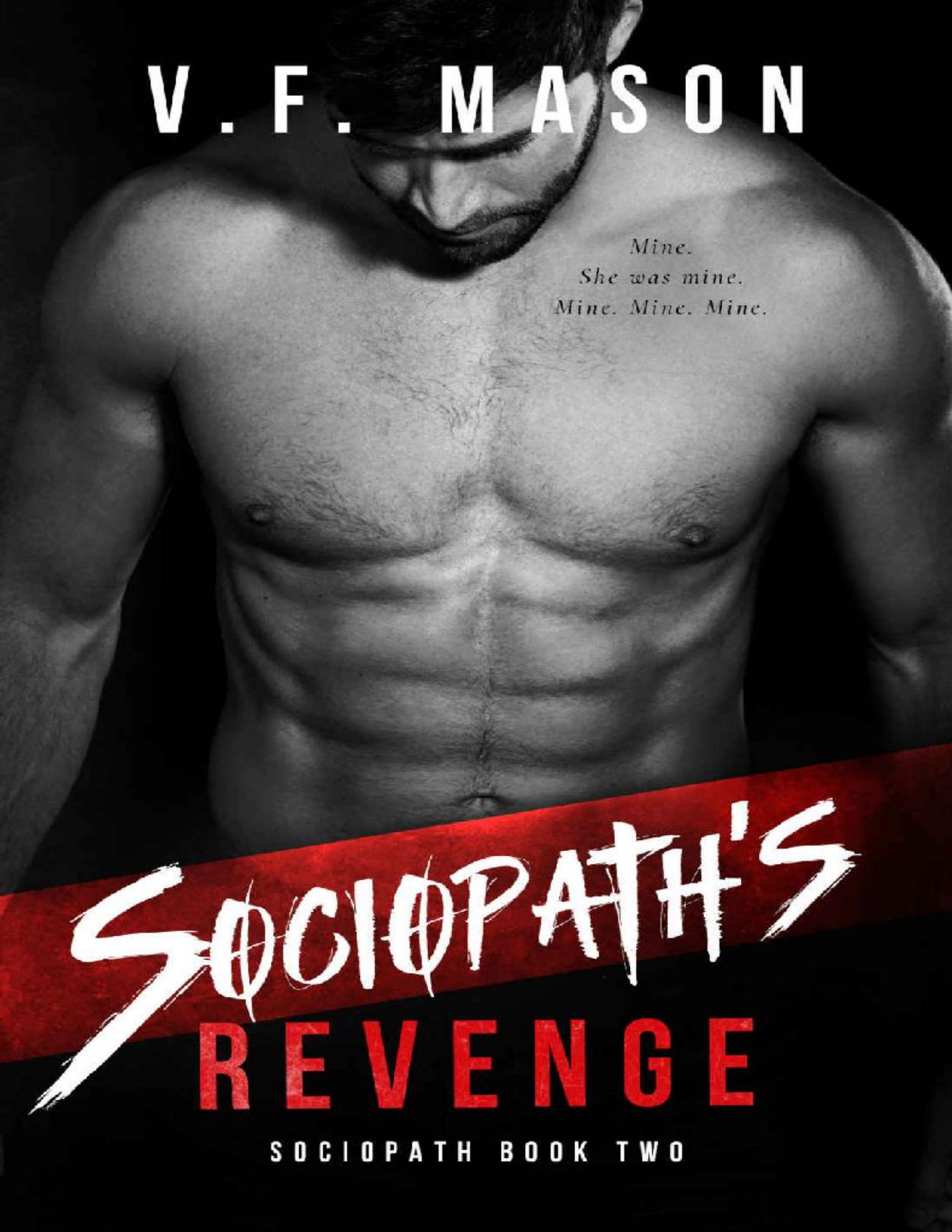
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

V.F. MASON

*Mine.
She was mine.
Mine. Mine. Mine.*

SOCIOPATH'S REVENGE

SOCIOPATH BOOK TWO

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

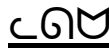
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SOCIOPATH'S REVENGE

SOSYOPATIN İNTİKAMI
V.F. MASON

Telif hakkı © 2016 V.F. MASON'a aittir.
Her hakkı saklıdır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin alınmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Hot Tree Editing tarafından düzenlendi.
Kapak Tasarımı: Perfect Pear Creative Covers
Fotoğraf: Lindee Robinson
Modelleri: Andrew Kruczynski, Alyse Madej
Biçimlendirme: L.J. Anderson, Mayhem Cover Creations

DEDICATION

Sevginin gücüne.
Hala.

TABLE OF CONTENTS

Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On üçüncü Bölüm
On dördüncü Bölüm
On beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On yedinci Bölüm
Epilog
Teşekkürler
Benimle iletişime geçin

PROLOGUE

Damian

Ağrı.

Vücutumu yakıp kavuran dayanılmaz bir acı beni uyandırdı. Ciğerlerim anında etrafımı saran dumanla doldu.

Ateş.

Başımı silkeleyerek kalkmaya çalıştım ama bacaklarım kıpırdamadı. Ne yaparsam yapayım, tepki vermediler. Gözlerim etrafımdaki pusa alışınca, bacaklarımı sıkıştıran kocaman bir tahta parçası gördüm. Oturdum ve tüm gücümle itmeye çalıştım ama nafileydi.

Alnımdan yanaklarıma ve dudaklarıma yavaşça kan damlıyordu. Nasırlaşmış ellerim kabarcıklarla kaplıydı. Bu nasıl olabilirdi?

Safir.

Alevler daha da hızla yayılırken gözlerim onu aradı. İpeksi siyah saçlarının bankın üzerinde yattığını gördüm. Bilinci yerinde değildi. Etrafımızı saran turuncu alevler tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, bedenine doğru ilerliyordu.

HAYIR!

"Safir." Adı kısık bir fısıltı gibi çıktı ağzımdan. Boğazımı ne kadar temizlemeye çalışsam da daha yüksek sesle konuşamıyordum. Beş yıl önceki kazadan sonra, daha yüksek sesle konuşmak benim için lüks bir şeydi. Sevdığım kadının gözlerini açması ve küçük bebeğimizle birlikte koşabilmemiz için o an nasıl da bağırmak isterdim.

Sonra dehşet dolu çığlık havayı doldurdu ve bedenim korkudan donup kaldı.

"Baba!" diye bağırdı Kristina sağ tarafımdan bir yerden. "Baba, yardım et! Beni götürmek istiyor." Ağlamaya başladı ve sürekli adımı haykırıyordu. Depoda bir adamın kahkahası yankılandı ve tanıdık tokat sesi içimde yakıcı bir öfke yarattı. Ellerimi yumruk yaptım ve bir kez daha, yüksek sesle bağırarak, tahtayı ittim ama kıpırdamadı.

Ona sahip olamazdı.

Onu istemiyordu.

Benim küçük kızım.

"Gördün mü oğlum? Benimle asla kazanamazsın. Şimdi kıymetli kızın beni mutlu etmenin ne demek olduğunu anlayacak." Kristina sızlandı ve bir saniye sonra kapının gürültüyle kapandığını, bizi içeride hapsettiğini duydum.

Çocuğum.

S benim çocuğumu dünyaya getirdi.

HAYIR!

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım. "Baban çok üzgün."

Ne yaparsam yapayım, o kabusları hayatının geri kalanında görecekti.

Ve ne yazık ki, onları durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

CHAPTER ONE

LIFE MEANT TO BE

Kuzey Carolina
2016

Safir

"Anneciğim."

"Evet, tatlım?"

"Kızma."

Kitabımın bir bölümünü daha yazmayı bıraktım ve sandalyemde dönerek yüzünde suçlu bir ifade olan dört buçuk yaşındaki kızıma baktım. Uzun, kehribar rengi saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve safir mavisi gözleri –tıpkı benimkiler gibi– cevabımı beklercesine irileşmişti. İncecik vücudundaki pembe elbise kirlenmişti ve ellerinde küçük bir köpek yavrusu tutuyordu. "Ne yaptın?"

Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra elindeki yavru köpeği burnuma doğru kaldırdı. Karşımda, dili ağzından sarkmış, yüzümü inceleyen ve sonra da beni hızlıca yalayan sevimli bir Alman çoban köpeği yavrusu duruyordu. Acı içinde yanağımı yakındaki bir mendille silerek kızıma baktım. "Kristina, ne yaptın?"

"Onu bahçemizde buldum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bizim bahçemizde mi?"

Başını salladı ve yavru köpeği tekrar okşadı. "Meşe ağacının etrafında koşuyordu ve çok tatlı, anne. Onu sahiplenmeliyiz."

Derin bir nefes alarak kızımın gözlerine baktım. "Tatlım, onu yanımızda tutamayız. Muhtemelen etrafta dolaşıyor ve komşular onu arıyor."

Kristina inatla çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak, "O zaman onu yalnız bırakmamalıydılar. Onu sahipleniyorum, Anneciğim." dedi.

Nefesim bir anlığına kesildi; babasını hatırlattığı her seferinde böyle olurdu. Ciddi anlamda, çocuklarına tek başına bakan tüm bekar annelere selam olsun, çünkü bu gerçekten çok zor bir iş.

Tanık Koruma Programı evraklarını imzaladıktan sonra, Connor ve Melissa bana farklı bir isim ve kimlikle yeni bir pasaport verdiler. Ben Katrina Jackson'dım, küçük yaşta yetim kalmış ve ekonomi nedeniyle Amerika'nın güneyindeki küçük bir sahil kentine taşınmaya karar vermiş bekar bir anneydim. Bana bir ev, ikinci el bir araba aldılar ve geçinmem için biraz para verdiler. Yerel kütüphanede bana bir iş buldular ve kimse bu işi istemediği için hamileliğime kimse aldırmış etmedi.

Bana her ay bir kez ulaşp hiçbir şeyin bitmediğini haber veriyorlardı ve ben de bunun asla bitmeyeceğinden şüpheleniyordum. Yalnızlık yüzünden delirdiğim zamanlarda, bu yalnızlık bana yazılarıma odaklanma imkanı verdi. Sonunda ilk romanımı kendi yayınımlarım olarak çıkardım ve şaşırtıcı bir şekilde kitabım iyi sattı ve iyi para kazandırdı.

Bir yıl önce bebeğim sahile yakın bir eve aşık oldu ve onu reddetmek imkansızdı. Gözlerden uzak kalmalıydım, kimse beni burada aramayacaktı. Herkes zaten öldüğümü düşünüyordu. Burada küçük bir cennet köşemiz vardı ve çoğunlukla mutluydum. Hayatım güzeldi. Şehirde birkaç arkadaşım bile vardı ve topluluğun bir parçasıydık. Tüm bu senaryodaki tek olumsuzluk, sürekli olarak farklı imza günlerinde bulunup bulunmayacağımı soran e-postalar gönderen okuyucularımın görüşmememdi. Bütün bunlar çok tehlikeliydi; bu yüzden her seferinde reddetmek ve kimliğimi, bu durumda bir fotoğrafı, gizli tutmak zorunda kaldım.

Geceler kabuslarla doluydu, ama onlarla başa çıkmayı öğrendim.

"Tatlım, başkasının köpeğini sahiplenemezsin."

"Evet, yapabilirim."

"Hayır, yapamazsın—" Kapı zili yüksek sesle çaldı ve sözümü yarıda kesti. Ona kanepeye oturmasını işaret ettim. "Bu konuşma henüz bitmedi." Bunun yerine yere oturdu—çok şükür ki tahtaydı—ve her şeye dokunan yavru köpeği kucağına aldı. Susamış mıydı? Harika, şimdi ben bile hayvana ilgi duymaya başladım. Çocukken bir köpeğim olmasını hayal ederdim ama ailem izin verince bu hayalim çabucak öldü.

Hayır. Başımı salladım. Geçmişin anıları yeni hayatımda yer almamalıydı.

Kapıya doğru ilerlerken gözlerim oturma odasında dolaştı, etrafımdaki manzarayı takdir ettim. Evimizin genel renk teması mor ve beyazdı, duvarları ise Kristina'nın hayatının farklı dönemlerinden fotoğraflarımız süslüyordu. Mutfak genişti ve ortasında mor bir masa örtüsüyle kaplı

yuvarlak, ahşap bir masa vardı. Oradaki pencereler bahçemize bakıyordu, bu da Kristina'yı her zaman yakından takip etmeme olanak sağlıyordu.

Kahvaltı barı, büyük bir kanepe, iki sandalye ve düz ekran televizyon bulunan oturma odasına açılıyordu. Mobilyalar beyaz olmasına rağmen, üzerlerinde çeşitli mor battaniyeler ve mor halılar seriliydi. Odanın çeşitli yerlerine vazolar içinde güller yerleştirilmişti. Kokuları beni sakinleştiriyordu. Üst katta üç yatak odası ve iki banyo vardı. Bir misafir odamız vardı ama nadiren biri orada kalırdı.

Kristina'nın prenses tarzı odası tamamen mor tonlarındayken, benim odam da evin geri kalanıyla aynı renk temasına sahipti. En yakın arkadaşım Annie, her gün kirlenmeyi kendine görev edinmiş küçük bir çocukla her yeri beyaza boyamamın çılgınlık olduğunu söyledi. Doğruydum ama başka türlüünü de istemezdim ve evimi farklı şekilde dekore etmeyi reddettim. Ev bizim yuvamızdı, gerçek benliğimizin bir parçasıydı ve mükemmel olmasını istiyordum.

Sonunda kapıyı açtığımda, sırtı bana dönük bir adam karşımda duruyordu ve içimde bir şey durdu.

Yanımıza hiç erkek gelmedi.

Durmadan.

"Merhaba?" diye merakla sordum ve omuzları gerildi. Yavaşça arkasını döndü ve nefesim kesildi. Son beş yıldır erkekler aklımdan bile geçmiyordu. Hiç çıkmamıştım, çıkmak istememiştim, hele ki birinin yakışıklı olup olmadığını fark etmeyi hiç düşünmemiştim. Tanık Koruma Programı ve küçük bir çocuk, flört etmek için en uygun koşulları sağlamıyordu. İlişkilerden tamamen vazgeçmemiştim. Bir gün evlenmek ve Kristina için bir baba figürüne sahip olmak istiyordum, ama henüz çok erkendi. Ayrıca, burada tanıştığım hiçbir erkek içimde bir kıvılcım yaratmamıştı. Yakışıklıydılar, ama nedense bana yeterince baskın görünmüyorlardı ve zevklerimin tercih ettiği güçlü erkeklikten yoksunlardı.

Ama bu yabancı tam bir erkekti. Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı ve fit bir vücudu vardı ve bir gömleğin bu kadar esneyebileceğini gerçekten bilmiyordum. Yüzü sakalla kaplıydı ve dağınık bir saç kesimi vardı. Yüzündeki güneş gözlükleri gözlerinin rengini görmemi engelliyordu ama benim gözlerim boynundaki yaraları, sanki biri boğazını kesmiş gibi, gözden kaçırmadı. Elleri arka ceplerindeydi, birbirimize bakıyorduk ve garip bir his beni sardı, geçmişî hatırlattı.

Adam cevap veremedi Kristina bacağıma çarptı ve gözlerinde ilgiyle yabancıya baktı. Yavru köpek de kısa süre sonra onu takip etti ve şaşırtıcı bir şekilde adamın bacağının yanına oturdu.

"Şanslısın!" Kristina'nın sesinde öfke vardı.

"Şanslı mısın?" diye sordum aptalca.

Kızım başını salladı ve köpeğı işaret etti. "Adı bu."

Gözlerimi kapattım ve çocuğumla başa çıkmak için bir tür güç bulmak için dua ettim. "Tatlım, sana ait olmayan bir köpeğı isim veremezsin." Sonra, garip bir şekilde kızıma odaklanmış, onu inceleyen yabancıya baktım; sonra onun önünde çömeldi ve yavru köpeğı kucağına aldı; köpek hemen kollarında sakinleşti.

"Yavru köpeğı beğendin mi?" Sesi alçak, boğuk ve hafifçe çatlamıştı. Sanki konuşmayı yeniden öğrenmiş gibiydi. Belki de boynundaki yaralar orijinal sesini kaybetmesine neden olmuştu. Kristina başını salladı ve adam yavru köpeğı ellerine verdi, Kristina'nın ağzı kocaman bir gülümsemeyle açıldı. "O senin." Lanet olası köpeğı sıkıca kucakladı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, o benim oğlum ama sanırım burada yaşamayı daha çok tercih ediyor."

Beklenmedik bir anda çığlık attı, kollarını adamın etrafına doladı ve tüm gücüyle ona sarıldı. Adam donakaldı, sonra nazikçe elleriyle ona sarıldı. Ardından onu bıraktı ve ayağına kalktı. Kristina heyecanla zıpladı.

"Anne, onu bizde tutabiliriz." Onu düzeltmek için ağzımı açtım, çünkü bizi verandada yalnız bırakıp gözden kaybolan adama asla izin vermemiştim. "Öyle, değil mi?" Kristina sinirli bir şekilde pantolonumu çekiştirdi ve derin bir iç çekerek başımı salladım, ama ellerim onu ondan aldı. Gözlerimde sert bir ifadeyle banyoyu işaret ettim. "Ellerinizi ve yüzünüzü yıkayın, hanımefendi. Sonra temiz kıyafetler giyin. Lucky'ye banyo yaptıracağım. Ve patileri kirliyse evde köpekle koşuşturmayın."

Surat astı ama ben bu konuda taviz vermeyecektim, bu yüzden talimatlarımı uyguladı.

Banyoya doğru yürürken, on dakika içinde nasıl olup da bir köpek yavrusu edindiğimi ve yeni komşumla tanıştığımı merak ettim.

Ya da daha da önemlisi, bana tek kelime etmeden, bu kadar ani bir şekilde gitmesinin beni hâlâ neden rahatsız ettiğı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde

Banyo rutinimi bitirdikten sonra Kristina'yı kontrol etmeye gittim ve rahat bir nefes aldım; Lucky yatağının köşesinde uyuyordu. Eğlenerek başımı salladım, yavru köpeği küçük bir battaniyeyle örttüm ve karanlıktan korkmasın diye mavi başucu lambasını açık bıraktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve derin bir nefes aldım. Tek başına çocuk yetiştirmek ne kadar yorucu olsa da, uykuya daldığı anlar nedense en kötüsü gibiydi, çünkü evde sessizlik hakim oluyordu ve anılardan ya da şeytanlardan kaçış yoktu. Odamıza gittim ve şaşırtıcı bir şekilde, perdeler rüzgarla yüksekte uçuşuyordu ve oda ay ışığıyla aydınlanıyordu. Elimle saçlarımdaki tokaları çıkardım ve yumuşak esinti tenime değdikçe saçlarımdan sırtıma dökülmesine izin verdim, taze plaj kokusu havayı doldurdu. Hâlâ havluyla sarılıyken vücut losyonunu aldım ve sürerken bacağımı yatağa kaldırdım.

Aniden etrafımdaki hava değişti ve anında başka birinin varlığı aklıma geldi. Güçlü eller beni arkadan yakaladı, biri çığlık atmamı engellemek için ağzımı kapattı, diğeri ise ellerimdeki losyonu alıp odanın karşısına fırlattı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve sırtıma bastırılan güçlü göğüsten bunun bir erkek olduğunu anladım. Beni döndürdü ve şok içinde, bu gece verandada gördüğüm yabancı olduğunu fark ettim. Beni duvara itti, vücuduyla beni sıkıştırdı ve hâlâ eliyle ağzımı kapatıyordu. Bu pozisyon, onu daha iyi görmemi sağladı.

Benden sakladığı gözleri.

Kehribar gözler.

Çırpınmayı bıraktığımda, fısıltım odada yankılanırken elini ağzımdan çekti.

"Damian?"

Rusya'nın bir yerinde...

Uzun boylu adam balkonda durmuş, aşağıda insanlar eğlenirken önündeki manzarayı hayranlıkla izliyordu. Tamamen çıplaktı ama viskisini yudumlarken bundan rahatsız görünmüyordu; odada sadece buzların şıkırtısı duyuluyordu. Elleri ve sırtı çeşitli dövmelemlerle kaplıydı, hayranlık duyulacak muhteşem bronz teninden neredeyse hiç eser kalmamıştı. İri ve kaslı bir vücudu vardı ve neredeyse hiç kimse ona korkmadan bakmazdı. Ay ışığında aydınlanan omuz hizasındaki siyah saçları gizemli bir görüntü oluşturunuyordu.

Terden sırsıslıkla sırtına yumuşak bir el dokunduğunda gerildi ve kadın parmaklarını İıkızler burcunu temsil eden dövmenin üzerinde nazıkçe gezdirdi. Cinsel bir boşalma içermeyen her dokunuş onu tiksindiriyor ve eli vücudundan çekip almak istemesine neden oluyordu. İhtiyaç duyduğunda her zaman istekli bir vajinada penisini ıslatmaya hazırđı; görünüş ya da başka hiçbir şey önemli değildi. Tüm kadınlar, zaman zaman kullandığı yüzsüz bedenlerdi. Adamın huzursuz ruh hali onu ikinci tura geçmeye itiyordu, ki bunu nadiren yapardı, ancak kadın, özellikle dokunmamasını söylemesine rağmen, ona dokunma hatasını yaptı. Duş altında bir mastürbasyon seansı yeterli olacaktı.

"İşimiz bitti," dedi kısık ve hırıltılı bir sesle. Kadın ondan bir adım geri çekilip, tek kelime etmeden kıyafetlerini toplarken, sırtındaki eli seğıirdi. Bir dakika içinde gitmişti, onu yalnız bırakmıştı. Kadının aşırı sıktığı parfümün kokusundan şimdiden nefret ediyordu.

Otel odasında telefonunun bip sesi duyuldu ve yalnızlığına son verdi. Boş bardağı buruşuk yatağın üzerine fırlattı, telefonunu kaptı ve mesajı açtı.

O hayatta.

Kalbi bir an durdu, sonra rahatlamış bir şekilde gözlerini kapatırken hızla atmaya başladı.

"Damian," diye fısıldadı ve elleri, her zamanki gibi, ona her zaman kardeşini hatırlatan ilk bıçak yarasını dokundurdu.

CHAPTER TWO

ALIVE

John silahı ateşledi ve bir saniye içinde, içimde kalan kurşunun acısını bile hissetmeden uçurumdan aşağı yuvarlanıyordum. Yüksek bir gürültüyle suya düştüm. Omurgam suya fena halde çarptı ve vücudum dibe çöktü.

Karşıma sadece sessizlik çıktı.

Hayatta kalmak için yüzmem gerekiyordu ama John'un beni öldürdüğünden emin olmasını beklerken yüzemezdim. Göğsüm yanıyordu. İçimdeki her şey suyun ne kadar soğuk olduğunu görmezden gelmeye çalışıyordu ve nedense sağ kolum uyuştı ve hareket etmek istemedi. Sonunda, oksijensiz kalmış ciğerlerim izin verdiği sürece su altında yüzdüm ve sonra olabildiğince sessizce yüzeye çıktım ve çok ihtiyaç duyduğum havayı içime çektim.

Etrafımda sadece su varken, vücudum titremeye ve soğuktan uyuşmaya başladı. Bulanık gözlerim kıyıyı çok uzakta olmayan bir mesafede fark etti, bu yüzden derin bir nefes alarak ona doğru hareket etmeye başladım. Birdenbire, başım büyük bir kayaya çarptı ve delici bir acı beni sardı. Kan yavaşça kulağıma, sonra da suya damladı ve göğsümden sızan kanın oluşturduğu küçük, kırmızı halkayla birleşti. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Bütün bunlar, göğsümdeki ağrı ve yaralı kolumla birlikte, başımın dönmesine neden oldu. Her şey kayboldu ve bilinçsizlik beni sardı.

Üzgünüm Sapphire. Ben bile o kadar güçlü değilim.

Safir

Bu olamazdı.

Ölmüştü.

Babam ona ateş ederken bedeninin uçurumdan aşağı kaydığını gördüm ve kalbim paramparça oldu. O, sadece hayal ürünü olmalıydı.

Daha soru sormaya fırsat bulamadan dudakları dudaklarıma yapıştı ve elleriyle yüzümü kavrayıp hareket etmeme izin vermezken, ağzımı acı verici bir öpüşle ele geçirdi.

Başlarda çok zorlandım, ondan uzaklaşmak istedim. Nasıl olur da buraya gelip, hayatta olduğunu gizli tutmuşken benden onu öpmemi bekleyebilirdi? Bunca yıl neredeydi acaba?

Dudaklarımı ısırdı, acıyla nefesimi kesmeme neden oldu ve bu da dilini ağzımın içine sokması için mükemmel bir fırsat yarattı. Gözlerim kapanırken ve bedenim ona doğru eğilirken içimde elektriklenmiş bir his oluştu. Öpüşmemiz tutkulu, ham ve derindi, ama dudaklarımız birbirini yeniden tanımayı öğrenirken biraz da beceriksizdi. Elleri kollarıma, sonra da belime kaydı ve beni sıkıca sıktı. Kalçalarımın ulaştı ve beni kaldırdı, bacaklarımı kalçalarının etrafına dolamama izin verdi. Ereksiyonu havluyla örtülü kasıklarımın bastırdı ve ağzımdan muhtaç bir inilti çıktı.

"Benim," diye fısıldadı yanağıma, dudaklarını boynumdan aşağı doğru kaydırarak acı verici bir şekilde ısırdı, kesinlikle kırmızı izler bırakacaktı.

"Damian, bekle." Bütün bunlar delilikti. Sözlerimi duymazdan geldi ve aşağı doğru, köprücük kemiğime doğru kaymaya devam etti. Havlumu açtı, göğüslerimi açığa çıkardı ve sertleşmiş meme uçlarıma taze, soğuk hava değdi; bu da içimde lezzetli, acı verici derecede hoş dalgalar yarattı. Tanıdık karıncalanma içimde panik yarattı, ellerinin yarattığı çılgınlıktan beni irkiltti. "Yapamayız," dedim, sesim biraz korkmuştu. Sonunda durdu, boynundaki kaslar gerilirken vücudu gerginlikle doluydu. Şehvet dolu, aynı zamanda zar zor bastırılmış öfke taşıyan gözlerini kaldırdı.

Tanrım, bir daha onun bakışlarını üzerimde görme şansım olmayacağını düşünmüştüm.

"Neden?" diye çıkıştı ve eliyle saçlarımı acı verici bir şekilde geriye çekti. "Neden bunu yapamıyoruz?" Sert sesi, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye yetmedi, ben de daha da ıslanmaya başladım. Dudaklarımı tekrar ısırdı ama gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Cevap ver."

"Beni terk ettin," dedim, oysa aklımda başka kelimeler de vardı. Nedense, onunla paylaşabileceğim sadece bunlar anlamlıydı. Gözlerim yaşlarla doldu, yavaşça yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladılar. "Beni terk ettin," diye tekrarlardım ve bir an için, sanki binlerce el beni boğuyormuş gibi hissettim, yıllar önce uçurumda yaşadığım o dayanılmaz acı geri döndü. "Bunu nasıl yapabildin, Damian?"

Şaşkın bakışları beni süzdü; elini kaldırdı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Başka seçeneğim yoktu, Safirim." Dudaklarından ismini duymanın verdiği hazzı bastırmaya çalışırken gözlerimi kapattım. "Gerçekten seni isteyerek terk edeceğimi mi düşünüyorsun?" Köprücük

kemiğimdeki sıcak nefesi zihnimi karıştırdı, arzularımı kontrol etmeyi zorlaştırdı, ama mecburdum. "Benim olan şeye başka bir erkek dokundu mu?"

Soruyu anlamam birkaç saniye sürdü, sonra da daha önce hiç olmadığı kadar öfkeye kapıldım. Omuzlarından sertçe ittim ve beni bıraktı, nazikçe yere indirdi ve bir adım geri çekildi.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, soğuk ve sessiz gecede duyulan tek ses buydu. Pencereden esen hafif rüzgar tüylerimi diken diken ediyordu ama onun önünde çıplak durmak umurumda bile değildi.

Kendini kim sanıyordu ki?

"Bana sorduğun ilk soru bu mu?" Cevap vermek için ağzını açtı ama kaldırdığım elim onu durdurdu. "Hayır, gerçekten, sorunun bu mu? 'Kızım nasıl?' ya da 'Bensiz nasıl oldun?' diye sormuyorsun. Hayır, sadece hayatımdaki diğer erkekleri öğrenmek istiyorsun." O kadar sinirlenmişim ki, diğer erkeklerden bahsettiğimde yüzünün kararmasına dikkat etmedim. "Tek umursadığın bu mu Damian? O zaman, biliyor musun? Başka biri olup olmaması seni ilgilendirmez. Bu beden"—ellerimi belimden kalçalarımın doğru gezdirdim—"artık seni ilgilendirmez, sahiplenici, takıntılı, kibirli pislik!"

Saniyeler önce vücudum onun üzerindeyken, üstelik ondan sonra kimse olmamıştı, tüm bu sözler çok aptalca görünüyordu. Ama bana bunu sormaya nasıl cüret etti? Dürüst olmak gerekirse, kendimi hiç anlamadım. Mantıksız davrandım ama bunu yaparken kendimi tamamen haklı hissettim.

Başım dik bir şekilde banyoya doğru döndüm, ama daha iki adım bile atmadan güçlü kollar beni kaldırıp yatağa fırlattı. Yüksek bir çığlıkla sırt üstü yere düştüm ve nefes bile alamadan Damian'ın kaslı vücudu üzerime yığıldı, ellerim başımın üstünde onun elleriyle sıkıca tutulmuştu ve öfkeli gözleri benimkine dikilmişti.

"Beni ilgilendirmez, Sapphire?" diye sordu sessizce ve kalçalarını benimkilerin arasına daha da sokarak ereksiyonunu sıcaklığıma bastırdı. "Vücudun bana ait değil mi?" Hızlı hareketlerle ellerimi deri kemeriyle bağladı. Bunu çıkarmaya ne zaman vakit bulmuştu ki? Acı vermese de bana hiçbir özgürlük tanıımıyordu. Ayağa kalkarken gözleri şehvet ve ilkel bir ihtiyaçla doldu. Tişörtünü çıkardı ve kaslı göğsünü hayranlıkla izlememe izin verdi. Birkaç yeni, iyileşmiş yara izini görünce kaşlarımı çattım ve parmaklarımı üzerlerinde gezdirmeyi çok istedim.

İçgüdüsel olarak onu öpmek, teselli etmek ve rahatlatmak istedim. Sonra kot pantolonu ve iç çamaşırını indirdi ve tamamen çıplak bir şekilde karşımda durdu. Sertleşmiş penisini görünce dudaklarımı yaladım ve o da hırladı, bu da beni baştan aşağı kızarttı.

Üzerimde yükselen elleri kalçalarımın, oradan da uyluklarımın iç kısmına doğru ilerledi ve parmakları acı verici ama aynı zamanda hoş bir şekilde saplandı. İstemsiz bir inilti ağzımdan kaçarken, uyluklarımı daha da açtı.

Sızlanma kadın!

Ne yazık ki, hayatımın aşkı vücuduma dokunurken, hele de son beş yıldır vibratörden başka hiçbir şeye maruz kalmamış bir vücudum varken, vücudumla mantıklı bir şekilde konuşmak gerçekten çok zordu. Köprücük kemiğimi yaladı, dudaklarını göğüslerime doğru indirdi ve bir meme ucumu nazikçe ısırdı, bu da meme ucunun acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oldu.

"Peki, vücudun neden bana tepki veriyor?" diye sordu Damian, ağzıyla sıkı tomurcuğu kavrayıp sertçe emmeye başlamadan hemen önce, içimde derin zevk dalgaları yayılıyordu. Sırtım yataktan kalktı, sonra göğsü benimkine bastırıldı. Tenimi yaladı ve ardından diğer meme ucumu da ağzına alıp ilkinde yaptığı gibi aynı muameleyi gösterdi. Dudakları aşağı doğru indi, yakıcı öpücükler ve yalamalar bırakarak arzumu daha da alevlendirdi. En çok acıyan yere ulaşmadan önce göbek deliğimin içine girdi. Damian, başparmaklarıyla beni açmış gözlerine doğru bacaklarımı omuzlarının üzerine kaldırdı. Hiçbir uyarı vermeden içeri daldı, bu da hafifçe inlememe neden oldu.

Klitorisimin etrafını yaladı, sonra dudaklarını etrafına kapatıp bastırdı. Yemin ederim, yıldızlar gördüm. Kendi kendime orgazm olmak onun dilinin yanında hiçbir şeydi. Klitorisime odaklanmaya devam ederken, iki parmağı içeri girdi ve sürtünme yarattı. Kalçalarım her itişte karşılık verdi, o da daha derine indi. En büyük zevke çok yakındım, ama tam ona ulaşmadan durdu.

"Damian!"

Öfkemle beni hiçe saydı. Dudakları dudaklarımın yapıştı, dili benimkiyle sevişirken kendi tadımı almamı sağladı. Kalçalarımın sıkıca kavradı ve içime girdi. Hem zevk hem de acıyla inledim.

Vajinam ona yer açmak için genişledi ve kullanılmamış kaslarım buna isyan etti.

Birden hareket etmeyi bıraktı. "İyi misin?"

Yanma hissi hâlâ devam ediyordu, neredeyse ilk cinsel deneyimimi yeniden yaşıyormuşum gibiydi. Acı hızla yerini huzursuzluğa bıraktı. Başımı salladım. "Hareket etmelisin."

Kaşlarını çattı. Alnında ter damlacıkları gördüm ve ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koymanın onun için ne kadar zor olduğunu anladım. Hâlâ hareketsiz durduğu için, kalçalarımı yavaşça kıpırdattım ve o dişlerini sıkı. "Durmazsan seni korunmasız bir şekilde beceririm."

Bu görüntüyü zihnimde canlandırdıkça ayak parmaklarım kıvrıldı. "Öyleyse yap."

Kontrolünü kaybetti ve kulağıma ağır ağır nefes alarak sertçe girdi. Bacaklarımı daha sıkı sardım. Ağzımdan yüksek ve uzun bir çığlık çıkmak üzereyken, avucuyla ağzımı kapattı ve çocuğumuzu uyandırma korkusu olmadan zevk almamı sağladı. Dudakları tekrar meme ucuma yapıştı ve acımasızca içime girip çıkmaya devam etti. Her itişte yatak başlığı duvara hafifçe çarpıyordu ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyordu, aklımdaki diğer tüm düşünceleri silip süpürüyordu.

O anda ondan ve bedenlerimizin paylaştığı bağdan başka hiçbir şey yoktu. Her iki eliyle kalçamın birer tarafını kavradı ve beni kendine daha da yaklaştırdı, yıldızlara ulaşmam için tam da ihtiyacım olanı verdi.

Aniden sırtım gerildi, nefesim kesildi ve vücudum uyuşturan bir doruk noktasıyla kasıldı. Boğazımdan bir çığlık koptu. Nefessizce orada yatarken, o da içime vurmaya devam etti, ta ki başı geriye doğru eğilip zevkle inleyerek boşalana kadar. Üzerimde yatıyordu, ağırlığı hafifçe eziyordu ama ben kayıp gitmek istemedim.

Henüz değil, en azından.

Gözlerimi kapattım ama aradığım huzur gelmedi. Onun kollarında olmak ne kadar güzel hissettirse de, bu kadar kolay teslim olduğum için kendime karşı tiksinti duydum.

İstemese de altından sıyrıldım. Ama kararlı bir şekilde "Bırak beni" dedikten sonra, hiçbir soru sormadan kalkmama izin verdi. Saniyeler önce vücudumu tattığı ve dokunduğu için aptalca olsa da çarşafı kaptım ve banyoya koştum.

Bratva Karargahı, Moskova, Rusya

"Dominic, burada bir sorun var." Michael kapı aralığında belirdi ve çıplak halimi görünce inledi. "Adamım, belki de biraz örtünsen iyi olur,

değil mi? Bu kadar erkek güzelliği masum gözlerim için fazla," diye mırıldandı.

Ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım kendini unutmuşsun, Michael."

Gözlerini devirdi, yan tarafını kapı pervazına yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Şu tehditkar bakışları bırakabilirsin artık. Bana asla bir şey yapamazsın. Ben bunun için çok güzelim," diye şaka yaptı ve sonra alnından hayali saçları çekiyormuş gibi yaparak bana göz kırptı.

Michael tipik bir Bratva üyesi değildi. Rahat bir kişiliğe sahipti, espri anlayışı vardı, yaptığımız işlerin yarısı için fazla duygusaldı ve eşcinseldi.

Eşcinsellik en sıra dışı kısımdı.

Onu bir gece Sibirya'nın İrkutsk sokaklarında, arka cebimden cüzdanımı çalmaya çalışırken buldum ve yakaladım. Tarihin kendini tekrar etmesi ne kadar da ironik, değil mi? Sadece on beş yaşındaydı ve içimden bir yerlerde çocuğa acıdım ve onu himayem altına aldım. Adam her türlü şiddet gösterisinden ürkerdi ve çoğu zaman kan görünce kusardı. Daha çok tüm toplantılarımı ve ev işlerimi halleden ve beni pek rahatsız etmeyen kişisel bir asistan gibi davrandı. Durum her iki taraf için de kazançlıydı çünkü kimsenin sorgulamasına gerek kalmadan bir şeylerle meşgul olmasına olanak sağlıyordu. Burada bir hayır kurumu işletmiyorduk.

Bratva, diğer adıyla Rus Mafyası, nesiller boyu aynı değerleri ve sadakat kodunu benimsemiş insanları yetiştiren bir suç örgütüydü. Kardeşlik için yaşadık, savaştık ve öldük. Asla kırılmayacak veya sorgulanamayacak belirli bir hiyerarşi vardı ve herkes yerini bilmek zorundaydı.

Bratva onu sevmiyordu ama komutan ben olduğum için beni dinliyorlardı. Pakhan—'patron'—karar verdiğinde pek seçeneğiniz yoktu. Ne yazık ki, artık yirmi yaşında olan bu küçük serseri, cinselliğini sağa sola sergilemeye hakkı olduğunu düşünüyordu ve hatta bazı adamlara tekliflerde bulundu. Birkaç kez dayak yedi ve o birkaç seferde de ben hiç müdahale etmedim. Özgürlüğünün sınırlarını öğrenmesi gerekiyordu. İstediginle yat, ama Bratva ile uğraşma.

Başka bir zaman olsa, ima dolu sözlerini görmezden gelirdim, ama aklım birkaç saniye önce aldığım mesajdan ve anlamından hala tazeydi. Şu anki ruh halimde Michael ve onun saçma sapan hareketleriyle uğraşmak istemiyordum.

"Michael." Adı uyarıcı bir tonda söylendiğinde gözlerindeki tüm neşe silindi ve sırtını dikleştirdi. Bu sesi duyan herkes benimle uğraşmaması gerektiğini biliyordu.

"Dediğim gibi, bir durumumuz var. On dakika önce üç adam geldi; aşağıdalar ve sizinle konuşmak istiyorlar." Boğazını temizledi. "Amerika'dan bir tür anlaşma için gelen iri yarı adamlar." Ve iri yarı derken, zengin ve güçlü olduklarını kastediyordu.

"Beni nasıl buldular?" Bu alışılmadık bir durum değildi; birçok zengin Amerikalı adam, genellikle yasa dışı faaliyetler içeren bir tür iş yapmak için Bratva'ya geliyordu. Pakhan Vasya bununla ünlüydü ve örgütü Rusya'nın en büyüklerinden biri olduğu için, büyük isimler bize geldi.

Ancak son bir buçuk yıldır taht bana aitti ve kimlerle iş yapacağım konusunda son derece seçici oldum. Amerikalılarla olan işlerin yarısı eskisi kadar iyi gelir getirmiyordu. Bratva'nın bazı yasaları arkaikti, bu yüzden onları durdurmayı kendime görev edindim. Bu, buradaki küçük şehirlerdeki küçük örgütler arasında bazı ayaklanmalara yol açtı, ancak onları çabucak bastırdım. Hiç kimse ve hiçbir şey sisteme karşı çıkamazdı.

"Görünüşe göre Sasha aracılığıyla."

Bu sözler üzerine öfkeyle pantolonumun fermuarını çektim. Sasha tam bir baş belası olmaya başlamıştı. Bir kadınla bir kere birlikte olursanız, o da sizin yerinize Bratva'nın başı olduğunu düşünmeye başlar. Hayır, birlikte olan ben değildim, Vasya'nın oğlu Boris, sinir bozucu, işe yaramaz bir pislikti. İkisi de Vasya'nın ölümünden sonra iktidara hak kazandıklarını düşünüyorlardı, ama Bratva böyle çalışmıyordu. Oylama ve onaylanma gerekiyordu ve kimse uyuşturucu bağımlısı ve alkolik birinin, yanında öfkeli bir sürtük olan bir kadını yönettiği bir imparatorluğu onaylamazdı. Cinsel organıyla yönetilen bir adama kim güvenebilirdi ki? Eşler, kız arkadaşlar ve sürtükler bilgiye erişemezdi ve ağızlarını kapalı tutmayı öğrenmişlerdi.

"Bana on beş dakika verin. Onları bekleme odasında tutun."

Michael başını salladı ve aceleyle aşağı indi.

Dolaptan kazağımı aldım ve mokasen ayakkabılarımla birlikte giydim. Gardırobumda tek renk siyahtı. Kehribar rengi gözlerim, bronz tenim ve siyah saçlarımla oldukça tehlikeli bir yaratık gibi görünüyordum. Telefonumu aldım, son mesajı sildim ve arka cebime koydum. Connor'la olan konuşmalar ve mesajlar, özel anonim IP adresleri kullandığı için asla takip edilemezdi, ancak kardeşimin güvenliğini riske atmak istemiyordum.

FBI ajanını düşünmek, neredeyse yedi yıl önce dünyanın ekseninin benim için kaydığı anları hatırlattı.

Bratva Karargahı, Yedi yıl önce

Kapıyı çaldım ve bir saniyelik, kararlı bir "Войдите" (Gir) dedikten sonra, Vasya'nın ofisinin devasa kapısını istediği gibi iterek açtım ve içeri girdim. O da her zamanki koltuğunda oturmuş çay içiyordu.

Pakhan'ın çaya olan sevgisini çok komik buldum. Dünyanın dört bir yanından farklı çay çeşitleri toplamıştı ve bunları asla kimseyle paylaşmamıştı.

"Çay ister misin, dostum?" Şey, ben hariç. Nedense, beni her zaman kutsal ritüeline davet ediyordu. Su, kahve ve alkolden başka bir şeye tahammül edemediğim için, her zamanki gibi kibarca reddettim. Dudaklarını büzdü ve oturmam için işaret etti. Tam önündeki sandalyeyi seçip, beni aniden çağırmasının bir nedenini düşünmeye çalıştım. Yanlış bir şey yapmamıştım ve Boevik olarak tüm görevlerim başarılıydı. "Konuşmamız gerekiyor, dostum." Kaşlarım çatıldı ve konuşmamız için yaptığı istek üzerine çenemi kaldırdım.

"Ne biçim konuşma?" diye sordum. Yanındaki çekmeceyi açtı, bir manila klasörünü aldı ve masanın üzerine fırlattı.

"Bunu oku ve ne yapacağına kendin karar ver. Vereceğın her kararı kabul edeceğim." Bunu okuyup kendim karar vermemi istemesi beni dehşete düşürdü.

Ondan yapmamasını rica ettiğim halde kardeşim hakkında bilgi bulunduğunu fark ettiğimde korku beni sardı. Bir yabancıyı aramanın ne anlamı vardı? Evet, o benim kardeşimdi. İkizim. Bağımız asla kopmadı. Ama artık onunla ortak bir nokta olabileceğini hayal edemiyordum. Ben suç dolu bir hayat yaşıyordum. Onu da bu işe bulaştırmak adil miydi? Nerede olursa olsun, muhtemelen benden daha iyi bir hayat yaşamış ve çoktan yoluna devam etmişti.

Ya da en azından öyle umuyordum, her ne kadar bu düşünce nedense içimi öfkeyle doldursa da. Gözlerimi Vasya'nın gözlerine kilitleyerek, sakın bir ses tonuyla hiçbir şey bilmek istemediğimi söyledim.

"Пропишь и подумаешь," diye talimat verdi. "Üzerinde düşünecek" bir şey olmamasına rağmen, kararımı değiştireceğimi sanmıyordum, başımı sallayıp odadan çıktım. Ellerim gidonu kavramak ve o lanet olası sürüşün

tadını çıkarmak için kaşınırken, bacaklarım neredeyse bisikletime doğru koştu.

Ben okumazdım.

Tüm dosyaları yakardım.

Tabii ki, ikisini de yapmadım. Arabamın beni götürdüğü tepede, onun Dominic ve Damian olarak yaşadığını ve zengin bir mirasçı olarak lanet olası hayatının tadını çıkardığını keşfettim. Ailelerimizin bize nasıl para bıraktığını öğrendim. Muhtemelen hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda olmadığını da öğrendim.

Beni ne kadar kolay değiştirdi.

Vasya'nın özel dedektifi iyi bir iş çıkarmıştı çünkü bilgilerin muhtemelen yarısı gizliydi. Ayrıca kaçmayı başaran ikizler hakkında da okuma fırsatım oldu.

O gece daha sonra dosyayı yaktım, oysa tüm isimleri ve fotoğrafları ezberlemiştim ve tüm bilgileri zihnimde saklamıştım.

İki yıl sonra bir gün, göğsümde şiddetli bir ağrıya boğuluyormuş gibi hissederek uyandım.

O gün Connor'la iletişime geçtim ve bildiğimi sandığım şeylere dair algım sonsuza dek değişti.

Sunmak

Önemli bir şey kalmadığından emin olmak için odayı son bir kez gözden geçirdim: küçük bir dolap, evin ana tarafını görmemi sağlayan bir balkon, buruşuk çarşafly büyük boy siyah bir yatak ve odadaki tek ışık kaynağı olan beyaz bir başucu lambası bulunan mütevazı bir komodin. Kadınları incelemek ya da onlarla vakit geçirmek gibi bir arzum hiç olmadı; arkadan sevişmek tercih edilirdi. Oda tamamen kadınlarla birlikte olmak için ayrılmıştı. Kimseyi karargahın ana kanadına götürmezdim. O parfümler çarşafımdan asla çıkmazdı. Yerde halı olmasının bir nedeni de, mermer üzerinde topuklarının çıkardığı seslerin sinirlerimi bozmamasıydı. Sonuç olarak, oda adamlarım tarafından "otel odası" olarak adlandırılmıştı ve odadaysam kimse beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordu.

Ay ışığının solumdaki devasa bir pencereden sızdığı karanlık koridora girdiğimde, ofisime giden gizli geçidi açmak için duvardaki bir düğmeye bastım. Geçitte merdivenler, dünkü pisliğin kokusunu yayan gri ve paslı duvarlar ve bazen de fareler vardı. Ama bu geçit, büyük karargahın her

köşesine fark edilmeden gitmeme olanak sağlıyordu. Bratva'nın Pakhan'ı dışında kimse bilmiyordu. Halkını ve daha da önemlisi, tehlike eve gelirse ailesini nasıl koruyacağını bilmek zorundaydı.

Ama benim için asla kendi ailem olmayacak, böyle bir düşünce bile gülünç geliyordu. Karım ve çocuklarım olsa ne yapardım ki? Kimsenin benim gibi sapık bir canavara baba olarak ihtiyacı yok.

Sonunda ofisime girdim ve ışığı açtım. Sandalyeye oturdum, arkama yaslandım ve Michael'ı aramak için düğmeye bastım.

İş zamanı.

CHAPTER THREE

THE PAST NEVER STOPS HUNTING YOU

Nazik bir el alnıma dokundu, üzerine ıslak bir bez koydu, diğer bir el ise göğsüme bir şey bastırdı ve irkildim. Gözlerim tuğla gibi ağırlaşmış olsa da birden açıldı. Odaya ısı ve yumuşak ışık veren ahşabın çıtırtısını duydum. İlk başta görüşüm bulanıktı ve karanlık odada neredeyse hiçbir şey göremiyordum, ama kısa süre sonra gözlerim alıştı. Birkaç sandalye, battaniye ve tahta bir masa bulunan ahşap bir kulübe gibi görünüyordu. Papatya ve nane kokusu havayı dolduruyordu ve sonunda önümde diz çökmüş kadın netleşti.

Yara izleri.

Nedense, gözlerim yüzünde gezinirken ilk dikkatimi çeken şey buydu. Yüksek elmacık kemikleri, bronzlaşmış teni, kedi gözü gibi simsiyah gözleri ve sırtına doğru düz çizgiler halinde dökülen saçları vardı. Yüzünü işaretleyen iki uzun yara izi olmasaydı, son derece güzel ve egzotik bir kadın olarak kabul edilirdi. Bıçak izine benzeyen uzun bir çizgi sağ kulağından dolgun dudaklarına kadar uzanırken, diğer çizgi alnından sol kulağına kadar yayılıyordu. Yara izleri kızgın ve kırmızı görünüyordu. Konumları, bunu ona yapanın nazik olmadığını ve ona kasten çok acı çektiğini vurguluyordu.

Onun hakkında pek bir şey bilmesem de, içimi öfke kapladı ve yumruklarımı sertçe sıktım; bu hareketten dolayı dayanılmaz bir acı hissettiğimde inledim. Ancak o zaman, ellerimde, göğsümde ve muhtemelen başımda da bandajlar olduğunu fark ettim.

"Kıpırdama," dedi kısık bir sesle, bu da beni sinirlendirdi. Ama zaten benim kadınıma ait olmayan herhangi bir ses bende bu tepkiyi uyandırıyordu.

Safir.

O neredeydi? Ve neden ben, yaralarımı saran o yabancı kadınla yatakta yatıyordum?

"Kadınım," dedim, ya da en azından dediğimi sandım. Ancak ağzımdan hiçbir ses çıkmadı, ama dudaklarımın kıpırdadığını biliyordum.

"Kadınım," diye tekrarladım, ama ondan hiçbir tepki gelmedi ve kulaklarımda hiçbir ses duyulmadı. İkinci denemenin de ilki kadar başarısız olduğunu anladım.

Neler oluyordu böyle?

Göğsümü gerdim, doğrulup neler olup bittiğini anlamak istiyordum, ama şaşırtıcı derecede güçlü eller tarafından geri itildim.

"Yere uzan. Çok güçsüzsün. Balık ağına takıldın." Sonra burnuma garip kokulu bir bez bastırdı ve birkaç saniye içinde bayıldım. Aklımda tek bir düşünce vardı.

Kadınım nerede?

Safir

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım, çarşafı sıkıca önüme doğru tutarak göğsümden fışkırmak üzere olan hıçkırıkları bastırmaya çalıştım.

Vücudumun kullanılmayan yerleri ağrıyordu ve bacaklarım biraz titriyordu ama oturamıyordum. Oturmak, onun sıkı tutuşunu hatırlamama veya bileklerimdeki kelepçelerden kalan izleri görmeme neden olurdu ve bunu istemiyordum.

Duygularım karmakarışık ve bunu anlayamıyordum. Hayatta ve burada olduğu için mutlu olmamalı mıydım? Son beş yıldır sadece rüyalarımda gerçekleşen sevişmenin ardından kollarında olmayı özlememeli miydim? Onsuz başıma gelen her şeyi paylaşmamalı, onun ölü sayıldığı bir dünyada yaşamının ne kadar zor olduğunu anlatmamalı mıydım? Neden bunların hiçbirini yapmıyordum? Bedenim onu ve dokunuşunu özlerken, kalbim ve ruhum neden bunu reddediyordu?

Derin bir nefes alarak çarşafı bıraktım ve sıcak duşa girdim. Sıcak su tüm ağrıyan kaslarımı rahatlatmış ve beni dış dünyadan izole eden buhar bulutu oluşturmuştu. Alnımı serin fayanslara yasladım ve her şeyden uzaklaştım.

Göğsümdeki sıkı düğüm açıldı ve sessiz hıçkırıklar serbest kaldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı ve sıcak suyla birlikte anında kayboldu. Kızım ve kendim için burada iyi, huzurlu bir hayat kurmuştum ve Damian bunu yok edecekti. Belki de bir yanım, ayrı geçirdiğimiz bunca yılda dönüştüğüm kadın için ve eskiden aramızda kurduğum yıkılmış hayaller için ağlıyordu.

Onun hayatta olması beni neden bu kadar mutsuz ediyordu?

Sonunda vücudumdaki uyuşukluk azalmaya başladı ve suyun ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Hemen suyu kapattım, yakındaki beyaz bornozu kaptım ve üzerime sardım, yumuşak kumaşın verdiği zevkle iç çektim. Kolumla aynadaki buğuyu sildim ve yansımamı inceledim. Simsiyah saçlarım göğsüme dökülüyordu; su damlacıkları yere damlıyordu. İçimdeki gözyaşlarına ve acıya rağmen, tenim kızarmıştı; mavi gözlerim parıltıyor ve alışılmadık derecede canlı görünüyordu. Dudaklarım öpüşmelerden dolayı kızarmış ve şişmişti, bu da onları normalden daha dolgun gösteriyordu. Genel olarak, yansımam birkaç dakika önce iyice sikişmiş bir kadını gösteriyordu. Peki neden gözyaşları?

Kafa karışıklığı, öfke, hayal kırıklığı.

Bu duygular, o an hissettiklerimi tam olarak ifade etmeye yetmiyordu. Ancak emin olduğum tek şey, banyoya kapanıp kendime acımanın hiçbir işe yaramayacağıydı. Artık cesaretimi toplamam ve ne varsa onunla yüzleşmem gerekiyordu.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, saçımı küçük bir havluyla kuruladım, başıma sardım ve derin bir nefes alarak kapıyı açtım. Banyodan gelen ışık ve odaya vuran ay ışığı, Damian'ı pencerenin yanında, tamamen giyinik halde, hüzünlü bir ifadeyle kıyıya bakarken bulmamı sağlayan tek ışık kaynaklarıydı. Göğsümdeki sızıyı ve içimdeki sesin bana kollarının arasına koşup asla bırakmamamı söylemesini görmezden gelerek boğazımı temizledim ve onun güzel ama acı dolu gözleri bana döndü.

"Konuşmamız gerek," dedim, sesimin ne kadar sakin olduğuna kendim bile şaşırdım. Başını salladı, bana doğru bir adım attı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Vücudum, Damian'ın yakınında doğru düzgün düşünemeyen, iki yüzlü, hain bir sürtük gibiydi. Biraz mesafe bırakmak en iyisiydi. "Aşağı inip biraz çay içelim." Tanrım, tarihi bir romandan çıkmış yaşlı bir İngiliz hanımefendisi gibi konuşuyordum. "Sadece baş ağrımdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var." Bahanem zayıf ve yalanlıydı, ama ne istersem onu yapmasını sağlayacaktı.

Çenesi seğirdi, yüzü asıktı ama tekrar başını salladı ve beni takip etti. Kristina'nın odasına uğrayıp iyi olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki, yavru köpek uyurken patilerini tekmeleyerek birileriyle kavga ediyormuş gibi görünürken, Kristina derin bir uykuya dalmıştı. Damian'ın gözleri kızımızı görünce yumuşadı ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Mutfığa girdiğimizde, su ısıtıcısını suyla doldururken ona masaya oturmasını işaret ettim. Makinenin çıkardığı seslerden başka hiçbir ses

yoktu, aramızda ağır bir sessizlik çöktü. O asla konuşkan biri değildi, bu yüzden konuşmasının, hikayesinin bile başlaması benim elimdeymiş gibiydi.

Arkamı döndüm ve kollarımı kavuşturup tezgâha yaslandım, kaşlarımı çatarak ona baktım, o da bakışlarını bana dikmişti. Aslında yeni bir şey değildi, aynı odada olduğumuzda gözleri hep bana odaklanırdı.

"Damian, bunca yıldır nasıl hayatta kaldığını ve benimle hiç iletişime geçme zahmetine girmediğini bana açıklar mısın?" Suçlayıcı ses tonum karşısında irkildi, ama umurumda değildi. Yeniden bir araya geldiğimizde kalpler ve çiçekler mi hayal ediyordu?

"Seni bulamadım." Ondan bu sözleri duyacağımı beklemiyordum. "Hudson Nehri yakınlarındaki bir kulübede uyandım. Bir şifacının elindeki sınırlı imkanlarla beni iyileştirmesi birkaç ay sürdü. Sonunda Connor ile iletişime geçebildiğimde profesyonel yardım aradım, ancak yine de rehabilitasyon bir buçuk yıl sürdü."

"Connor, yerinizi öğrenmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım yerinden kıpırdamadı. Sizin güvenliğinizi tehlikeye atmayı reddetti, sanki ben atacakmışım gibi." Eli yumruk oldu ve öfkeyle homurdandı. "Görünüşüm tamamen değişti ve kimse sizi burada bulmayı beklemezdi. S sizi tamamen unuttu; en başından beri sizi ciddi bir tehdit olarak görmedi. Sonunda, yaklaşık bir yıl önce, Connor adresinizi ve yaşam düzeninizi açıkladı." Bu bilgi bana hiçbir şey anlatmadı. Sanki Damian bana hikayesini anlatmak yerine sadece maddeler halinde bilgiler paylaşıyordu. Ama ben özetini değil, el yazmasını istemiştim. Bunca zamandan sonra nasıl da... dur, yaklaşık bir yıl önce Kristina'yı ve beni bulmuştu?

"Bizi bir yıl önce buldun ve ancak bugün mü ortaya çıktın? Kristina ile görüşmek ve beni görmek isteyip istemediğine mi karar veriyordun?" Alaycı bir ses tonuyla konuştum. Neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordum ama veriyordu. Bize ulaşmak için hiçbir çaba göstermeden geçen tam bir yıl! Ben ise hala geceleri yastığıma aptal gibi ağlayıp onun "ölümüne" yas tutarken. Aniden sandalyesinden kalkıp neredeyse sandalyeyi yere devirecekken, muhtemelen Kristina'nın hatırı için son anda yakaladığında gözlerim şok içinde açıldı.

"Yapma. Sakın yapma," dedi tehlikeli bir şekilde, yüzü öfke ve... acıyla mı desem, kararıyordu. "Evet, seni bu karmaşanın içinde yalnız bıraktım. Korkmuş ve hamileydin, bazı kararlar vermek zorundaydın ve benim öldüğüm bilgisiyle yaşamak zorundaydın. Biliyorum canını acıttı ve

biliyorum kızgınsın. Ama sakın yapma, Sapphire. Senin bir yerlerde olduğunu bilmekle yaşamak zorundaydım ve her şeyin yolunda olup olmadığını merak etmekten başka bir şey yapamadım."

"Adresini bulmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorunda kaldım. Ve hayatlarınızı tehlikeye atmamak için seni ve çocuğumuzu, bebeğimi, tam bir yıl boyunca izlemek zorunda kaldım. Bunca zaman boyunca bana acı içinde saldırmadan önce ne kadar zorlandığınızı düşün." İkimiz de birbirimize bakarken ağır ağır nefes aldı. Çaydanlık yüksek sesle ısıklık çalarak hazır olduğunu işaret etti. Anında rahatlama hissettim çünkü söylediklerine yorum yapmak yerine odaklanabileceğim bir şeyim vardı.

Döndüm ve titreyen ellerimle dolaptan iki bardak alıp nane çayıyla doldurdum. Derin bir nefes alarak tekrar onunla yüzleşmeye hazırlanırken, sert göğsü sırtıma yaslandı ve elleri kalçalarımın iki yanına uzanıp tezgâhı kavrayarak çıkış yolumu kapattı. Yanağıma değen sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti; vücudum anında onun yakınlığına tepki verdi, meme uçlarım sertleşti ve kasıklarım karıncalandı. Tanrım, vücudum neden ona bu kadar güçlü tepki veriyordu? Onca yıl ondan uzak kaldıktan sonra bu tepkiler azalmamış olmalıydı, değil mi? Hatta aynı görünmüyordu bile!

"Affet beni. Beni geri al. Lütfen, Sapphire," diye fısıldadı, havlunun arasından görünen birkaç saç telini yana iterek soğuk dudaklarını tenime bastırdı. Gözlerim kapandı ve hırıltılı bir nefes verdim. Eli göğsüme doğru gitti ve onu kavradı, hafifçe sıktı ama bu bile boğazımdan bir inilti çıkmasına yetti. "Şu aptal çayı bırak ve benimle yukarı gel. Seninle bir kere yetmiyor." Diğer eliyle çenemi kavradı ve eğilip dudaklarımı tutkulu, ateşli ama yumuşak bir öpücükle öptü.

Haz ve özlem, tüm çekincelerimi, tüm korkularımı ve şüphelerimi, onsuz geçen tüm yalnız yılları kolayca unutturdu. Neredeyse teslim olacaktım ki, arka plandaki siren sesleri beni gerçekliğe geri döndürdü.

Siren sesleri.

O ses her zaman o kader dolu günün tüm anılarını geri getiriyordu: babamın beni kaçırmaması, Damian'ı vurması, Damian'ın uçurumdan düşmesi.

Her şey.

Ve işte böylece, damarlarımda dolaşan tüm arzu buz kesti ve bedenim dondu. Damian bunu hissetti, tüm hareketlerimi durdurdu ve ondan uzaklaştığımda bana izin verdi.

Saçımdaki havluyu çıkardım, saç tellerinin sırtıma serbestçe dökülmesine izin verdim ve ileri geri yürürken ellerim bir şeyle meşgul

olsun diye parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Ne yapmam gerekiyordu ki? Onun hayatta kalması ve birlikte harika bir hayat sürmemiz, çocuk sahibi olmamızla ilgili tüm o hayalleri kurardım. Beyaz çitli ev, pazar günleri barbekü partileri ve birlikte lise oyunlarına gitmek... O geceler uykusuzdu çünkü gerçekleşmeyecek olan gelecek için sürekli ağlıyordum. Ne zaman biri beni randevuya davet etmek istese veya arkadaşlarım beni biriyle tanıştırmaya çalışsa, reddederdim çünkü o hayallerde başka bir adamı hayal edemiyordum. Doğru gelmiyordu. Damian'la tüm bunları hala yaşayabileceğim veya geleceğimin sadece onunla ilgili anılardan ibaret olmayacağı ihtimaliyle mutluluk ve coşku içinde boğulmam gerekmiyor muydu?

"Safir!" Onun buyurgan sesi beni şaşkınlığımdan çıkardı ve aniden durdum, ona baktım ve sonra gerçek yüzüme çarptı.

Hayallerime rağmen, bunu başaramadım.

Şimdi değil.

Belki de asla.

"Damian, ben... sanırım bunu seninle yapamam," diye fısıldadım. Sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri çekildi ve kalbim onun acısı için kan ağladı. Yanına gidip onu teselli etme içgüdüsüne direndim. "Gece yarısı buraya dalıp, taleplerde bulunup, isteklerini ilan ediyorsun. En kötüsü de, bunları dinlememi ve istediğini yapmamı bekliyorsun." Sonraki sözlerimi söylerken gözlerim onun gözlerine kenetlendi. "Burada bir hayatım var. Burada bir hayat kurdum. Arkadaşlarım, işim, evim ve çocuğum. Mutluyuz ve sen bunu yok etmek istiyorsun."

Başını salladı. "Hayır, bebeğim. Bir aile kurmak ve hayallerimizi yaşamak istiyorum. Senin hayatını mahvetmek için burada değilim."

Öpüşmelerden hala şişmiş olan kuru dudaklarımı yaladım ve derin bir nefes aldım. "Beş yıl önce, beni de kurtaracağına söz vermiştin. Birlikte olacağımıza ve bu sorunu çözeceğimize söz vermiştin. Ama beni yalnız, paramparça ve hamile bıraktın. Bunu tekrar yapmana izin veremem. Artık mesele ben değilim. Kristina'yı düşünmek zorundayım." Yutkundu ve yüzündeki acı ifadesini gizlemeye bile çalışmadı.

"Artık durum farklı. Sahip olabileceğimiz şeyler var..."

Sözünü bitirmesine izin vermedim. "İntikam planlamadığını söyle bana. S.'nin peşinde olmadığını söyle. Geçmişini geride bıraktığını ve benimle ve Kristina ile yoluna devam edebileceğini söyle." Gözlerindeki farkındalık ve pişmanlık, aklımdaki tüm soruları yanıtladı. "Bak, bunu

yapamazsın çünkü ikimiz de ne yapman gerektiğini biliyoruz. İntikam için bana ihtiyacın yok, Damian. Seni seviyorum ama eğer planın buysa seninle birlikte olamam," dedim, kalbimde ağır bir acı vardı çünkü içimdeki her şey sevdiğim o güzel adamı incitmemem gerektiğini haykırıyordu ama önce bebeğimi ve hayatımızı düşünmeliydim. Çenesi seğirdi ve göğsü, tahmin ettiğim kadarıyla zar zor bastırdığı bir öfkeyle inip kalktı.

"Kızımızın hayatında yer almamı istemiyor musun?" diye sert bir şekilde sordu ve bu suçlamaları karşısında midem bulandı; hiç de adil değildi.

"Hayır, Damian. Söylediğim bu değil. Eğer onun güvenliğinden eminsen, ona babası olduğunu söyleyebilirsin. Bir babası olduğu için çok mutlu olurdu ve onu senden asla uzak tutmam. Ama sen kötü adamların peşine düştüğünde, en azından ben burada onun güvenli limanında olacağım. Birlikte olmamız şu an mümkün değil." Umarım kararımın doğruluğunu, ardındaki mantığı anlardı. Hayır demiyordum, sadece şu an değil diyordum. Geçmişinden kurtulana kadar değil.

Birkaç saniye orada öylece durduk, sonra üç kısa adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve dudaklarıma değdi. Öpücük dudaklarımı morarttı. Öfke, umutsuzluk ve acıyla doluydu ve başka bir şey söylemek için ağzımı açmadan beni bıraktı ve geceye karışarak, açık olduğunu bile fark etmediğim teras kapısından çıktı.

Parmaklarım şişmiş dudaklarıma dokundu, gözyaşlarım yavaşça yanaklarımdan aşağı süzüldü. Dizlerim titredi ve yere çöktüm. Bütün gücümle elbisemin kollarına ağladım.

O gitmişti.

Sözlerimi dinledi.

Çocuğumuz ve benim için doğru kararı verdi.

Peki o zaman neden bu kadar çok acıdı? Uçurumda geçirdiğim günden daha çok acıdı.

Onca yıl boyunca onun öldüğünü sandım ve garip bir şekilde, başka seçeneği olmadığını bilmek bana onun ölümünden teselli verdi.

Ama sevdiğim tek adam bana geri döndüğünde ve ben onu uzaklaştırdığımda, daha büyük bir iyilik uğruna kalbimi bir kez daha paramparça etmekten nasıl teselli bulabilirdim ki?

Bratva Karargahı, Moskova, Rusya

Ofisin ortasındaki devasa, kahverengi, ahşap kapı açıldı ve önce Michael girdi, ardından üç Amerikalı adam geldi; ikisi benden yaşlı, biri de benim yaşlarımdaydı. Elimle onlara sandalyeye oturmalarını işaret ettim; aralarında kimin sorumlu olduğunu bilmem gerekiyordu. İçlerinden biri kuru bir gülümsemeyle öne çıktı ve deri sandalyeye rahatça oturdu. Seyrek gri saçları, iri yapısı, kırışık elleri ve yaşlanan bir yüzü vardı ve kahverengi bir takım elbise giymişti. Para ve ahlaksızlık kokuyordu.

Bratva'nın korumaları olan Lesha ve Serega, kollarını kavuşturmuş ve yapmacık bir şekilde kaşlarını çatmış halde iki yanımda duruyorlardı. Adam, beni düzgün bir şekilde selamlamayarak zaten saygısızlık etmişti. Yanına, yaşlı bir adam daha oturdu ve Michael'a alaycı bir şekilde baktı. Bu adamın omuz hizasında, sarıya boyanmış saçları, soluk teni ve oldukça parlak bir yüzü vardı. Kot pantolon ve tişört giymişti ve rahat bir duruşla oturuyordu. Sanki herkesin ona bir şey borçlu olduğunu düşünüyordu. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Onu daha önce Vasya ile görmüş müydüm? Rahatsız edici bir his içimden geçerken tüylerim diken diken oldu.

Altmış saniye.

Onlarla herhangi bir iş ilişkisi kurmanın imkansız olduğuna karar vermem işte bu kadar zaman aldı.

Sezgilerim beni hiçbir zaman yanıltmadı.

"Bratva ne zamandan beri ibnelere iş veriyor?" Sesi etrafımdaki her şeyi dondurdu, öfkeli bir sis beni sardı ve tüm dikkatim ona odaklandı.

Ses.

Uslu dur, oyuncak bebek.

Daha sert em.

Acı içinde çığlık at, oyuncak.

Kabuslarımın sesi.

Aşağılanmamın ve en derin acımın kaynağı.

Richard.

Çoğu zaman beni hizmetine çağırdığında, efendi-köle oyununu daha da güçlendirmek için maske takardı. Nadiren maskesiz olduğu zamanlarda ise, vücuduma yaptıklarından zihnimi uzaklaştırmaya çalışır, bu yüzden yüzüne neredeyse hiç odaklanmazdım. Aklımda canlı kalan tek şey, çarpıcı, soğuk yeşil gözleri ve hırçın gülümsemesiydi. O an, gözleri muhtemelen lenslerden dolayı simsiyahdı, ama sesi kesinlikle tanınabilirdi. Bir şekilde, önünde diz çöküp merhamet dilediğimde daha tehlikeli görünüyordu, ama o

anda, sadece öz kontrolüm beni silahımı çıkarıp tetiği alına doğrultmaktan alıkoydu.

Michael boğazını temizleyerek beni gerçekliğe geri döndürdü. Herkesin beni izlediğini fark ettim; misafirlerim ilgiyle, adamlarım ise endişeyle. İçimdeki derin öfke yüzüme yansımış olmalıydı. Bunu gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Herkesin yeni gelenlere saldırmaya hazır olduğunu biliyordum, ama buna izin veremezdim.

Hayır, çünkü kardeşim tüm hayatını onları arayarak geçirdi.

Damian'ın intikamı benim intikamım haline geldiğinde hayır.

Bir anda oyunun kuralları değişti ve bununla birlikte planım da değişti. Ancak ben Pakhan'dım, bu yüzden adamıma yönelik hakaretine müsamaha göstermezdim.

"Kardeşliğimin üyelerine hitap ederken kelimelerinizi dikkatlice seçmenizi öneririm. Kimin topraklarında olduğunuzu unutmayın."

Soğuk ve mesafeli sesim gözlerini kocaman açtı, ama yüzündeki inatçı ifade onu bırakmasına izin vermedi. Ağzını protesto edercesine açtı, ancak arkasındaki genç bir adam omzuna elini koyarak onu durdurdu. Ancak şimdi dikkatim ona yöneldi ve gözlerim onu baştan aşağı süzdü. Lacivert kot pantolon ve gömlek giymişti, iri yapısını sergiliyordu. Boynunda ve muhtemelen göğsünde çeşitli dövmelemler vardı, soğuk yeşil gözleri ise önündeki adamları inceliyordu. Bronzlaşmış teniyle cesur bir görünümü vardı, ama bir türlü bağlantıyı kuramıyordum ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. Gözlerimde ne vardı böyle?

"Baba, hadi ama. Neden burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi amca?"

Richard bu sözler üzerine gerildi, ama başını salladı ve sonra elini bize doğru uzattı, yine de gözlerini kardeşine dikti.

S.

İkiz kardeşimle hücrede geçirdiğim onca yıl beni altüst etti—o kardeşler bize tecavüz ettiler ve canlarının istediği her şeyi yaptılar, bu süreçte ruhlarımızı ezdiler. Her birinin favorisi vardı. S, Damian'ı tercih ediyordu, bu yüzden bir noktada sadece onunla birlikte oldu, Richard da benimle aynı şeyi yaptı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Richard olmasaydı S'yi tanıyamazdım bile. Esaretimizin ilk yıllarında, yaklaşık yedi yaşındayken benimle birlikte olmuştu ve bununla ilgili çok silik anılarım var.

S, sandalyeye daha rahat oturdu, purosunu yaktı ve dumanlı bir nefes verdi. "Benim adım Benjamin, şu da kardeşim Richard, oğlu Robert ile birlikte. Size bir teklifle geldik." Bu herifler kiminle konuştuklarından bile şüphelenmiyorlardı. Onun o lanet olası sesi beni tedirgin etti, ama sandalyenin koluna yapıştım ve tüm gücümle sıktım.

İsim. Gerçek adını öğrenmiştik; bunca yıl boyunca neredeyse imkansız görünen bir işti bu.

Duygularınızı göstermeyin.

Bu sözler kafamda adeta bir mantra gibi yankılanıyordu.

"Ve sizce bunu ilginç bulacağım çünkü...?" Sesim kararlı ve sakindi, içimdeki karmaşayı hiç belli etmiyordu.

"İstedığınız bir şeyimiz var." Bu sözleri benden soğuk ve tatsız bir kahkaha kopardı.

"Gerçekten mi?" Kaşlarım çatıldı ve öne eğildim. "Söyle bakalım." S ile birkaç saniye göz göze geldik, sonra ceketinin iç cebinden bir şey çıkardı ve masaya fırlattı.

Resimde, ipeksi, koyu kahverengi saçlı ve şimdiye kadar gördüğüm en derin kahverengi gözlere sahip, neredeyse reşit sayılabilecek güzellikte genç bir kız vardı ve gözleri çok fazla acıyla doluydu. İçimdeki her şey ona uzanıp acısını dindirmek için haykırıyordu. Ama aynı zamanda, mum ışığında parlayan teniyle, yatağında uzanmış, istediğim gibi davranabileceğim bir kızın beklenmedik görüntüsüyle bedenim kaskatı kesildi. İçimden geçen bu alışılmadık duygular beni tedirgin ediyordu çünkü daha önce hiç kimse hakkında fantezi kurmamıştım. Ayrıca, muhtemelen ne kadar genç olduğunu düşününce midem bulanıyordu.

"Adı Rosalinda Giovanni. Emmanuelle Giovanni'nin, yani onun evreninin merkezinin tek kızı." Bu bilgi karşısında duyduğum şaşkınlık o kadar büyüktü ki, tepkimi erkeklerden gizlemem imkansızdı.

Emmanuelle Giovanni, namı diğer Don, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en güçlü İtalyan Mafyasının başıydı. Uyuşturucu ve silah bayiliklerini kontrol ediyordu ve ana karargahının bulunduğu New York'a girmek için herkesin ondan izin alması gerekiyordu. Rus veya İrlandalı olsun, hiçbir mafya bu adamla karşı karşıya gelmek istemezdi. On beş yıl önce, iş ortaklarından birinin kaldırımında arabayla çarpması sonucu sevgili karısını kaybetmişti. Kadın anında ölmüş ve Don çıldırmıştı. Tek başına, karısı için bir örgütü tamamen yok etti; işkence ederek, öldürerek ve

ardından intikam almak için cesetleri parça parça ayırarak. Kendisine ihanet edenlere veya itaat etmeyenlere acımayan, ölümcül bir herifti.

Emmanuelle'in tek bir zayıf noktası vardı: kızı. Kimse onu hiç görmediği için neredeyse bir hayalet gibiydi. Mafya genellikle aileye dokunmazdı, bu Cosa Nostra'nın kutsal kurallarından biriydi, ancak Don'un Rosalinda'nın güvenliğini sağlamak için çok fazla düşmanı ve çok az mttelefiki vardı. Ancak son zamanlarda Emmanuelle toplantılara neredeyse hiç katılmıyordu. İkinci adamı Enrique, işlerinin çoğunu hallediyordu. Zaten hiçbir adam Don'un nerede olduğunu veya neden gelmediğini soracak kadar aptal değildi.

Rosalinda. Zihnimde yavaşça adını söyledim ve içime yayılan zevki görmezden geldim. "Birkaç yıl önce, Katolik okulundan kaçırıldı." Dudakları, ocukluğumda her zaman midemi alt st eden bir gülümsemeyle kıvrıldı; S bunu kardeşiyle paylaştı. "Ve bize teslim edildi."

Sözleri beni dondurdu, ama tepkimi fark etmemişti ve şöyle devam etti: "Onu oğlum Erik'le evlendirmeyi planlıyordum. Giovanni büyük işlerimi engelledi ve teklif ettiğim hiçbir şeye katılmak ya da ikna olmak istemedi." Sevdiği iş türünü göz önünde bulundurunca, bu beni şaşırtmadı. Don'un tek bir altın kuralı vardı: Çocuklar ve isteksiz kadınlar dışında hiçbir şey yasak değildi.

"Yani onu para karşılığında mı sattın?" Yakasını tutup boğarak öldürme isteğimi zorlukla bastırdım. S başını salladı ve tekrar yoğun bir duman üfledi.

"Erik, kızın bekaretini kaybetmesi için onunla birlikte olacaktı. Giovanni, gördüğünüz gibi, çok gelenekçi biridir. Bekaret, iyi Sicilyalı kızlar ve babaları için kutsaldır." Michael bu sözler karşısında dehşet içinde gözlerini kocaman açtı ve yutkundu.

Vasya tarafından kurulan Bratva, yollarına çıkan herkesi ortadan kaldırmakta tereddüt etmeyen tehlikeli adamlardan oluşuyordu. ldrr, alar, insanları dver ve korku salardık. Merhamet veya ikinci şans kelimeleri sözlüğümüzde yoktu. Hata yaptın, hayatınla dedin. Genellikle silahlı ben tutar ve birinin hayatına son vermek için tetiği çekerdim.

Ancak buraya geldiğimde bir şeyden emin oldum. Hiç kimseye tecavüz etmedik veya zorla ilişkiye girmedik. Eğer biri bunu yaparsa, düşmanlarımız gibi hayatıyla bedelini derdi. nce cinsel organları kesilir, sonra da acı dolu bir ölümle lrlerdı. Kararghtaki fahişelerin, kime

isterlerse hayır deme hakkı vardı. Benim gözetimim altında kimseye tecavüz edilmedi.

"Ama sonra o kaltak bakireliğini koruyarak kaçtı, Erik'in kafasına başucu lambasıyla vurdu," dedi Richard onaylamaz bir şekilde. "Başardığı tek şey, mutfak ekmek bıçağıyla yüzünü kesip iki uzun yara izi bırakmak oldu." Richard kıkırdadı, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir öfke dalgası yükseldi, kontrolümü kaybedip o herifi çıplak ellerimle öldürmekle tehdit ediyordum. "Önemli olan şu ki, o aptal kızın nereye kaçtığını bilmiyoruz ve onu bulman gerekiyor."

Maskeyi yüzümde tutarak bir sigara çıkardım ve yaktım. "Peki bunu neden yapardım ki...?"

O şerefsizler ofisimden çıkar çıkmaz, Connor'la iletişime geçip adamlarımı kurtarma operasyonuna göndereceğim. Kız, olanlardan dolayı aklını kaybetmiş olmalı. Benjamin yerinde kıkırdandı ve hırladı.

"Çünkü beş yıl geçti."

Duman yüzünden neredeyse boğulacaktım. "Neden şimdi, bunca yıl sonra?" Sesimde inanmazlık vardı.

Richard kaşlarını çatarak, "Şu anda Don'a düşman olarak ihtiyacımız yok," diye cevap verdi. Rosalinda beş yıldır kayıptı. Göğsümün içinde derin bir acı ve korku hissettim. Ölmüştü; umut aptalca bir şeydi. Eğer kimse onu bulamazsa, cesedi muhtemelen bir nehirde veya bir köprüünün altındaydı. İntikam alınacak bir şey daha. Düşüncelerimden habersiz Benjamin, başıyla onaylayarak devam etti: "Eğer onu bulabilirsiniz veya en azından nerede olabileceğine dair bir ipucu verebilirsiniz, sizinle bir iş anlaşması imzalayacağız."

"Anlaştık mı?" Bu insanlar Bratva'nın başına iş teklif edecek kadar nasıl bu kadar özgüvenli olabildiler ki? Onlardan tüm kalbimle nefret ediyordum ama bu herifler aptal değildi ve hiçbir şeyi amaçsız yapmazlardı. Benjamin masama bir kağıt parçası koydu.

"Vasya'nın istediği buydu. İnsan ticareti." Richard'la bakışlarını paylaştı. "Çocuk fuhuşu. Amerika'da daha büyük bir işimiz vardı ama sonra Sosyopat her şeyi mahvetti. Alfred ve ben hariç herkesi öldürdüğü için kapatmak zorunda kaldık." Benjamin'in eli masaya sertçe vurdu, yüzü nefretle kızardı.

Aferin sana, dostum.

Ağzımdaki ihanetin acı tadını yutmak zordu. Vasya Konstantinov, yıllar önce Austin sokaklarında beni bulduğunda bana hayatta ikinci bir

şans vermişti. Beni oğlu gibi sahiplenmiş ve bana Bratva ve kurallar hakkında tüm önemli dersleri öğretmişti. Onun insan kaçakçılığına, özellikle de çocukların dahil olduğu bir işe karışacağını asla hayal etmezdim. Tanıdığım tek baba figürüydü. Bu bilgi bazı anılarımı mahvetti ve bu hayal kırıklığıyla başa çıkmak için bir şişe viskiye ihtiyacım oldu.

"Neden seni bağışlasın ki?"

Damian'ın bunca yıl neden hepsini hayatta tuttuğunu hiç anlamadım. Onları sona mı saklıyordu? Ya da bize yaptıkları onca şeyden sonra nefes almalarına neden izin vermeyi düşünsün ki? Ben olsaydım, insanoğlunun bildiği tüm işkence yöntemlerini kullanarak onları önce öldürürdüm.

Yakında.

"Ona şans verilmedi." Richard o iğrenç ve pis gülümsemesiyle gülümsedi. "John, bize ulaşmadan önce onu öldürdü. Sonra da John, kızının o sosyopata aşık olması yüzünden kendi kızı tarafından öldürüldü."

"Kız şimdi nerede?" Sapphire ile hiç tanışmamış olabilirim, ama o yeğenimin annesi ve kardeşimin hayatının aşkıydı, bu yüzden ona olan sadakatim ve korumam otomatik olarak ona aitti. Connor, WPP sayesinde onu güvenli bir yerde saklıyordu, ama ben bu alçakların onun hakkında ne tür bilgilere sahip olduğunu öğrenmeyi tercih ederdim.

Benjamin elini savurarak umursamazca davrandı. "Kimin umurunda? Hiçbir bilgisi olmadığı için asla konuşmaz. Muhtemelen bir yerlerde saklanıyordur; sonuçta o onun fahişesiydi," dedi tiksiniş bir surat ifadesiyle. "Onun umurumda değil. Geri istediğim şey benim işim." Ve "serseri erkekler" de, senin ve kardeşinin oynaması için.

Yaşadığım sürece, artık kimsenin hayatını mahvetme şansları olmayacaktı. Gözlerime ulaşmayan geniş bir sırtıyla sözleşmeyi kaptım ve sahte bir onay ifadesiyle başımı salladım.

"Anlaştık."

CHAPTER FOUR

REGRETS OF THE PAST

Cam kırılma sesi beni uykumdan uyandırdı ve gözlerimi hızla açıp yatağımın yanında her zaman tuttuğum silahı aramaya başladım. Orada yoktu ve kendime gelmek için başımı salladım. Kadın diz çökerek kırık parçaları topladı ve sanırım çöp kutusuna attı. Arkasına baktı ve kaşlarını çatı.

"Uyuman gerek," dedi sesinde hoşnutsuzluk vardı, ama masadan kaseyi alıp yattığım yatağın köşesine oturdu. Kaseyi kuru dudaklarıma yaklaştırdı ve "İç," diye emretti. Susuzluğum olmasaydı, ses tonuna itiraz ederdim.

Bu rutine alıştım, her ne kadar beni çıldırtsa da. Susamış ve sersemlemiş bir halde uyanırdım; ya beni beslerdi ya da daha fazla bandaj sarardı ve sonra da uyuyakalmam için burnuma bir şeyler yapardı. Sapphire hakkında bir şey fısıldadığımda, sesim kaybolduğu için duyamazdı. Bana sürekli verdiği ağır ağrı kesicilere rağmen göğsümde ve boynumda sürekli zonklayan bir ağrı hissediyordum. Hiçbir soruma cevap vermedi ve çoğunlukla benden uzak durdu. Vücudum başka bir kadının bana dokunması fikrine isyan ediyordu, ama bu durumda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Neler olup bittiğini anlamak ve buradan kaçıp kendi kadını bulmak için gücümün ihtiyacım vardı.

Hamile kadını.

Sapphire'in bebeğimize hamile olduğu düşüncesi içimde hem eşsiz bir zevk hem de korku uyandırdı. Banyoda gereğinden fazla zaman geçirdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sonra adet görmemesini ve sürekli yiyecek aşermelerini düşündüm. Aklıma tek bir sonuç geldi ve heyecanlı ama korkmuş bir ifadeyle banyodan çıktığında hamile olduğumuzu anladım. Ancak Connor barda beni bekliyordu ve güvenliğimiz için gidip bu konuyu sonraya bırakmak zorunda kaldım.

Hiç gerçekleşmeyen bir görüşme. Sanırım benim için en zor olan şey buydu.

İnsan kaçakçılığı çetesinden kurtulduktan sonra, Ben ve Beth'in annesinin, çocuklarının hayal gücünde canlandığı kadar iyi bir anne olmadığı ortaya çıktı. Kadının ciddi uyuşturucu sorunları vardı. Luke'un raporlarına göre çocuklara hiçbir zaman kötü muamelede bulunmamış olsa da, onları yetiştirmek için uygun bir ortam olmadığı açıktı. Zaten ölü kabul ediliyorlardı ve anne bunu üzüntüyle kabullenip bağımlılığına daha da gömüldü. Bir yıl sonra, bir doz uyuşturucu yüzünden çıkan sokak kavgasında öldü. Kötü bir kadın değildi. Sadece daha iyi bir hayat kurma şansını hiç bulamadı. Onu bulduğumuzda ise artık bir şey yapmak için çok geçti.

Doğum belgelerini aldığımda, başlangıçta düşündüğüm gibi altı yaşında değil, aslında dokuz yaşında olduklarını gördüm ki bu, boyları göz önüne alındığında oldukça tuhaf bir durumdu. Luke onları yanında tuttu ve liseye hazırlanmaları için evde eğitim verdi. Beth—şimdi Frankie olarak biliniyor—bazı sanatsal yeteneklere sahipti. Sosyal bir kelebek olmayı seviyordu ve geçimini kıyafet tasarlayarak sağlamayı hayal ediyordu. Öte yandan Connor—eskiden Ben—analitik bir zekaya ve okulda olağanüstü yeteneklere sahip olduğunu kanıtladı; bu da yüksek zekası sayesinde on beş yaşında mezun olmasına olanak sağladı. On dokuz yaşına geldiğinde Bilgisayar Bilimleri alanında lisans derecesini aldı ve FBI'a katılma hayali kuruyordu, ancak FBI yirmi üç yaşına kadar eleman alamıyordu. Ancak Luke, önceki askeri bağlantılarını ve Connor'ın mükemmel yeteneklerini kullanarak onu işe almıştı. Ona ihtiyacımız vardı, böylece tüm bilgilere erişebilecek ve bize yardımcı olabilecekti. Elbette niyetimizin bu olduğunu veya benim nelerle ilgilendiğimi bilmiyordu. O hiçbir zaman planımın bir parçası değildi ve olmasını da istemedim. İkisi de hayatta ikinci bir şansı hak ediyordu, ancak birkaç ay önce ailemi korumak için davalarıyla ilgili ihtiyaç duyduğu tüm bilgileri ona verdim.

Sapphire güvenli bir yerdeydi. Connor'la sözünü tutması için iyi bir anlaşma yapmıştım ama umurumda değildi. Ona ulaşmalı ve hayatta olduğuma dair güvence vermeliydim. Onun için hayatımı feda etmeye değerdi, ama garip bir şekilde, Dünya'da daha uzun süre kalmama izin verilmişti, bu yüzden bunu onun ve bebeğimizle geçirmeyi planladım. Bunun için cevaplara ihtiyacım vardı.

"Safir," diye fısıldadım tekrar ve o hayal kırıklığıyla nefes verdi. Ondandır gördüğüm ilk duygu belirtisiydi bu.

"Bak, fısıldadığın ismin kime ait olduğunu bilmiyorum. Sesin neredeyse tamamen çıkmış. Nedenini de bilmiyorum. Göğsündeki kurşunun sesini bu kadar etkilemesinin bir anlamı yok. Sanırım dalgalar yüzünden kafanı kayaya çarptın. Ayrıca kolun ve bacağın da kırılmış gibi görünüyor. Sevdiğin birini özlediğini anlıyorum ama bu olmayacak dostum. Bu kulübede seni elimden geldiğince iyileştireyim, sonra da yoluna devam edebilirsin."

Başım çok ağrısa da kaşlarımı kaldırdım, bu da alnımdaki bandajın biraz aşağı kaymasına neden oldu, bu yüzden tekrar düzeltmek zorunda kaldı.

"Merak etme. Tıp öncesi bölümü için gerekli bilim derslerini neredeyse bitirmiştım ve tıp okumak için üniversiteye başlamak üzereydim. Düşünebiliyor musun? Bu canavarlar bunu yapmadan önce!" Yüzünü işaret etti ve boynuma bal gibi bir şey sürdü. Lisede ne kadar şey öğrenmiş olabilirdi ki? "Onlardan nefret et," diye fısıldadı, burnunun köprüsünden tek bir gözyaşı süzülürken ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Uyu," dedi çok daha sakın bir ses tonuyla ve kalkıp sandalyeye oturdu.

Ne olursa olsun, beni sağlığıma kavuşturduğu için ona sonsuza dek minnettar kalacağım.

Ve benim gibi bir adam masum gözlerdeki yaşları asla unutmaz.

Ona zarar veren kim olursa olsun, benim de gazabıma uğrayacaktır.

Tutmayı niyet ettiğim bir başka söz daha.

Safir

"Anneciğim." Kristina'nın melodik sesi beni düşüncelerimden sıyrıldı ve başımı kahvaltısını yediği sandalyeye doğru çevirdim.

"Evet, ufaklık?" Ağzına kocaman bir kaşık dolusu mısır gevreği tıktırdı ve yüksek sesle çiğnemeye başladı, ne kadar hoş veya kibar olmadığını tekrarlasam da konuşmaya devam etti.

"Annie Teyze'nin partisinden sonra alışveriş merkezine gidebilir miyiz?" Yaz boyunca Annie her cumartesi barbekü partileri düzenler ve tüm mahalleyi davet ederdi. Yemekler lezzetli olduğu için daveti reddeden nadiren olurdu.

Annie, gerçek bir arkadaşına en yakın kişiydi. Şehre yeni taşındığımız zamanlarda, eski mahallemizde bizi ev yapımı keklerle karşılamış ve adeta hayatımıza girmişti. Annie ve kocası Greg, Greg'in ailesinde nesillerdir bulunan yerel bir fırının sahibiydiler ve ürünleri inanılmaz lezzetliydi. Bu

yüzden yerel spor salonuna üye olmaya karar verdim; aksi takdirde, kıvrımlarım benim için çok fazla olurdu. Annie geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bildiği tek şey bir zamanlar aşık olduğum ve işlerin yolunda gitmediği idi, bu yüzden Kristina ile burada yeni bir başlangıç yapmıştık.

Bu evi satın aldıktan sonra arkadaşlarım kendi evlerini sattılar. Sahip oldukları paranın bir kısmıyla, tam olarak bütçelerine uygun olmasa da, benim evimden birkaç blok ötede bir ev satın aldılar. Onlara göre, mahalleyi benim kadar seviyorlardı ve çocuk yetiştirmek için iyi bir yerdi. O zamanlar çocukları yoktu ama birkaç yıl denediler. Kendimi rahatsız hissettiğim için konuyu hiç açmadım, ama sonra birden aklıma geldi ve elimdeki bardak neredeyse lavaboya düşecekti.

Annie ve Greg. Her zaman işlerime karışırlar. Her zaman yardımcı olurlar. Çocukları yok. Bağları yok. Her zaman yakınlar.

Aman Tanrım! Neden bağlantıyı daha önce göremedim? Bunlar FBI'dı. Yoksa Kristina ve benimle bu kadar ilgilenmelerinin başka ne sebebi olabilirdi ki? Kimse sadece arkadaşları taşındı diye bir yere taşınmaz. Ve çocuk sahibi olmak istediklerine dair tüm konuşmalarına rağmen, bunu destekleyecek hiçbir kanıt görmedim.

Tamam, Sapphire. Derin bir nefes al ve mantıklı düşün. Damian'ı tekrar gördükten sonra yaşadığın içsel karmaşadan başka bir sebepten dolayı paranoyaklaşma.

Kendimi sakinleştirmeye çalışmak işe yaramadı, bu yüzden Kristina'nın hatırına zoraki bir gülümseme takındım. "Üzgünüm ufaklık. Sanırım bunun için vaktimiz yok. Annenin dışarı çıkmadan önce birkaç bölüm bitirmesi gerekiyor ve genellikle geç saatlere kadar kalıyoruz. Yarına kadar bekleyebilir mi?" Kızımın alışveriş merkezinde ne almak istediğine odaklanmaya çalıştım, bu da yakın arkadaşlarımın bunca zamandır beni gözetleyen hükümet ajanları olup olmadığını merak etmekten daha iyiydi.

Kristina derin bir nefes verdi ve dudaklarını büzdü. Lucky ise masanın altından ona yedirdiği pastırmadan bir lokma daha istemek için yüksek sesle havlıyordu, belli ki benim fark etmediğimi sanıyordu. Çocuklar, anne babaları onları gerçekten sevdiğinde kandırmanın imkansız olduğunu ne zaman öğreneceklerdi? "Birkaç hediye almak istedim."

Kaşlarımı çattım. "Kim için?"

Gözlerini devirdi ve bana o bakışı attı. Benim küçük drama kraliçem. "Bize Lucky'yi veren komşumuz için. Ona hediye için teşekkür etmemiz

gerekmez mi, Anne?" Ve işte böylece, Damian konusu tekrar gündeme geldi.

Komşu.

Kızımın babası hakkında böyle konuşmasını duymak ne kadar tuhaftı? Kalbimdeki suçluluk duygusunu görmezden geldim. İntikamını bulana kadar ondan uzak durarak doğru şeyi yapıyordum. Ya bunun sonucunda tekrar ölürse? Kristina yıkılacaktı ve ben onun böyle bir acı çekmesini asla istemiyordum. Ayrıca, eğer bana onu babası olarak tanıtmanın güvenli olduğunu söylerse, bunu hemen yapacaktım. İlişkimiz konusunda tereddütlüydüm, ama kızımızın hayatındaki yeri konusunda değil. Kalbim, yapacağı her seçimi kabul etmek zorundaydı. Bunca yıl sonra, kimsenin duymaması veya bilmemesi için yastığa ağlamayı öğrenmiştim. Benim durumumda, acı yalnız kalmayı sevmezdi.

Başını nazıkçe okşadım, üst dudağındaki süt lekesini silmek için bir peçete aldım ve ona yumuşak bir gülümsemeyle baktım. "Tabii ki tatlım, aslında harika bir fikir. Yarın ona bir şey alalım, olur mu? Alışveriş merkezine gidebiliriz, dondurma yiyebiliriz, marketten alışveriş yapabiliriz ve ona bir hediye bulabiliriz. Nasıl geliyor kulağa?" Kızımın şeker ve köpek yavrularından daha çok sevdiği bir şey varsa, o da alışverişti.

Kristina sevinçle çılgık attı ve kollarını bana dolamak için sandalyesinden kalktı. "Seni seviyorum, Anneciğim." İçimden bir ah çektim ve onu her zamankinden biraz daha sıkı tutarak, alabildiğim tüm sıcaklığı ve yumuşaklığı içime çektim. İşte bu gibi anlarda, saklanarak geçirdiğimiz hayat ve yaşadığım her şey buna değerdi, çünkü bana onu vermişti. Bir bebeğim olana kadar özverili sevginin ne kadar büyük olabileceğini hiç anlamamıştım. Aklınızda sürekli biri var ve çocuğunuz doğduğu andan itibaren kalbinizde veya zihninizde asla yalnız değilsiniz. Annelerin izin günü yoktu.

"Şimdi git yüzünü yıka ve dişlerini fırçala. Yatağa koyduğum kıyafetleri giy ve bir saat çizgi film izle—" Duvardaki büyük, beyaz saate baktım. "—bir saat. Sonra bir kitap okuyacaksın, tamam mı? Annenin çalışması gerekiyor, sonra da gidip lezzetli bir barbekü yiyebiliriz," dedim, kaburgalarını hafifçe gıdıklayarak. Kıkırdadı ve başını sallayarak odasına doğru koştu. Lucky onu takip edecekti eğer onu yakalamasaydım. "O kadar hızlı değil, küçük adam. Tuvalete gitme zamanı." Birbirimize bakarken parmağımı burnuna soktum. "Evimde sıçmak yok." İşaret parmağıma sızlandı ama yerimden kıpırdamadım. Onu evin arkasındaki küçük sokağa

bıraktım ve tekrar içeri girmesini engellemek için kapı çerçevesinde durdum. Sinsi küçük şey. "Lucky, işini yapana kadar bu eve giremezsin." Havladı ama sonra çimenlere doğru koştu, çalının etrafında birkaç daire çizdi ve sonunda arka bacağını kaldırıp işemeye başladı. Ciddi anlamda, hayatımda hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. Hayatta asla beklemediğim son şey, bir yavru köpeğin çimenlere işeyip işemediğini yakından izlemektir, çünkü köpekler her zaman söz konusu bile olmamıştı. Sonunda eve geri koştu. Patilerini sildim ve Kristina'nın çıkardığı sesleri takip etmesine izin verdim.

Mutfağı temizledikten sonra ofisime gittim, sandalyeme oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve kendimi canlandırdığım karakterlere kaptırdım.

Bir şekilde, onların anlattığı hikayeler, sevdiğim adamı görmezden geldiğim için bana türlü türlü hakaretler eden iç sesimi susturdu.

Gerçek hayattaki aşk hikayesi berbat olan bir aşk romanı yazarı.

Ne büyük bir ironi!

Damian

Dirseklerim lavaboya yaslanmış, gözlerim pencereden dışarıya dikilmiş, Lucky'nin sabah rutinini bitirmesini bekleyen Sapphire'in her bir parçasını inceliyordum. Bronzlaşmış tenini vurgulayan beyaz bir yazlık elbise giymişti. Simsiyah, dalgalı saçları kalın bir örgü halindeydi ve ona seksi bir kütüphaneci görünümü veren büyük, siyah çerçeveli gözlükler takmıştı.

O kıyafetleri giymiş halde üzerime binme düşüncesiyle penisim sertleşti ve dikkatimi başka bir şeye odaklamak için başımı salladım.

Sapphire beni itti ve hayatını mahvetmememi istedi. Göğsüm hala acıdan ve evet, ihanetten yanıyordu. Bu dünyada benimle birlikte olmayı asla reddetmeyecek tek kişi o olmalıydı. Ama onu affettim çünkü haklı bir sebebi vardı.

Kristina.

Tanrım, ne güzel bir küçük melek. Böylesine olağanüstü saf bir şeyin benim gibi bir adamın tohumundan nasıl çıkabildiğine hayret ettim. Onu kollarımın arasına alıp asla bırakmamak, bu dünyadaki tüm kötülüklerden korumak, korkuyu asla bilmemesini sağlamak için ellerim titriyordu. Ona zarar gelme düşüncesi, gözümün önündeki her şeyi yok etme isteği uyandırıyor bende.

Bu yüzden Sapphire'in kızımızı intikamımdan, tutmaya niyetli olduğum sözden koruma arzusunu anladım. S ve kardeşi bana ve diğer birçok masum çocuğa yaptıklarının bedelini ödemeliydi. Elimdeki bardağın kapağı, Connor'ın dün geceki konuşmamızdan kalan sözler aklıma gelince çok sıkılınca çatladı.

"Kaynaklarıma göre, başka bir iş yeri daha açmak istiyorlar. Sonunda isimleri de bulduk, Damian." Yıllar önce haksızlığa uğramış çocuk içimde ayağa kalktı ve öfkeyle kükredi.

"Kim?" Duygularımın gücüyle elimdeki telefonu parçalama isteğimi zar zor bastırdım. Connor derin bir nefes verdi ve ardından hayal kırıklığıyla inledi.

"Bunu sana söyleyemem dostum. Onların peşine düşersin." Ne saçmalık bu?

"Elbette, onların peşine düşerdim. Ölümünden başka hiçbir şeyi hak etmiyorlar." Connor benden böyle hayati bir bilgiyi nasıl saklamaya çalışabilirdi ki? O da, kelimenin tam anlamıyla olmasa da, onların mahvettiği çocuklardan biriydi. En azından bu konuda şanslıydı.

"Damian, onları suçüstü yakalamamız gerek. Ortaklarını, nasıl çalıştıklarını, büyük resmi görmemiz lazım. Muhtemelen zaten oynayacak birkaç çocukları var. Bu bilgilere ihtiyacımız var ve senin onların peşine düşüp onları öldürmen şu anda kimseye fayda sağlamayacak." Şaka mı yapıyordu? O adamların pis işlerini yapmasına izin verip hiçbir şey yapmamak insanlığa sadece umutsuzluk getirdi. Güldüm ama komik değildi. Muhtemelen gezegenin en sıcak yerlerinde bile havayı dondururdu.

"İsimler önemli değil, Connor. Oturup hiçbir şey yapmayacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Connor homurdandı, "Lanet olsun, sana bundan bahsetmemeliydim biliyordum. Neden duygularını bir kenara bırakıp Do gibi mantıklı düşünemiyorsun—" Aniden durdu ve duyularım alarma geçti. Bana neyi anlatmıyordu? "Tıpkı muhbirim gibi. O da bizden biriydi, ama daha büyük iyilik için çalışacak." Sesi ve neredeyse ağzından kaçıracağı isimle bir şeyler ters gidiyordu. "Sapphire ve Kristina'yı düşün, Damian. Şu anda senin varlığına ihtiyaçları var. Sana söz veriyorum, zamanı geldiğinde, ki bu çok yakında olacak, intikamını alacağına ve o hasta heriflere ne istersen yapacağına garanti veriyorum," dedi Connor ve eğer benim kadınımdan ve kızımdan bahsetmeseydi, hiçbir şeyini dinlemezdim.

Ama Sapphire ne düşünürse düşünsün, onlar önce geldiler.

"Pekala. Ama yakında olsa iyi olur Connor. Yoksa sana karşı sosyopat gibi davranmaya başlarım."

Lucky'nin yüksek sesli havlaması beni tam da Sapphire'in yavru köpeğin patilerini temizlerken kapıyı kapatmasını görebileceğim anda, şimdiki zamana geri getirdi.

Muhteşem.

Kendimi zor tutarak onun peşinden gittim. Onu en yakın ağaca itmeyi, o zavallı elbisesini yukarı çekmeyi ve bacaklarını etrafıma dolayarak, tek bir sert ve hızlı hareketle sıcak, dar vajinasına girmeyi hayal ediyordum. Zevkten inleyecek, tırnakları sırtımda izler bırakacaktı, ama içinde olduğum sürece umurumda olmayacaktı. Dudaklarım köprücük kemiğine, dik meme uçlarının hemen üstüne doğru inecek ve sonra...

"Dün gece evde yoktun." Yumuşak bir ses düşüncelerimi böldü ve gözlerim yakındaki kapı pervazına yaslanmış genç kadına odaklandı. Kaşlarım çatıldı, kendimi geriye doğru iterek oturma odasındaki kanepeye oturdum.

"Sana yaptıklarımı açıklamak zorunda değilim." diye homurdandı ve sonra büyük bir sıçrayışla yanıma, kanepeye oturdu. Yere sert bir şekilde düştü ve yüksek sesle kıkırdadı. Buna gözlerimi devirmek zorunda kaldım. Ciddi anlamda, yirmi iki yaşında bir kadın yerine beş yaşında bir çocuk gibi davranıyordu. Koluma yumruk attı.

"Ah, bu kadar somurtma Damian. Ateşli bir seks yaşadın mı?" Yanaklarımın kızardığını hissederken kaşlarını oynattı. Kızardım. Kahretsin, kızardım! "Hayatta olduğunu öğrendiğine sevindi mi?" Çenesini eline dayadı ve cevabımı bekleyerek bana baktı.

"Rosa, sence neden seninle paylaşacağımı düşünüyorsun ki?"

Sinirle iç çekti. "Damian, gerçekten, konuşabileceğim tek insan sensin. Seks hakkında bir şeyler öğrenmek için can atıyorum. En azından o zaman senin aracılığınla bu deneyimi yaşayabilirim."

"Ne?" Sözleri birçok açıdan rahatsız ediciydi.

Konuşmaya devam ederken ellerini karmakarışık bir şekilde salladı. "Yirmi iki yaşında bir bakireyim ve güvenliğim için aldığınız tüm koruma ve kısıtlamalara rağmen, bakireliğimi kaybetmek için ne ilişkiye girebiliyorum ne de bara gidebiliyorum." Sesi yükseldi. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun? Kimse o kadar uzun süre bakire kalamaz ki!" Onun herhangi biriyle seks yapma fikri midemi bulandırdı ve bunu yapacak olan gelecekteki herifi yumruklamak isteğiyle elimi sıktım.

Rosa'nın benim gözetimim altında seks yapmasına asla izin vermeyecektim. Çocuk benim küçük kız kardeşim olmuştu, bu yüzden benim gözümde hiçbir herif ona layık değildi.

"Bunun için henüz yeterince büyük değilsin."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen delirdin mi? Ben çok yaşlıyım." Kollarını kavuşturup bana dik dik baktı. "Senin çatının altında yaşadığım sürece asla seks yapamayacağım, değil mi?"

Kahretsin, hayatım nasıl bu hale geldi? Hak eden erkeklere işkence edip öldüren bir sosyopatken, genç bir kızla cinsel hayatı hakkında tartışıyorum? Sevdiğim kadın benimle birlikte olmayı reddetti ve kızımın beni tanmasına izin vermedi.

Connor bana o isimleri bir an önce vermezse, onun izni olmadan gerekeni yaparım.

Rosa şovenist yöntemlerden ve adaletsiz durumlardan bahsetmeye devam etti, ama ben onu görmezden geldim. Burada babasının yanında olduğundan daha fazla özgürlüğü vardı ve ikimiz de bunun farkındaydık. Yanımdan hiç ayrılmazdı ve Sapphire ile konuşmam gereken bir diğer konuydu.

Rosalinda hayatımı kurtardığı gün benim sorumluluğum oldu. Aramızda tamamen platonik bir ilişki olmasına ve bana küçük bir kız kardeş gibi olmasına rağmen, bu berbat durumu sevgilimle konuşmaktan korkuyordum. Sevgilim bundan hiç memnun olmazdı.

Bratva Karargahı, Moskova, Rusya

Ellerim, ustaca ve alışılmış hareketlerle, silahları temizleyip kılıflarına geri yerleştirdi. Her biri başlı başına bir güzellikti ve özel ilgi gerektiriyordu. Duvardaki koleksiyonuma şöyle bir göz attım ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış odanın ortasında bir bilardo masası, siyah mermer zemin ve kırmızı ve siyah kadife kaplı ses yalıtımlı duvarlar vardı. Uzak köşedeki iki duvara yaslanmış cam vitrinler vardı ve her birinin içinde yüze yakın silah bulunuyordu. Onları en beklenmedik yerlerde buldum: bazen silahlı çatışmalarda, karaborsada veya koleksiyon yapan insanlardan satın alarak. Kimse beni geri çevirmedi; herkes hayatına çok değer veriyordu. Bilardo masasının yanında, ihtiyaç duyarsam kokteyl yapmak için kolayca ulaşılabilir bardaklar ve malzemeler bulunan küçük bir bar vardı.

Vasya öldükten sonra bodrum katını kendime ait ilan etmeye karar verdim ve hemen yeniden dekore ettim. Bundan önce, buradaki her şey Vasya'nın avcılık hobisiyle, tüm av ganimetleri ve fotoğraflarıyla ilgiliydi. Hobisi beni tiksindiriyordu, bu yüzden her şeyin yakılmasını emrettim ve mülkümde avcılığı tamamen durdurdum. Buraya girmek için şifreyi sadece güvendiğim adamlarım biliyordu, her gün değiştiriyordum çünkü kimin gelip sizi sırtınızdan bıçaklayacağını asla bilemezsiniz. Sasha denese de, kaltakların veya iş ortaklarının girişi yoktu.

Sarışın kadını düşününce kaşlarımı çattım ve neredeyse yere tükürdüm. O fahişe, Amerikalı "arkadaşlarımın" hemen ardından, bacaklarını sergilemek için yukarı çekilmiş kısa bir elbiseden başka bir şey giymeden ofisime gelmişti. Bana tekrar teklifte bulundu ve onu sertçe dışarı attığımda attığı öfke çığlıkları konağın neredeyse her köşesinden duyuldu. Kahretsin, kadının sesi inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Kadınlar genellikle ilgimi çekmezdi, ancak gerginliğimi atmam gerektiğinde ilgilenirdim. Boşalmaları umurumda değildi. İş bitti mi, bitmişti. Sasha'nın penisimle ilgili büyük planları vardı, ama beni o kadar tiksindiriyordu ki, o aptal herifi asla beceremezdim.

O, zaten berbat olan ruh halimi daha da bozdu. Normalde bu zamanlarda sevişmek zorunda kalırdım, ama Rosa'mı bulana kadar sevişme olmayacaktı. Bu yüzden bodrumda yalnız kalıyordum.

Daha önce hiç hissetmediğim derin bir sahiplenme duygusu beni sardı. Elimdeki silahı bıraktım ve dirseklerimi masaya yaslayarak, ona zarar veren herkesi avlayıp öldürme arzusunu kontrol etmeye çalıştım. Onu kollarımda tutmaya, ona dokunmaya ve onun tarafından tüketilmeye ihtiyacım vardı. Kardeşim için nasıl işlediğini bilmiyordum, ama eğer o da Sapphire'ine karşı aynı duyguları beslemişse, adamın onu kaçırıp bir ay içinde hamile bırakmasına şaşmamalıydım.

"Çocuk kaçakçılığıyla ilgili bu anlaşılmayı ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?" Michael'ın dikkatli ama öfkeli sesi beni güzel Rosa'm hakkındaki düşüncelerimden sıyırdı ve sandalyeye yaslanıp onu inceledim.

Michael elinde iki fincan dumanı tüten kahve tutuyordu. Fincanları masaya koydu ve yakındaki sandalyeye oturdu. "İç bakalım, dostum, bütün geceyi burada geçirdin. Sabah oldu." Pencere olmadığı için, düşüncelere dalmışken saatin kaç olduğunu asla bilemiyordum. Michael pamuklu bir gömlek, şort ve pembe terlikler giymişti. Sadece başımı salladım ve o enfes

içecekten bir yudum aldım. Bir an gözlerimi kapattım, tadını çıkardım ve sonra sorusuna cevap verdim.

"Michael, iş konularıyla ilgili bana soru sorma."

Masaya yumruğunu vurdu. "Kahretsin. Çocuklardan bahsediyoruz, dostum! Hiçbir ocuk onların sapık arzularının kurbanı olmayı hak etmiyor! Bratva'nın bunca parasıyla, o pislikleri öldürüp başka bir şeye geçebilirsiniz." Sertçe nefes verirken parmağıyla bardağının kapağını okşadı. "Kimse, istemediği sürece başkasının fahişesi olmayı hak etmiyor," diye fısıldadı, burnunun köprüsünden tek bir gözyaşı süzülürken.

Kahretsin.

Yıllar önce onu sokakta bulduğumda, geçmişi hakkında hiç soru sormadım. Para dilenme ve hırsızlık yapma şeklinden geçmişini tahmin edebiliyordum. Ancak, tıpkı benim gibi onun da geçmişinde tecavüz ve istismar olduğunu hiç düşünmemiştim. Michael benim ailemden biriydi, ama o an çocuğu teselli edemezdim. Plan devreye girmişti ve ona hayatımı emanet edebilecek kadar g vensen de, duygusal yapısının onu ele geçirmesine izin veremezdim. Ayrıca, söylememesi gereken bir şeyi de ağzından kaırabilirdi.

"Michael, önce kızı bulmaya odaklanalım." Connor, Benjamin ve planları hakkında zaten bilgi sahibiydi ama bana onay verene kadar elim kolum bağlıydı. Rosa hakkında hiçbir şey paylaşmadım, çünkü onun iznini beklemek istemiyordum. İş yerini göz önünde bulundurarak davranışlarını anlasam da, sürekli "güvenli" yaklaşımı beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

Bana ait olanı istemezdim.

"Büyük ihtimalle ölmüştür," dedi kasvetli bir şekilde. "Gerçek hayatında korunaklı bir hayat yaşamış, neredeyse tecavüze uğramış, dövülmüş ve yara izleriyle dolu. Bu acımasız dünyada hayatta kalmanın ne demek olduğunu bilmez ya da..." Boğazını yutkunarak başka yöne baktı.

"Ya da ne?" diye sordum, o da başını salladı ama ikimiz de ne demek istediğini biliyorduk.

Ya da geçimini sağlamak için kendini satıyordu. Ya dilenirdin ya da kendini sokaklarda satardın; aksi takdirde açlıktan  l rd n.

Konuşmamıza devam edemeden Vitya bodruma girdi ve hızla Michael'ın yanına oturup ona dik dik baktı. "Uyandığımda senin yüzünü görmek isterim, güzelim."

Michael'ın yanakları kızardı, yüzü kıpkırmızı oldu ve sonra gergin bir şekilde güldü. Michael ve Vitya, Avrupa'dan Rusya'ya döndüğünden beri, yani yara izli adam saflarımıza katıldığından beri üç yıldır çıkıyorlardı. Uzun boylu, esmer ve içe dönük Vitya, Michael'ı anında korumaya almıştı; bu da beni çok etkilemişti, çünkü kimse ona pek dikkat etmiyordu.

Ne yazık ki, bu odada birbirlerinin beyinlerini uçuracak şekilde seviştiklerini canlı olarak izledim ve şüphelerim doğrulandı. Bu anıyı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Eşcinsellere karşı hiçbir şeyim yoktu, ama arkadaşlarımdan sevişmelerini canlı olarak izlemek istemiyordum. Yanımda asla birbirlerine dokunmadılar, öpüşmediler veya çift olduklarını kabul etmediler, ama herkesin onları bildiğinden şüpheleniyordum. Burada açıkça eşcinsel olamazdınız. "Ne haber patron?" Yakındaki bardağı kaptı ve neredeyse içeceği boğazına kaçırdı. "Aman Tanrım, çok tatlı. Güzel mi?" diye sordu ve Michael hiçbir şey söylemeden mutfaktan ona bir bardak getirmek için ayağa kalktı.

Arkasına baktı ve parmağıyla beni işaret etti. "Konuşma henüz bitmedi, dostum!" Ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Vitya'nın yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu ve kahveyle ilgili her şeyin yolunda olduğunu anında anladım. "Bana gerçekte neler olup bittiğini anlat dostum. Hiçbir sırrımız yok." Burada sahip olduğum en yakın arkadaş oydu ve Vitya gerçeği gerçekten kaldırabilirdi.

Derin bir iç çekerek planı ona anlattım.

CHAPTER FIVE

GREEN-EYED MONSTER

Kulübedeki hayat berbattı, ama en azından gözlerimi her açtığımda vücudumun her köşesinden gelen dayanılmaz acı beni rahatsız etmiyordu. Daha iyi beslenmeye başladım. Rosalinda'nın tüm bandajlarına ve rutinlerine alıştım. Birkaç gün önce adını benimle paylaştı. Kolumu ve bacağımı hâlâ acı çekmeden hareket ettiremiyordum, ama en azından kafam rahattı.

Hâlâ rüyalarımda Sapphire'i istiyordum. Nereye gidersem gideyim benimle kalıyordu. Her zaman. Ama sürekli gevezeliklerim sona erdi. Sahip olduğum o azıcık sesi boşa harcamayı göze alamazdım. Onu kurtarmak ve korumak için iyileşmem gerekiyordu.

"Şunu hayal edin. Yanıma geldi ve gerçekten de 'Şişman kızları almıyoruz. Defol git.' dedi." Rosa'nın sesi tiz bir kız sesi taklidi yaptı. Muhtemelen son otuz dakikadır bahsettiği okul kızlarından biriydi, sonra normal sesine döndü. "Kim böyle yapar? Yemin ederim amigo kızlıktan tamamen soğudum. Ayrıca babam da hobimden hoşlanmıyordu, bu yüzden zaten zaman kaybıydı." Tabağında buharı tüten İtalyan risottosundan büyük bir lokma aldı -birkaç dakika önce pişirmişti- ve ağzı dolu bir şekilde konuşmaya devam etti. "Şimdi düşününce, babam süreci kontrol edemediği sürece yaptığım hiçbir şeyden hoşlanmıyordu." Derin bir nefes verdi. "Yine de onu özlüyorum." Başını pencereye çevirdi ve burnunu çekti.

Tüm acıların geçtiğini söylemiş miydim? Evet, sürekli konuşmasından kaynaklanan kalıcı baş ağrısı yeniden ortaya çıkmaya başlamıştı. Benimle paylaştığı o ilk konuşmadan sonra kız susmak bilmedi. Gözlerimi açtığım anda, bana önceki hayatıyla ilgili hikayeler anlatmaya ya da yemeklerinin her detayını sanki benim için önemliymiş gibi anlatmaya başladı. Benim geçmişimde yemek, sadece güç bulmanın veya hayatta kalmanın bir aracıydı. Hiçbir zaman favorim olmadı ve asla da olmayacak.

Ancak, hiçbir zaman ilgisiz davranmadım veya sakinleşmesini istemedim. Davranışının ne olduğunu anladım: Yalnızlık.

Anlayabiliyordum; yalnızlık, tek başına kalındığında gerçekten berbat bir şeydi.

Hücrede geçirdiğim onca yıla rağmen, Dominic her zaman yanımdaydı. Göğsümde farklı bir yanma hissi vardı; ne kadar zaman geçerse geçsin, ikizimi kaybetmenin acısı ve pişmanlığı dinmiyordu. İkizler arasındaki bağı, siz de bir ikiz olmadığınız sürece kimse anlayamazdı. Bazen, eğer hayatta olsaydı yolumun farklı olup olmayacağını merak ederdim. Belki de intikam aklımdan bile geçmezdi.

Belki de hayat normal olurdu.

Belki Sapphire ile farklı koşullar altında tanışırdım ve şu anda o bana doğru nikah masasına doğru yürüyor olurdu.

"Ya şöyle olsaydı?" diye düşünmenin bir anlamı yoktu.

Dominic ölmüştü ve ne kadar hayal etsem de, bir gün hepimizle birlikte kurtulacağı bir gün olsa da, asla geri dönmeyecekti.

Ama hayatımın aşkı Sapphire hayattaydı ve onu geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Rosalinda ayağa kalktı ve yatağın yanına oturdu. Ağzıma bir bardak su uzattı ve sadece bir yudum boğaz ağrımı yatıştırdı. Minnetle başımı salladım ve aniden, "Onu bu kadar çok seviyorsan, özel biri olmalı," dedi. Gözleri yere bakıyordu ve sonra yumuşak fısıltısı neredeyse duyulmuyordu. "Kimse beni asla onun gibi sevmeyecek." Muhtemelen farkında olmadan yanaklarındaki yara izlerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi.

Ve işte böylece, Rosa'nın da hayatımda ilgilenmem gereken bir kişi daha olacağını anladım. Kimsesi yoktu ama benim hayatımı kurtarmıştı.

Böylece Damian Scott'ı ve onunla birlikte gelen her şeyi elde edecekti.

Safir

"Miller ailesi orada olacak," diye tekrarladı Kristina, Annie'nin evine doğru yürürken. Pembe gül desenli tül bir elbise giymişti ve yürürken iki örgülü saçı ritmik bir şekilde sallanıyordu. Lucky, burnunun kenarından dili sarkmış bir şekilde etrafımızda neşeyle koşuşturuyor ve birkaç dakikada bir ayak parmaklarımızı yalıyordu.

Annie'nin barbeküsüne birkaç yeni aile ve bazı eski aileler katılmıştı, ama çoğunlukla aynı kişiler bir aradaydı: Amanda ve Cormack Miller, Mika ve Jeb Smith, iki çocuklu bekar anne Mary Wilson, Cormack'ın evlenmemiş kardeşi Peter ve iş yerinden davet ettikleri birkaç kişi. En azından beni rahatsız eden yabancılarla gün geçirmek zorunda kalma endişesi duymadım.

"Evet tatlım, olacaklar." Jason, kız arkadaşımın ilk aşkıydı. Ciddi söylüyorum, Amanda'nın oğlanı gözlük takıyordu ve Süpermen çizgi romanlarına bayılıyordu, bir gün süper kahraman olacağını iddia ediyordu. Kimse ona bu süper kahramanların gerçek hayatta var olmadığını söylemeye cesaret edemediği için, o da hayal kurmaya devam etti.

Bir gün Kristina çalışma odama geldi ve bana Lois Lane hakkında sorular sordu. Süpermen'in sevgilisi olduğu için onun gibi olmak istiyordu. Bu, onun bu küçük aşkı hakkındaki inancımı ve endişemi pekiştirdi. Gerçi Süpermen ve Mary'nin küçük kızı Ruby birlikte oynarken onlara attığı bakışlar çok komikti.

Kristina bana gülümsedi ve göz kırptı, sonra da hedefimize daha hızlı ulaşmak için can atarak yolda zıplamaya başladı. Sonunda vardık. Herkes çoktan gelmişti ve hava kahkahalarla, taze ızgara etin nefis kokularıyla ve çocukların çığlıklarıyla doluydu. Kristina hemen Jason'a doğru koştu, Jason ona kaşlarını çattı ve Mika'nın oğlu Alan'a bir şeyler açıklamak için geri döndü. Ruby ve Regina trambolinde zıplamaya devam ediyor ve kızıma bağıryorlardı.

"Kristina, buraya gel!" Başını salladı ve erkekleri dinlemeye devam etti. Ciddi anlamda bu hoşlanma duygusundan kurtulmasını umuyordum çünkü sadece Jason'la takılmak bana sağlıklı gelmiyordu. Özellikle de Jason'ın zaten onunla vakit geçirmek konusunda pek istekli görünmediğini düşünürsek.

Amanda yaklaşırken güldü ve bana kısaca sarılıp yanağımdan öptü. Uzun kahverengi saçlı, minyon yapılı bir kadındı ve yeşil gözleri herkese karşı şefkat doluydu. "Sanırım senin kızın benim oğlana aşık olmuş."

Gözlerimi devirdim ve kıkırdadım. "Öyle mi düşünüyorsun? Resmen ona yapışık," diye düşündüm. "Doğrusu bu beni biraz endişelendiriyor."

Amanda elini savurarak geçiştirdi. "Onlar sadece çocuklar, canım. Takıntısı başka bir şeye yönelecek."

Ancak, onun özgüvenini hissetmedim. Babasından gelen takıntılı ve sahiplenici eğilimleri vardı ve ihtiyacım olan son şey kızımın genç bir çocuğu rehin almasıydı.

Şaka değil.

"Amanda, yardımına ihtiyacım var. Hey, Kate!" diye seslendi Cormack, mangalın başından, ızgarada biftekleri çevirirken üzerlerine su döküyor, bolca buhar ve nefis kokular çıkarıyordu. Ona el salladım, o da

göz kırptı. Cormack biraz kısa boylu ve göbekliydi, ama öyle bir mizah anlayışı vardı ki, her zaman etrafınızda olmasını isterdiniz.

"Geliyorum!" diye bağırdı Amanda, sonra özür dileyerek, "Üzgünüm, adam bensiz hiçbir şey yapamaz." dedi. O kocasıyla ilgilenmek için ayrılırken ikimiz de güldük. Bazen keşke yüklerimi paylaşabileceğim ve normal bir aile kurabileceğim biri olsaydı diye düşünürdüm. Damian ve ben birbirimizi ne kadar çok sevsek de, ilişkimiz her zaman tehlikenin her köşede pusuda beklediği telaşlı bir ilişki olacaktı. Bu şekilde yaşamak olmazdı. En azından, ikimizin de hayatını mahveden kötülükleri düzeltene kadar.

Verandada diğer kadınlarla birlikte mahalle dedikodularını konuşmak üzere onlara katılmak üzereydim ki koluma bir el dokundu ve beni durdurdu. Omzumu çevirip baktığımda Peter'ın bana kocaman bir gülümsemeyle baktığını ve gözlerinin zevkle parladığını gördüm.

"Seni burada gördüğüme sevindim, güzelim," diye mırıldandı sert ve seksi sesiyle, eli gözlerimin önündeki saç tutamını nazıkçe çekti ve bırakmadan önce biraz tereddüt etti. İçimde bir huzursuzluk hissettim ama bunu kontrol etmeye çalıştım çünkü Peter harika bir adamdı. Yakışıklıydı, 1.83 boyundaydı, James Dean'in kısa sarı saçlarına, mavi gözlerine ve ince ama kaslı bir vücuda sahipti. Anında sevmenizi sağlayan rahat bir gülümsemesi ve bir insanda gördüğüm en nazik gözleri vardı. Cormack'ın şirketinde inşaat müdürü olarak çalışıyor ve yakınlarda bir evi vardı. Küçük kasabaya göre, oldukça iyi bir eş adayıydı ve tüm bekar kadınlar onu kapmayı hayal ediyordu.

Ben hariç herkes. Ne yazık ki, ilk günden beri bana herkesten daha çok ilgi gösterdi ve sürekli beni randevuya davet etti. "Merhaba Peter. Nasılsın?"

Gülerek, "Aslında iyi. Yemek yapmayı bilmeyen bekar bir adam mangalda kendini kötü hisseder mi ki?" diye şaka yaptı ve bu benim moralimi yükseltti. Belki de beni tekrar dışarıya davet etmeye gelmemişti. Onu reddetmek benim için rahatsız edici bir durum haline gelmişti. Boğazını temizledi, sırtını dikleştirdi ve sordu: "Cuma günü dışarı çıkıp sahil kenarındaki yeni restoranı görmek ister misin? En sevdiğin deniz ürünleri orada var."

Sözlerine karşı yüzümdeki tiksintinin belli olmamasını umdum çünkü deniz ürünlerine olan sevgim WPP hikayemin bir parçasıydı. On yaşındayken New York'un en pahalı restoranlarından birinde gıda

zehirlenmesi geçirdiğimden beri denizle ilgili her şeye tahammül edemiyordum.

"Sanmıyorum Peter. Kristina evde ve—"

Sözümü bitirmeme izin vermedi. "Onu da yanımızda götürebiliriz." Şaşkınlığım ağır bastı. Birkaç kez göz kırptıktan sonra, "Restorana mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Elbette, neden olmasın? Beni zaten tanıyor ve sakıncası yok." Hangi erkek, ilk buluşma gecesinde sevgilisinin kızını davet etmekten çekinmezdi ki? Adama hakkını vermek gerek, ısrarcıydı ve kolay kolay pes etmedi, ama daha önce bir seçenek değilse, Damian'ın ortaya çıkmasından sonra hiç şansı kalmamıştı.

Ne kadar acınası görünse de, onunla birlikte olamasam bile, sadece bir erkeğe aittim.

"Peter, ben—" Sözlerim yarıda kesildi. Tanrım, insanlar cümlelerimi bitirmeme izin verselerdi keşke!

"Adamım, sakın ol," diye alaycı bir kadın sesi duyuldu Peter'ın arkasından ve ikimiz de kim olduğunu görmek için bakışlarımızı ona çevirdik. Çenemin yere düşmesi neredeyse kaçınılmazdı.

Damian, elinde bir kasa bira ile, yırtık kot pantolon ve kaslı fizliğini vurgulayan dar bir tişört giymiş halde orada duruyordu. Ona koşup, dışarıdaki sıcağın boynundan yavaşça damlayan her bir ter damlasını yalamak istedim. Anında vücudum alarına geçti, etrafımdaki her hava akımına karşı hassaslaştım ve önümdeki adama odaklandım. Gözlerim yüzüne değdiğinde, korku omurgamdan aşağı indi. Öfke ve hiddet ifadesi herkes tarafından açıkça görülebiliyordu.

Neden kızgın olsun ki?

Ancak o zaman, Peter'ın bir noktada, bir tür koruma içgüdüleriyle, bölgesel bir hareketle elini belime koyduğunu fark ettim. Hemen ondan bir adım geri çekildim. Kaşlarını çatı, ama Damian'ın yanında daha önce konuşan kadını fark ettiğimde Peter'ın hoşnutsuzluğuna pek aldırmadım.

Çarpıcı... genç... kadın.

Parlak güneşli bir günde üzerime soğuk su gibi bir öfke dalgası çöktü ve yumruklarım sıkıldı. Gözlerim onun elinin onun pazusunda olduğunu görünce bulanıklığı dağıtmak için başımı salladım, ama o elini çekmek için hiçbir şey yapmadı. Onun, asla ulaşamayacağım kadar çarpıcı bir kadınla yatakta olması düşüncesiyle göğsümde oluşan acı, çıplak hallerinin farklı görüntüleri zihnimde belirdiğinde daha da şiddetlendi. Ancak, ikisine de

yumruk atmak istememe neden olan öfke yüzünden bu acı kolayca göz ardı edilebilirdi.

Adamın ne cüretkarlığı vardı, kendisi başkasıyla birlikte olurken bana olan bağlılığımı soruyordu!

"Henry, başardın!" Annie'nin heyecanlı sesi, Greg'le birlikte küçük grubumuza katılırken etrafımı saran öfkeli kırmızı sisi yarıp geçti.

Henry mi? Neden sahte bir isme ihtiyacı olsun ki? S onu sadece "Sosyopat" takma adıyla tanıyordu ve yüzünü görüp de hayatta kalan kimse olmamıştı. Ben hariç, ki bu da o an kendimi pek özel hissetmememe neden olmadı, çünkü oradaki arkadaşlarımı düşününce durum daha da vahimdi.

"Çok mutluyum," diye devam etti, kadının elinden makarna tabağını alırken.

Aa, o da yemek mi yapmış? Kendine güzel bir paket almış!

"Teşekkür ederim, İtalyan yemekleri en sevdiklerimden biri. Kate ve Peter'la tanıştınız, değil mi?" Annie gergin bir şekilde güldü ve tuhaf davrandı. Elbette, misafirlerini karşılamaktan her zaman mutluydu, ama Damian'dan korkuyor gibiydi. Annie dikkatini Peter'a çevirdi. "Onlar yeni komşularımız. Birkaç gün önce taşındılar, evleri Kate'in evinin yanında. Peter, bunlar Henry ve Anita. Anita, Henry, bu da Peter."

Peter hâlâ Damian'ı şüpheyle süzüyordu ama elini uzatarak selam verdi. Bir saniye geçti ve Damian el sıkışmaya karşılık verdi, ancak Peter'ın yüzünün buruşması dikkatimden kaçmadı; büyük ihtimalle, o kaba adam nazik davranmamıştı. "Peki, siz ikiniz sevgili misiniz yoksa evli misiniz?" diye sordu, bu soru benim de ilgimi çekmişti ama birdenbire, onların birbirleriyle ne düşündüklerini dinleyemedim.

Çünkü benimle geceyi geçirdikten sonra birisiyle ilişkisi olduğu, hatta daha kötüsü, evli olduğu fikrine katlanamadım ve ayrılmak zorunda kaldım.

"Annie, lütfen Kristina'ya göz kulak olur musun?" Jason'ın söylediklerini hâlâ keyifle dinleyen kızıma baktım. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Peter koluma hafifçe dokundu. "İyi misin?"

"Evet," dedim neşeyle, fazla neşeyle. "O kadar sıcak ki yüzümü serinletmem gerek." Annemin beni sürüklediği o yüksek sosyete sınıflarında geçirdiğim yıllar sayesinde ancak onurlu bir şekilde ayrılabilir ve ona hitap ederken yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirebiliyordum. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Gidişime dair kimsenin yorum yapmasını beklemeden, hızla ikinci kattaki banyoya doğru yöneldim. Gözyaşlarımı silerek neredeyse koşarak merdivenleri çıktım. Banyo kapısına ulaştım, iterek açtım ve arkamdan kapattım. Nefes nefese, hıçkırıklarımı kontrol etmeye çalıştım. Suyu açtım ve ellerimi lavaboya koyarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Duygularıma o kadar dalmıştım ki, kapı kilidinin tıkırtısı duyulana ve sıkı, sert, sıcak bir göğüs beni tezgaha doğru bastırana kadar başka birinin varlığını fark etmemiştim. Bütün vücudum bu dokunuşa isyan etti.

Tam bir pislik!

"Beni bırak."

"Bana bakın."

Başımı salladım, gözlerimi aynaya kaldırmayı ve ona gözyaşlarımı görme zevkini vermeyi reddettim.

"Damian, banyodan çık. Özel hayatıma saygı göster."

Benden daha ne istiyordu? Belki de onun bir kadınla birlikte olmasına bu kadar yoğun tepki vermeye hakkım yoktu. Belki de bir erkekten bana sadık kalmasını istemek için beş yıl çok uzun bir süreydi.

Ama dün gece? Yanıma geldi, benimle sevişti ve sonra da beni geri istedi, üstelik evde onu bekleyen başka bir kadın varken? Bu affedilemezdi.

"Safir," diye fısıldadı saçlarımın arasına.

Titrek bir nefes aldıktan sonra, derin bir öfke dalgası beni sardı ve ağlayan bir halde olmak yerine, öfkeden deliye dönmüş bir kadına dönüştüm. Neden olgun davranıp ona duygularımı göstermemeliydim ki? Burada yanlış olan oydu, ben değil.

Kahretsin!

O kadar hızlı döndüm ki, Damian ayaklarına basmamam için bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. Topuklu ayakkabı giymediğime pişman oldum; belki o zaman hissettiğim acının bir zerresini bile olsa, fiziksel olsa bile, o da hissedirdi.

"Sana dokunan oldu mu, safirim?"

Sesim onun tonunu taklit etmek için alçaldı ve gözleri karardı. "Biliyor musun, Damian? Yanında bir kadın varken bana bunu sormaya nasıl cüret edersin!" Çenesi seğirdi ve kaşlarını çattı, ama ben alarm verici işaretleri fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim. "Şimdi, erkeklerin ihtiyaçları olduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden beni sevdiğini iddia eden bir adamdan sadakat beklemek biraz abartı olabilir, ama siktir git." Sinirle göğsüne sertçe bastırdım, ama kıpırdamadı bile. "Dün gece yanıma gelip,

cevaplar isteyip, benimle seks yapmaya hakkın yoktu. Ve biliyor musun... beni aldattığın için de siktir git, çünkü ihtiyaç olsun ya da olmasın, hayatta olduğumu biliyordun! Yani bir erkek olsa bile"—gözleri adlandıramadığım bir ifadeyle kahverengi havuzlara dönüştü—"onunla birlikte olmaya dünyadaki tüm hakkım olurdu çünkü sen sözde ölmüştün. Ama sen ve o kadın? Bu en büyük ihanet gibi," diye bitirdim neredeyse çılgılık atarak, sonra yanaklarım nerede olduğumuzun hatırasıyla kızardı. Neyse ki, lavaboda su hala akıyordu ve banyo evin en uzak ucundaydı; kimse bir şey duymayacaktı. Bu mangal partisinden onurum zedelenmeden ayrılmayı planlıyordum.

Ya da en azından ondan geriye kalanlar.

"İşin bitti mi?" Sesinde zorlukla bastırılmış bir öfke vardı, ama ben yerimde durdum, başımı dik tuttum ve kısaca başımı salladım. "Güzel. Şimdi sıra bende, o yüzden ağzını kapalı tut." Sözlerine, daha doğrusu nahoş tonuna gözlerim faltaşı gibi açıldı. Elleri kalçalarımı sıktığında ve beni hızla makyaj masasına oturttuğunda nefesim kesildi. Soğuk mermerin tenime değmesiyle acıdan tısladım, ama o bunu görmezden geldi. Bacaklarımın arasına girdi, bacaklarımı açık tutarken parmakları derime saplandı, zaten iz bırakmış olan cildime kesinlikle morluklar bırakacaktı. İhanet eden bedenim ısındı, meme uçlarım büzüştü ve nefesim kesildi. Gözleri gözlerime kenetlendi ve yavaşça konuşmaya başladı, her kelimeyi vurgulayarak.

"Seni ilk gördüğümde altı yıl önceydi. Vücudunu mükemmel saran altın rengi bir elbise giymiştin." Söyleyeceği her şey arasında, bunu hiç beklemiyordum. "Seni anında kendime istedim. Hiçbir şey beni durduramazdı. Altı yıl. İki bin yüz doksan bir gün. Aklıma bir kez bile başka bir kadın gelmedi. Ben seninim." Bu itiraf karşısında gözlerim yaşardı. Sadece sözleriyle içimdeki ateşi dindirdi, ama aynı zamanda şüphe de devam ediyordu. Yanında bir kadınla gelmişti!

"Sen geldin—" Tartışmam ona geçersiz görünüyordu, çünkü dudaklarımı derin, araştırmacı, ayak parmaklarımı kıvıracak bir öpüşle yakaladı. Son derece nazikti, dili yavaşça benimkini okşadı ve ellerim boynunu sararak onu kendime daha da yaklaştırdı. Ama daha ileri gidmeden beni bıraktı ve sinirle inledim. Neden dudaklarını benimkilerden çekti? "Ağzını kapalı tut dedim. Rosa burada konuşulmaması gereken bir şey, ama yakında onun hakkında bir açıklama alacaksın." Sonra birdenbire boynumu yakaladı ve hafifçe sıktı, nefes alamayacak kadar sert değil, ama

biraz yavaşlatacak kadar. Hakimiyetini gösteriyordu. "O lanet olası adam benim olan şeye dokundu. Kim o?" Peter'ı hatırlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekti, ama Damian için biraz fazla uzun sürdü çünkü eli etrafımı daha sıkı sardı. "Cevap ver!" Kulağıma sertçe fısıldadı, sonra hafifçe kulak mememi ısırды ve hemen emmeye başlayarak acıyı dindirdi.

"O sadece bir adam, Cormack'ın kardeşi." Sesim heyecan ve arzuyla titriyordu.

Damian'ın eli yavaşça elbisemin etek ucunu kaldırdı, bacağımanın her yerine yakıcı dokunuşlar bırakırken. "Sana dokunmaya hakkı olduğunu neden düşündü ki?" diye homurdandı, sonra boynumun yanını yaladı, sertçe emdi, kesinlikle bir iz bırakacaktı. Başımı kollarından kurtarmaya çalıştım ama hareket etmeme izin vermedi. "Hayır, benim olanı işaretlerim, böylece hiçbir erkek bu bedene dokunma ayrıcalığına sahip olduğunu düşünmesin. Benim bedenim." Elleri elbisemin üzerinden yukarı kalktı ve parmağı içeri girerken külotumu yana itti. Zevkle geriye yaslandım. "Dokunmak benim hakkım." Islaklığımla parıldayan parmaklarını ağzına götürdü ve kuruyana kadar emdi. "Tatmak benim hakkım." Sonra bacaklarımı daha da açtı ve pantolonunun fermuarını açtı. Ereksiyonunu çıkardıktan sonra içime girdi ve nefesim kesildi. Beni hazırlamak için daha fazla zaman ayırabilirdi; acıdı ve biraz irkilmekten kendimi alamadım. "Evet, bunu uzun süre hissedeceksin, bir daha asla unutmayacaksın." Tamamen geri çekildi ve sonra sertçe içeri itti. Yüksek sesle inledim, ama dudakları çıkardığım tüm sesleri bastırdı.

Neden sevişme hep uygunsuz zamanlarda, zevkimi özgürce ifade edemediğim anlarda oluyordu? Ben sessiz bir sevgili değildim ve bana öğrettiği özgürlüğe bayılıyordum.

Banyo, akan su sesleri, tenin tene çarpma sesleri ve boğuk inlemelerle doluydu. Kalçalarımı sıkıca tuttu, daha iyi bir açı için beni hafifçe yukarı kaldırdı ve bu da beni çıldırtan gizli noktama isabet etmesine neden oldu. Boşalırken, kasıklarım kasıldı ve penisini sıkıca kavradı. Coşku çığlıklarım duyulmasın diye beni tekrar öptü. Ağzıma doğru bir iniltiyle içime boşaldı ve bizi bir kez daha, hiçbir şeyin kıramayacağından emin olmadığım güçlü bir bağla birleştirdi.

Tanrım, buna nasıl hayır diyebilirdim ki?

Moskova Köprüsü, Moskova, Rusya

"Oynadığın oyun çok tehlikeli dostum," diye fısıldadı Vitya, Amerikalılar anlaşmayı imzalamak için köprüdeki buluşma noktasına varmadan hemen önce. Anlaşmadan ve neden böyle yaptığımdan haberdardı, ama yine de benimle aynı fikirde değildi. Vitya onları orada öldürmeyi ve sonra da kardeşimi bulmayı tercih etti.

Kimse anlamadı ki, ne kadar istesem de bunu yapamazdım. Richard benim olacaktı ve acı dolu bir ölümle ölecekti. Hâlâ kafamda bunun çeşitli versiyonlarını oynuyor, birbiri ardına korkunç planlar kuruyordum.

Ama S? İntikam kardeşime aitti ve neden ona ihtiyacı olduğunu benden başka kimse anlamıyordu. "Hayatım boyunca oynadığım tek intikam türü bu." Cevabım onu bir anlığına güldürdü, sonra yerini alaycı bir ifade aldı.

Şoför ön koltuktan çıktı, hızla arka kapıya koştu ve açtı. Önce kapıdan kahverengi deri bir ayakkabı görüldü, sonra Damian ve benim S olarak tanıdığımız Benjamin, maun rengi bir takım elbise giymiş ve elinde bir puroyla arabadan indi. Rüzgar purosunun közü uçurunca, küfretti ve puroyu nehre attı.

Pezevenk.

Richard ona katıldı. O da benzer kıyafetler giymişti ve elinde bir baston tutuyordu. İlk defa sağ bacağındaki topallığı fark ettim.

Vay canına. Bu bilgi, altı yaşından on beş yaşına kadar bana defalarca yaptığı gibi, ona acı verici bir şekilde yeniden hayat verebileceğim bir plan daha kurmama neden oldu.

Yalvarışlar, ağlamalar, yakarışlar ya da inlemeler ona hiçbir fayda sağlamayacaktı.

Bana hiç yardım etmediler.

"Kendini kontrol et," dedi Vitya yanımda. Ancak o zaman ellerimin yumruk olduğunu ve arka cebimden bıçağımı çıkarmaya hazır olduğumu, ayağımın da o pis herifi bıçaklamak için öne doğru adım attığımı fark ettim.

Henüz değil.

"Teşekkür ederim."

Minnettarlığıma karşılık başını salladı, benim görebileceğim kadar, ama misafirlerin fark edemeyeceği kadar. "He за что." Sonra adamlar yanımıza gelince tüm konuşma kesildi ve Benjamin bana doğru elini uzattı. Ona kısa bir onaylama işareti verdim. Gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı, ama bunu iyi gizledi.

Eğer kendi ellerinin, ya da Richard'ın ellerinin bana dokunacağını düşünüyorsa, o şerefsiz aklını kaçırmış demektir.

"Konstantinov," diye selamladı.

"Hill," diye yanıtladım ama daha fazla bir şey söylemedim. Sözleşme konusunu o açacaktı.

Elini köprünün korkuluğuna dayadı ve manzarayı hayranlıkla izledi. "Rusya'daki mimariye her zaman hayran kaldım. Ülkenin yaşadığı, ya da hâlâ yaşadığı rejimi göz önüne alırsak etkileyici." Güldü ve etrafımdaki hava biraz soğudu, adamlarım gerildi, ben de onlarla birlikte gerildim. Amerikalılar her zaman Rusya ve Rus halkı hakkında ilkel düşüncelere sahipti ve bu hepimizi sinirlendiriyordu. Bu önyargılar yıllar geçtikçe daha da büyüdü ve hakaret içeren şeyler haberlerde sürekli olarak ortaya çıkmaya devam etti. Rus olmak neredeyse bir suç gibiydi, bu yüzden Amerika'da her zaman tipik bir Rus arabası olan Jeguli'yi hazır bulundurur ve nereden geldiğimi göstermek için onu kullanırdım.

Çocukça mı? Evet, ama boş ver. Amerika'dan gelmiş olabilirim ve orası benim anavatanımdı, ama Rusya bana Amerika'nın yapamadığı bir şeyi verdi.

Ev, aile, miras.

Ve bir başkasının önümde buna hakaret etmesine asla izin vermezdim. "Belki de 'sert rejim' mensuplarıyla iş yapmamalısınız," dedim sakince ve adamlarıma arabaya binmeleri için işaret ettim. Hızla özür dilediğinde sırtımdan kendimi zor tuttum.

"Bunu hakaret olarak söylemedim. Ülkeyi hep sevdim, sadece insanların sevmedim. Ama ülkemdeki çoğu insana tahammül edemiyorum, yani kişisel bir şey değil." Şaka yapma girişimi durumu daha da kötüleştirdi, iyileştirmede. "İş hakkında düşündün mü?" diye sordu sonunda, Richard ise yüzünde bir somurtmayla beni inceliyordu. Umurumda bile değildi.

Siyah güneş gözlüğü takıyordum ve vücudumun geri kalanı onun için tanınmaz haldeydi. İri yapım, sakalım veya gücüm, ona kırbaçlarından veya zincirlerinden ağlayan zayıf, aç ve susuz kalmış çocuğu hatırlatacak hiçbir şey içermiyordu. "Evet." Cevabım üzerine kardeşler gerildi ve beklentiyle bana baktılar. "Şartlı olarak kabul edeceğim."

Benjamin bana şüpheyi baktı. "Ne tür şartlar?"

"Kız benimle kalacak. Onunla ne yapacağıma ben karar vereceğim."

Birbirlerine baktılar, sonra Richard omuz silkti. "Bana uyar, zaten bizimle olduğu sürece işe yaramaz." Benjamin başını salladı ve sonra sordu, "Başka ne var?"

"İşin içinde olan herkesin adını istiyorum. Müşterilerin, fedailerin, mekanların, fiyatların... Her şeyin."

Richard başını hızla çevirdi ve bastonu sertçe granit zemine çarptı. "Bizimle dalga geçiyor olmalısın. Bu bizim işimiz," diye tısladı, ama ben sadece kaşımı kaldırdım.

"Gerçekten mi? Bensiz işiniz olmaz. Ve eğer bir konuda anlaşma yapıp da tüm bilgilere sahip olmadığımı düşünüyorsanız, sandığımdan daha büyük bir aptalsınız." Gözleri tanıdık bir güç hissiyle parladı, bastonunu kaldırdı ve tüm gücüyle bana doğru savurdu. Ellerimle bastonu yakalayıp ona doğru geri ittim. Korkakça bir çığlık ve ardından acı bir iniltiyle yere düştü.

Kahretsin, ona en ufak bir işkence bile çektirmek iyi hissettirdi. Gözlerimi sinirli Benjamin'e diktim. "Bu sana işinin yüzde 5'ine mal oldu."

Buz gibi sesim karşısında çenesi kasıldı ve acı içinde inleyen kardeşine baktı. Adamları hızla koşarak kardeşini ayağa kaldırmaya yardım ettiler. Sonra gözleri tekrar bana döndü ve gözlerinde bir takdir ifadesi fark ettim. Benjamin bu şiddet gösterisinden hoşlanıyordu. "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Şartlarınızı kabul ediyorum. İki hafta sonra New York'ta büyük hayırseverler ve müşterilerle gala yemeği düzenleyeceğiz. Siz de davetlisiniz. Tüm bilgileri o zaman alacaksınız."

Onun bölgesine girmek istemesem de, bu bir zorunluluktu. Amerika Birleşik Devletleri yasaları burada hiçbir şey ifade etmiyordu. Connor ve FBI'ın bu işi tamamen durdurması için orada olmaları gerekiyordu. Tüm bilgilere sahip olduğumda, olaya karışan herkesi sonsuza dek hapse gönderecektim. "Kabul ediyorum. Anlaştık, ancak adamlarımın benimle gelmesi şartıyla." Tekrar başını salladı.

"Anlaşılabilir. Bence harika bir ekip olacağız," diye ilan etti, kardeşine bakarak. "Richard'ı ele alış şeklin bunu bana kanıtladı." Bu sözlerle arabalarına binip gittiler.

Gözden kayboldukları anda telefonumu çıkardım ve numarayı çevirdim.

"Evet?" diye yanıtladı Connor uykulu bir sesle. Aramızdaki on saatlik zaman farkını düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"O da dahil. İki hafta içinde Amerika'da olacağım." Connor küfretti ve ardından bir kadının hoşnutsuz iniltisi duyuldu. Dayanamadım ve ona takıldım. "Sonunda biraz eğleneceksin, değil mi evlat?"

"Defol git, Dom." Sonra hattın diğer ucundan su sesi geldi ve nihayet Connor'ın sesi uykudan eser kalmamış, sakın bir şekilde duyuldu. "Hazır olacağız. Damian'a haber vermem gerek."

"Hayır," dedim. "Çıldırarak ve hemen S'yi almak isteyecek."

"Dom, bu konuda zaten peşimi bırakmadı ve uzun süre beklemeyecek. Geri adım atmayı kabul etti ama aldığım bilgilere ve oradaki sorunlarına bakılırsa, kontrolü yakında kaybedebilir."

Beni göremiyor olmasına rağmen başımı salladım. "Tehlikeli. Bütün operasyonu mahvedebilir; duyguları işin içine karıştı."

Connor homurdandı. "Her zaman işin içindeydiler."

"Artık durum farklı. Onlar, karısı ve çocuğu için sürekli bir tehdit oluşturuyorlar, bu yüzden ailesi için onları ortadan kaldırmak istiyor." Kardeşimin intikamı her zaman kişiseldi, çünkü o insanlar bize haksızlık etmişti, ama buna bir de karısını ekleyin, evet, aptalca davranabilir. Connor birkaç saniye sessiz kaldı, sonra beni donduran sözleri söyledi. Beni alt etmeye çalışan duyguları bastırmak için gözlerimi kapattım.

"Her şey hep aileyle ilgiliydi, Dom. Senin intikamını almak için sosyopat oldu. Hâlâ her şey seninle ilgili."

CHAPTER SIX

RÖSALINDA

"Yiyecekleri nereden buluyorsun?" Sesim, her ne kadar kısık olsa da, sonunda konuşmama izin verdi. Neredeyse üç aydır bu yerdeydim ama hâlâ çoğunlukla yatakta kalıyordum—sadece tualete gitmem gerektiğinde baston kullanıyordum. Lanet olsun, kolumun ve bacağımın neden iyileşmediğini anlayamıyordum. Başlangıçta utanıyordum çünkü yatağın altına ustaca yerleştirdiği kutudaki idrarı boşaltmak zorunda kalmıştı. Daha sonra yataktan kalkmama yardım etti, ama sonra başını çevirip beni yalnız bıraktı ve pantolonumun fermuarını çektikten sonra yardım etmek için geri geldi. Yatağa uzanmaya hazır olduğumda, vücudum yorgunluktan litrelerce terliyordu ve anında tekrar uyuyakalıyordum.

İçinde bir çeşit çiçek olan ballı çayı berbat bir tada sahipti ve her seferinde yutarken öğürme reflekslerimi zor tutuyordum, ama inanılmaz bir şekilde işe yaramıştı. Boğazımdaki ağrı hafıfledi ve konuşmak yavaş yavaş kolaylaştı. Kadın arkasını döndü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve krep çevirdiği spatuladan biraz hamur yere damladı ama umursamadı. Tepkisine kaşlarımı çattım, ama sonra aklıma geldi.

Sapphire ile ilgili bir konu olmadıkça onunla hiç konuşmamıştım. Sesim geri gelmiş olsa bile, ikimiz adına da yeterince konuşuyordu. Yaralarımın ilgilenmek için harcadığı zamanı düşününce, hissettiğim suçluluk duygusu kaçınılmazdı.

"Dorothy'den," diye neşeyle cevap verdi, sonra başını aşağıya eğdi. "Kahretsin." Bulaşık bezini kaptı ve hızla yeri sildi. "Dorothy'nin büyükbabası bu kulübenin sahibi ve bana burada yaşamama izin verecek kadar nazık davrandı. Lokantanın da sahipleri onlar ve bana her zaman artan yemeklerinden veriyor. Ayrıca, yaşlı Quinn'in burada bir bahçesi var." Memnuniyetsizlikle burnunu buruşturdu. "Başlangıçta ne yapacağımı bilmiyordum, ama sonra büyükannemin otlar ve benzeri şeyler hakkındaki bilgisini hatırladım," diye tekrar gevezelik etmeye başladı, ama ben bana verdiği önemli bilgilere odaklanmaya karar verdim.

"Onlarla nasıl tanıştınız?"

"Birkaç gün sokakta yaşadığımda bana yardım ettiler ve beni evlerine aldılar. Onlarla kalmam benim için tehlikeliydi, bu yüzden bana Hudson Nehri kıyısındaki bu kulübeyi teklif ettiler. Onlar iyi insanlar," dedi kendini savunarak.

"Onlarla kalman senin için neden tehlikeli olsun ki?" Aniden gerildi ve az önce gevezelik eden kız kayboldu, onun yerine içine kapanık, korkmuş küçük bir kız çocuğu geldi. "Sana söyleyemem." Sessizliği beni rahatsız etti, ama insanların tepkileri konusunda yeterince tecrübem vardı ve sorularımın ne kadar faydasız olacağını biliyordum.

"Arayabileceğiniz biri var mı?" Sesim geri gelince Connor'la iletişime geçmem gerekiyordu. Her şeyi biliyordu, üstelik bu sayede tüm hesaplarıma ve parama erişebilecektim.

Sosyopat o uçurumda ölmüş olabilirdi, ama Damian ve Dominic Scott hâlâ hayattaydı. Bana bir şey olursa diye Connor, Juanita ve Luke'a özel talimatlar vermiştim.

Rosa başını salladı ve sonra endişeyle bana baktı. "Gidemezsin. Çok güçsüzsün." Göğsümdeki ve başımdaki bandajları işaret etti. "Uzun süre yürüyemezsin bile." Sözleri beni güldürdü.

"Rosa, bu yüzden buradan kurtulup daha hızlı iyileşebilmem için adamlarımla iletişime geçmem gerekiyor. Yaptıklarınız için minnettar olsam da, beni tamamen iyileştirecek bilgiye veya imkana sahip değilsiniz ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Biliyorum. Sadece..." diye başladı ve sonra derin bir nefes verdi. "Yalnız olmamayı sevdim."

Bu sözler beni alarma geçirdi. En son istediğim şey, onunla bir bağ kurup bunun cinsel çekime dönüşmesiydi. Bedenim, zihnim ve ruhum tek bir kadına aitti.

Ben bir şey söyleyemeden devam etti, "Dorothy'den bir hücre alabilirim. Çaldığımı bir saniye bile anlamaz." Elleriyle oynadı. "Onun için gitmen gerektiğini anlıyorum. Yalnız olmamak güzel," diye tekrarladı. Eğer benim bir söz hakkım olsaydı, izin vermezdi. Ona duyduğum bağ, yıllar önce hücrede Beth ile olan bağımı hatırlattı. Rosa sadece korunmaya ihtiyacı olan küçük bir çocuktü ve onu benden başka kimse sağlayamıyor gibi görünüyordu.

"Rosa, lütfen en kısa sürede telefonu bana getir."

Artık bu kulübeden def olup gitmenin, kadınıımı geri almanın ve kötülüğü sonsuza dek yok etmenin vakti gelmişti.

Safir

Damian'ın sert elleriyle çekiştirirken saçlarımda oluşan düğümleri çözmek için parmaklarım çaresizce uğraşıyordu ama tarak olmadan imkansız görünüyordu. Koyu, dalgalı, ağır saçlarım işbirliğı yapmak istemiyordu. Kırışık elbisemden ve boynumdaki büyük morluktan bahsetmiyorum bile. "Herkesin görmesi için beni işaretlediğıne inanamıyorum. Bunu nasıl gizleyeceğim?" Morluk, soluk tenimde canlı bir işaret gibiydi. Damian pantolonunun fermuarını çekti ve gömleğini tekrar içine soktu ve görünüşünden kimsenin hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğı düşüncesi beni çok sinirlendiriyordu. Zaten kimsenin bizim hakkımızda bir fikri yoktu ama ben böyle paranoyak bir tiptim.

Sızlanmalarımı duymazdan geldi ve kapıyı açtı, ama önce çenemi kavrayıp dudaklarına götürdü. Öpüşü acı verici, vahşı ve o kadar ateşliydi ki, tekrar üzerine çıkıp onun baskın arzusunu bir kez daha deneyimlemek istedim. Sanki birkaç dakika önce sevişmemişiz gibi. Bıraktı, ama bırakmadan önce kulağıma sertçe fısıldadı: "Bir dahaki sefere başka bir adam sana dokunursa veya bana ait olanı işaretlemeye çalışırsa, bu kadar anlayışlı olmayacağım."

"Bir daha biri sana onun gibi dokunursa, ben de bu kadar anlayışlı olmayacağım," diye tısladım. Eğer burada ültimatom vermeye karar verdiyse, benden de kesinlikle bir ültimatom alacaktı. Anlaşılan, mantık bizim için işe yaramıyordu.

"Konuşmamız gerekiyor." Bu sözlerle banyodan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

İçimden bir tiksintiyle saçımı yapmaktan vazgeçtim, aynaya son bir kez baktım ve banyo kapısını açtığımda karşımda Rosa'yla göğüs göğüse arpıştım.

Harika.

Damian'ın iddialarına rağmen, bahçede hissettiğim acı ve kıskançlık yüzünden içim hala yanıyordu. Yüzümden tüm duygularımı okumuş olmalı ki, yenilgiyi kabul edercesine ellerini kaldırdı. "Onunla yatmayacağım." İğrenç bir ses çıkardı. "ok iğrenç, kızım." Ya gerçekten iyi bir oyuncuydu ya da Damian ve onun fikri onu gerçekten tiksindirmişti. Benim yakışıklı adamımdan kim tiksinebilirdi ki, hiçbir fikrim yoktu ama neyse.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden verdiği güvenceler benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Güzел," diye yanıtladım. "Öyle

kalsın."

Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak, "Dün gece onu incittin," dedi.

Onun ima ettiği şey karşısında kalbim durdu ve hemen Damian'ı arayıp dün gece sözlerimle verdiğim acıyı dindirme ihtiyacı hissettim. Sözlerim yanlış değildi, ama onun benden herhangi bir şekilde incinmiş olması fikri içime sinmedi.

Hiç öyle olmadı. Ancak Rosa, bu konuyu konuşmak istediğim son kişiydi.

"Seni ilgilendirmez." Ayaklarım merdivenlere doğru sürünüyordu ama o, dirseğine elini koyarak beni durdurdu ve kendine doğru çevirdi.

"Belki. Ama bilgin olsun, son beş yıldır neredeyse her gün adını duyuyorum. Bu yüzden onun yarattığı fanteziye uygun davransan iyi olur. Yoksa, ona tekrar zarar verdiğin için seni döverim. Onu seks için kullanma. O bir oyuncak değil."

İçimde öfke kabardı. "Affedersiniz?"

Kollarını kavuşturdu ve inatla çenesini yukarı kaldırdı. "Dün gece, bugün. Seni seven birini seks için kullanma. Bırak gitsin."

"Yani o senin mi olacak?" Kahretsin, bu kıskançlık neden bir türlü geçmiyordu? Bu konuşmanın tamamı bana hiç uymuyordu ve bundan nefret ettim.

Rosa başını salladı. "Hayır, o her zaman senin olacak. Ama eğer onunla paylaşmaya razı olduğun tek şey seks ise, dur." Gözlerini aşağıya indirdi, ama sonra tekrar bana döndü. "Şu anda sahip olduğum tek aile o." Bu şok edici sözlerle, beni koridorda öylece bırakıp banyoya girdi.

Rosa çok sinir bozucuydu.

Neden?

Çünkü bana doğruyu söyledi.

Damian

Partiye gelirken aklımda olan plan banyoda sevgilimle sevişmek değildi, ama iyi ki gelmişim; yoksa o aptal Safirime dokunduktan sonra hiçbir şey beni sakinleştiremezdi.

Mantıksız mıydı? Evet, muhtemelen. Peki umrumda mıydı? Hayır.

Bütün o saçma sapan "benimle birlikte olamazsın" laflarına rağmen, o bana aitti. Bazı çekinceleri vardı ve düşünmesi gerekiyordu, tamam. Ama bunu yaparken, bedeninin kime itaat ettiğini hatırlaması gerekiyordu.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıydın?" diye sordu Greg mutfaktan, bir altılı bira paketi daha alırken.

Kapıya yaslanarak kaşlarını kaldırdım. "Ne yapayım?"

Gözlerini devirdi. "Ona kime ait olduğunu hatırlat." Banyo evin diğer ucundaydı, nereden bilebilirdi ki? Kadınımın zevke ulaşırken çıkardığı sesleri duyması fikrinden rahatsız olarak homurdandım. "Rahat ol dostum, aptal değilim. Kimse bir şey görmedi veya duymadı. Ama inan bana, amacın buysa Peter mesajı gayet net bir şekilde aldı."

"Umarım öyledir." Sapphire'in içinde son derece keyif sürerken o adama hiç aldırmamıştım zaten.

Greg kıkırdadı. "Sanırım seninle aynı fikirde değil. Buradaki hiçbir erkekle çıkmadı ve şimdi bir tanesiyle evin içine kapandı. Kızlar bu konuda onu rahatsız edecekler."

"Ama Annie değil," diye belirttim, Sapphire'in sahip olduğu tek yakın arkadaşının ve fikrine önem verdiği tek kişinin o olduğunu biliyordum. Dahası, yakında gözlerden uzak durmaktan ve Kate kimliğiyle yaşamaktan korkmasına gerek kalmayacaktı. Bence bu isim ona hiç yakışmıyordu.

Greg başını salladı ve şişeden bir yudum aldı. "Hayır, o değil. Sonuçta o hikayeyi biliyor."

"Biliyordum." Arkamdan gelen Sapphire'in sesi bizi dondurdu, yaklaştı ve parmağını göğsüne batırdı. "Geçen gece ortaya çıktıktan sonra, seni ve Annie'yi merak ettim. Sizi uzaklaştırmaya defalarca çalışmama rağmen, her zaman bana yakındınız. Beni gözetliyordunuz!" Ellerini kontrolsüzce salladı, bu da endişesinin bir işaretiydi.

Evden fırlayıp çıkmak üzereydi ki Greg'in eli onu durdurdu. "Dinle, hayır. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ben artık FBI'da bile çalışmıyorum." Sapphire şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Connor benden sana göz kulak olmamı istedi, ama Annie kendi başına seninle arkadaş olmak istedi. Benim adıma seninle arkadaş olmadı. Tüm bunları ancak yakın zamanda öğrendi. Lütfen ona kızma."

"Ben sadece—" Derin bir iç çekti. "Anlamıyorum. Etrafımdaki tüm bu sırlar... sanki herkes bana sormadan benim için en iyisinin ne olduğuna karar veriyor!" Derin bir nefes aldı. "Tamam, bildiğimi ona söylemeyeceğim. Onun arkadaşlığına değer veriyorum ve sizin yüzünüzden mahvetmek istemiyorum. Tanrı biliyor ki daha fazla arkadaş kaybetmeyi göze alamam." Bana da ters ters baktı, ama neden benim suçumdu ki? Onu bu şehre ben yerleştirmemiştım zaten. "Şimdi gitsem sorun olur mu sence?"

Greg çenesini kaşıdı. "Anlayacaktır, ama kız arkadaşının gitmek isteyeceğinden emin değilim." Bakışlarını pencereden takip ettim ve gerçekten de kız, o inek çocuğa daha da yaklaşmış, onun söylediklerini hayranlıkla dinlerken çocuk onu neredeyse hiç fark etmiyordu.

Onun sadece bir çocuk olduğunu anlasam da, ellerim yine de yakasını tutup aptal süper kahraman oyuncakları yerine asıl mücevherin nerede olduğunu göstermek için can atıyordu. Küçük kızların hoşlanma duygusu ne kadar sürerdi acaba?

Büyük bir şaşkınlıkla Sapphire koluma dokundu ve "İşi bittiğinde onu eve getirebilir misin? Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." diye sordu. Gözlerinde bir açıklama aradım ama hiçbir şey belli etmedi. Bebeğimizi bana bırakması onun karakterine hiç uymuyordu ve bu beni endişelendirse de, onun biraz zamana ihtiyacı olduğunu anlıyordum. En son istediğim şey, benim yüzümden bir tür sinir krizi geçirmesiydi.

Başımı salladım ve ancak o zaman Greg'in mutfaktan çıktığını, bize yalnız kalma fırsatı verdiğini fark ettim. "Bizi düşünmek için mi?"

Tereddüt etti, ama sonra "Evet" diye yanıtladı. Kapıya doğru yanımdan geçmeye çalıştı, ama elim bileğini kavrayıp onu tekrar önüme çekti. Nefesi kesildi.

Saçlarını yana iterek kulağına fısıldadım: "Yıllar önce New York'ta sana seçim hakkı verdiğimi hatırlıyor musun? Şimdi de veriyorum. Ne istersen onu seç. Seni kandırıp sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamam. Ben daha iyisini hak ediyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun ve hepimiz kesinlikle daha iyisini hak ediyoruz." Sonra onu bıraktım ve kızımıza göz kulak olmak için bahçeye gittim ve umarım ikimizi de tatmin edecek bir sonuca varır diye içten içe dua ettim.

Bratva Karargahı, Moskova, Rusya

Bratva karargahına döndüğümüzde, odama gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Michael bile olsa, hiç kimse önceden iznim olmadan buraya girmeye cesaret edemedi.

Dairemin kanadı üç oda, iki banyo ve tüm malikanenin manzarasını sunan büyük bir pencereye sahip geniş bir balkondan oluşuyordu. Süitte ayrıca tüm önemli yerlere giden gizli bir geçit de vardı; Vasya bunu bana açıklamak ve göstermek için elinden geleni yaptı.

Kanatta, kristal avizenin altında parıldayan, üzerinde küçük kareler bulunan mermer zeminler vardı. Pahalı deri kanepeler ve koltuklar ile düz ekran bir televizyon, altın bardaklarla donatılmış küçük bir barın da bulunduğu oturma odasına hakimdi. Şöminenin önünde pahalı bir İran halısı vardı; şömine bu günlerde nadiren kullanılıyordu. Üzerinde bilgisayar bulunan büyük, siyah meşe bir masa içeren küçük ofise doğru yürüdüm. Tüm önemli dosyaları kasaya koydum, kapattım ve Connor'dan gelen e-postaları kontrol ettim. Her şeyden emin olduktan sonra ışığı kapattım ve sonunda odama girdim.

Vasya bu odalarda otuz yıldır yaşıyordu ve söylemeye gerek yok, en son istediğim şey buraya taşınmaktı, ama bir kere Pakhan olunca, seçeneğiniz kalmıyordu. Diğer iki odada bir şey değiştirmek anlamsızdı; tüm mobilyalar zaten antika idi ve orada yeterince zaman geçirmediğim için umursamıyordum.

Ancak, ana yatak odası bambaşka bir hikayeydi. Her şeyi yeniden düzenledim. Devasa yatağı, kanepeyi, Vasya'nın sahip olduğu tüm baskın eşyaları attım. Kırmızı saten çarşafı ve perdeleri, pahalı saatleri ve sanat eserlerini de kaldırdım. Banyo, tüm kadınsı ihtiyaçlardan arındırıldı - zaten kim kullanırdı ki? Bunun yerine, yerde yün bir battaniye ile tek bir siyah yatak vardı. Odanın farklı köşelerine birkaç mum yerleştirildi. Balkon kapısının yan tarafına, serin esintiyi ve parlak ay ışığını içeri alan bir perde asıldı. Pencerenin büyüklüğü nedeniyle, odanın lamba veya avizeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden onları da kaldırdım.

Tuval ve boyalar yere, duvara, her yere dağılmıştı. Bu hayatta kendime ait tek şey buydu. Ellerim özlemle seğiriyordu, bu yüzden ayakkabılarımı çıkardım, gömleğimi çıkardım ve bir kurdeleyle saçlarımı topladım. Birkaç mum yaktım, bir fırçayı suya ve sonra siyah boyaya batırdım ve hiç düşünmeden resim yapmaya başladım.

Elim tuval üzerinde kusursuz bir şekilde hareket ederken, alt dudaklarımdan yavaşça ter damlıyordu, ama işime ara veremezdim.

Kafamdaki imgelerin bir yerde barınması gerekiyordu; aksi takdirde beni delirtirlerdi.

Sırtım ağrıyana, kollarım fırçayı zar zor kaldırabilene kadar resim yaptım ve bir kuşun yeni günün geldiğini haber vermesiyle odanın içinde şafağın ilk belirtileri belirdi. Ancak o zaman, bitkin bedenim yatağa yığıldı ve bir başka zorlu güne başlamadan önce birkaç saat uyumama izin verdim.

Siyah saçlı bir güzelin tek bir tablosu beni uykuya daldırdı ve ilk defa,
anlamsız hayatım hayatta kalmanın ötesinde bir anlam ve amaç kazandı.
Seni bulacağım, Rosa.

CHAPTER SEVEN

CONNOR

"Kahrolası Damian!" diye bağırdı Connor kulübenin kapısından. "Yalancı pislik. Aylar önce arayabilirdin beni." Hızla yatağa geldi, etrafı incelerken bir yandan da bandajları ve yaraları değerlendirdi. "Bu kulübe senin yaralarınızı tedavi edeceğin yer değil!"

Ben cevap veremedi Rosa, sert bir tavırla ve ellerini beline koyarak onun yüzüne yaklaştı. "Kabinimde bağırmanı bırakın, bayım." Connor, karşısındaki genç kadını yeni fark etmiş gibi birkaç kez göz kırptı. "Özellikle de dinlenmeye ihtiyacı olan hastamın yanında."

Connor homurdandı. "Eğer buna bakım diyorsan"—eliyle odanın bir tarafını işaret etti—"bu onun ihtiyacı olan bakım değil. Bunlar"—boynumu ve göğsümü işaret etti—"senin otunla ya da ona yardım etmek için kullandığın diğer saçmalıklarla iyileşmeyecek." Omuzları düşerken biraz cesareti kayboldu ve eğer benim güçsüz bedenim olmasaydı, ona söyledikleri için onu boğardım.

"Ben sadece—" diye başladı ama Connor sözünü kesti.

"Ne dedin? Hemşirecilik oynamaya mı karar verdin, bazı fantezilerini mi gerçekleştirdin yoksa?" Bakışları karşısında daha da kızardı ve ona bakmak istemediği için başını aşağıda tuttu.

Bu saçmalığa artık yeter.

"Connor, o benim hayatımı kurtardı. Bu yüzden onu bir çocuk gibi azarlamak yerine, ona teşekkür et ve sonunda beni dinle." Sesim kısık, boğuk ve aşırı kullanmaktan hala acıyordu. Normal sesime bir daha kavuşabilecek miydim?

Connor derin bir nefes verdi, burnunun köprüsünü sıktı ve Rosa'ya gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim. Bu adam gerçekten büyük bir kargaşa yarattı." Sonra dikkatini bana çevirdi. "Konuşmamız gerekiyor. Yalnız başımıza."

"Dışarı çıkacağım," diye yanıtladı Rosa usulca ve bir saniye sonra kapı arkasından sessizce kapandı. Connor yatağımın kenarına oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Seni buradan bir an önce çıkarmamız lazım, dostum."

"Gerçekten mi? Ne yazık, çünkü burada çok eğleniyorum," diye alaycı bir şekilde yanıtladım. "Daha önce seni arayamamıştım, sesim bile yoktu, bilincim de yerinde değildi. Yardım almam ve intikam almam gerek." Son kelimelerde ses tonum daha da soğudu ve Connor'ın başı bana döndü.

"İntikam için bekleyeceğiz."

"Sapphire nerede?" Ondan gerçekten yanıtını almak istediğim tek soru buydu.

"Güvenli."

"Nerede?" Ciddi bakışları gözlerime kenetlenmiş halde başını salladı.

"Hayır, dostum. O bilgiyi alamazsın."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesimi yükselttim ve daha da kısık bir ses çıktı. Bu da uzun bir öksürüğe ve Connor'ın küfretmesine neden oldu; Connor bana sıcak, iğrenç kokulu çay dolu bardağı uzattı. Bardağı kenara ittim. "Nerede olduğunu neden söylemiyorsun?" Boğazımdaki o lanet olası acı bekleyebilirdi.

"Onu koruyacak durumda değilsin ve ikimiz de bunu biliyoruz. Sadece dikkatleri üzerine çekeceksin. Sadece onun hayatını değil, kızının hayatını da tehlikeye atmak istiyor musun gerçekten?"

Sözleri içimdeki her şeyi dondurdu.

Kız çocuğu.

Kız çocuğu mu dedi? Küçük bir kız bebeğimiz mi olacaktı? Etrafta koşan minik bir Safir görüntüsü içimi ısıttı, hayalimdeki kızı kucaklamak için kollarım özlemle doldu. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir koruma duygusu beni sardı.

Ailem.

"S hakkında bir şey bulabildin mi?"

Connor'ın çenesi kasıldı. "Hayır, o şerefsiz ortadan kayboldu ve ne belge ne de mal izine rastlandı. Her şeyi kapatmış olmalılar ve John'un karısı da konuşmuyor."

S hâlâ dışarıdaydı ve onun kadınıma, hele de çocuğuma ulaşma ihtimali bile içimde öfkeyi kaynatıyordu.

"Beni bildiğin en iyi rehabilitasyon merkezine götür, Connor."

Başını salladı ama sonra tereddüt etti. "Peki ya kız?"

"Benimle geliyor." Kaşlarını çattı ve çenesini kaşıdı, hafifçe yüzünü buruşturdu. "Emin misin dostum? Çünkü o kız sana sorun çıkarabilir. Genç ve sana kolayca aşık olabilir."

"Hayatımı kurtardı. Ona koruma borçluyum." Sonra Connor'a birkaç gün önce Rosa'yla ilgili her küçük ayrıntıyı incelerken fark ettiğim bir şeyi, neden bu kadar tanıdık geldiğini anlattım. "O, Don'un kızı. İtalyan Mafya imparatorluğunun prensesi."

Yüzünü eliyle kapatarak inledi. "Şaka mı yapıyorsunuz? Mahvoldum."

Sözlerinde doğruluk payı vardı çünkü kimse babası gibi tehlikeli bir adamın karşısına çıkmak istemezdi. Ne yazık ki, bana başka seçenek bırakmamıştı.

Safir

Sen iyi bir ebeveynsin. Sen iyi bir ebeveynsin. Sen iyi bir ebeveynsin.

Ancak, kafamda bir mantra gibi tekrarlanan bu sözler, düşünmek için zamana ihtiyacım varken bebeğimi Annie'nin evinde yalnız bıraktığım için içimdeki suçluluk duygusunu azaltmaya pek yardımcı olmadı.

İlginçtir ki, hayatımda ikinci kez, bildiğim hayatın gözlerimin önüne serildiğini hissettim.

Arkadaşlarım, kariyerim ve kendim için iyi bir hayatım olduğunu, daha fazlasını istemediğimi düşünüyordum. Başka birini sevme fikri aklıma bile gelmemişti, çünkü ömürde bir kez yaşanacak türden bir aşktan daha güçlü bir duygu ne olabilir ki, değil mi?

Katrina olmakta ve Sapphire olmamakta bir sakınca görmüyordum çünkü bir şekilde kendim olabiliyordum. Ama ya tüm bunlar bir yalansa? Damian'ın ölümünü atlatmak için uydurduğum bir hayal ürünü ise?

Bütün bu düşünceler aklımdan geçti ve evde oturmak söz konusu bile olmadığı için, kapının yanındaki dolaptan araba anahtarlarımı alıp otuz dakika uzaklıktaki Atlantic Beach'e doğru sürdüm.

Yolda bir şişe soğuk su, bir sandviç ve bir battaniye aldım. Varış noktama ulaştığımda, otoparka park ettim ve ayakkabılarımı çıkardım. Ayaklarımda sıcak kumun verdiği karıncalanma ve hafif acı veren masajın tadını çıkarmak istiyordum. Sudan birkaç metre uzakta doğru yeri seçip battaniyeyi serdim ve oturdum, taze tuzlu havayı içime çektim.

Uçsuz bucaksız kumsalın, mavi-yeşil dalgaların kuma vurduğu, dev kayaların güzelliğine hayranlıkla baktım. Kuş sesleri ve hafif bir esinti. Ayaklarımda topukları kuma gömerek kendimi anlamaya çalıştım. Damian ortaya çıktığından beri ona sadece kafa karıştırıcı duygular göstermiştim. Tanrım, daha dün müydü? Ama kalbim kendini korumak için canla başla çabalarken, bedenim neden aynısını yapamıyordu? Şimdi bile, onun

yaptıklarını hatırlamak beni titretiyor ve daha çok beklememe neden oluyordu.

"Seni burada bulacağımı biliyordum." Arkamdan gelen yumuşak bir ses beni şaşırttı ve başımı çevirip yanımda kendi battaniyesiyle Annie'yi görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı. Rüzgar esince kızıl saçları çilli yüzünün her yerine dağıldı ve oturdu, yeşil gözleri bana dikilmişti. Annie, sivri burnu ve minyon boyuyla her zaman bir peri kızı gibi görünürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Misafirleri yok muydu? Ayrıca, karmaşık hayatımla ilgili ne yapacağıma karar verirken yanımda birine ihtiyacım olup olmadığından da emin değildim.

"En iyi arkadaşımın bana ihtiyacı var. Üstelik mutfaktaki konuşmanızı duydum. Greg benden bir şey saklamayı bırakmalı, çünkü ben her zaman gerçeği öğrenirim," diye basitçe cevap verdi. Gözlerimdeki şüpheyi görmesini istemediğim için bakışlarımı kaçırdım. Greg ve Damian arasındaki önceki konuşmayı duyduktan sonra, arkadaşlıkları hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Greg her şeyin gerçek olduğunu söylese de, tüm bu yeni keşiflerden sonra şüphelerim vardı.

Annie tereddüdümü hissetmiş olmalı, çünkü elini nazikçe benimkinin üzerine koydu ve yumuşak bir sesle, "O zamanlar sana sadece yardım etmek istedim. Hamileydin ve yalnızdın. Tüm hayatını geride bırakıp sevdiğin adamın kaybindan sonra yeni bir hayata başlamanı hayal bile edemiyordum. Bir dosta ihtiyacın varmış gibi görünüyordu." dedi. Elimi onun elinin altından çektim, dizlerimi yukarı çektim, kollarımı onların etrafına sardım ve yanağımı üstüne koydum, gözlerimiz birbirine kenetlenirken Annie'ye doğru döndüm.

Bir galerideki resimler gibi, ailesiyle geçirdiğim yıllara dair kesitler zihnimde canlandı. Küçük buluşmalar, alışveriş gezileri, Kristina doğduğunda beni hastaneden nasıl aldıkları ve Greg Kristina'ya baktığında kız kızı dışarı çıktığımız geceler, taşıdığım yükü unutmam için bana biraz zaman tanımıştı. Kuzey Carolina'daki hayatımı onlarsız hatırlayamıyordum; ailemin bir parçası olmuşlardı. "Öyleyse neden Kristina'nın babası hakkında bana hiç soru sormadın? Açıklamamı kabul ettin ve hiç irdelemedin."

O da benimle aynı pozisyona geçti ve derin bir iç çekti. "Greg'in bana verdiği azıcık bilgiye dayanarak, yas tuttuğunu biliyordum. Gözlerindeki kederi görünce bunu dile getirmenin doğru olup olmadığından emin değildim." Durakladı ve sonra, "Ama o şimdi burada," dedi. Ve işte böylece, mevcut probleme geldik.

"Evet, öyle." Sesim sakın ve düşünceliydi. "Hâlâ orada mı?"

Annie'nin ağız geniş bir gülümsemeyle açıldı. "Evet, gözleri bütün zaman boyunca Kristina'ya kilitlenmişti. Arada bir de Jason'a kin dolu bakışlar atıyordu. Belli ki Kristina'nın onun dikkatini çekmek için bu kadar çok çaba göstermesinden hoşlanmıyor." Ağır bir kalple boğuşmama rağmen, içimden bir kahkaha kaçtı.

"Yapmazdı." Dudaklarımı yalayarak, "İki kere birlikte olduk." diye ağızımdan kaçırdım. Zihnimin yükünü paylaşacak birine ihtiyacı vardı ve buradaki tüm dönüm noktalarında yanımda olan kadından daha iyisi kim olabilirdi ki? Beni yargılamazdı, beni yalnız da bırakmazdı, buraya gelerek bunu kanıtlamıştı. Ayrıca, düşüncelerimle yalnız kalmanın baştan beri akıllıca bir fikir olup olmadığından emin değildim, çünkü kafamın içinde karmakarışık bir şekilde uçuşuyorlardı.

"Muhtemelen bir keresinde banyomda," diye takıldı. "Bilginize, çok sıcak."

Sözleri üzerine yanaklarım kızardı ama bunu görmezden geldim. "Evet. Görünüşe göre ikimiz de kıskanç ve bencil insanlarız."

Gülerek, "Rosa ve Peter, ha? Bilgin olsun, onu kız kardeşi olarak tanıttı. Yani onun için endişelenmene gerek yok bence, çünkü ben ayrılmadan hemen önce Peter'la utanmadan flört etti." dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama bu konuda yorum yapmadım.

O anda Annie'nin yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu ve "Anlat bana," diye sordu.

Derin bir nefes alarak, kelimeler dizginsizce ağızımdan dökülmeye başladı. "Dün gece geldi. Ona karşı koyamadım; asla koyamadım. Vücudum sadece onu tanıyor. Bir anda her şeyi aydınlatabiliyor." Parmaklarımı şıklattım. "Ama her şey bittikten sonra, tüm bunlardan korkmaktan kendimi alamadım ve ona gitmesini söyledim. Sonra bugün tekrar geldi. İki tarafta da büyük bir kıskançlık vardı ve sonuç olarak, banyoda ateşli bir seks yaşadık." Yüzümü ellerimle kapatarak inledim. "Onun söz konusu olduğunda sanki frenim yok. Sonra Rosa-Anita bana, sadece iki kez olmasına rağmen onu seks için kullanmam konusunda bir konuşma yaptı ve o da gitmeden önce bana bir seçim yapmamı söyledi. İşte buradayım." Sessizlik çöktü; uzaktan sadece kayalara çarpan dalgaların sesleri duyuluyordu. Sonunda, mümkünse, sesi hem tereddütlü hem de destekleyici bir tonda konuştu.

"Hâlâ onu seviyor musun? Yoksa sadece ona fiziksel olarak mı tepki veriyorsun?"

"Sanırım hiçbir zaman içimin bir parçasının onu sevmeyi bırakacağı bir gün olmayacak. Elbette onu seviyorum, ki bu da muhtemelen sağlıklı bir şey değil."

Kaşlarını çattı. "Daha fazlasını istemiyor mu?"

Başımı salladım. "İşte sorun da bu. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyor, sanki o yıllar hiç yaşanmamış gibi, ve ben bunu yapamam. Hâlâ gerçekleştirmesi gereken bir görevi var ve ben kızımızın ve benim tekrar zarar görmemizi istemiyorum."

"Başka bir deyişle, ona bir ültimatı mı verdiniz? Ya ailesi ya da yapmak istediği şey, her neyse o?"

"Hayır, ona bu sorunu çözene kadar birlikte olamayacağımızı söyledim. Ki bu da belki de asla gerçekleşmeyecek."

Ayağa kalktı, gerindi ve sonra ayak parmaklarını kuma batırarak sahile baktı. "Dürüst olmak gerekirse, sevgilim, biraz kafam karışık. Yani onunla birlikte olmak istiyorsun ama o işleri yoluna koyana kadar değil mi?" Beni anlamamasına şaşmamalı; çoğu zaman ben de kendim kafam karıştım.

"İçimdeki her şey onun kollarına koşup birlikte ne gerekiyorsa onunla yüzleşmek için çılgık atıyor, ama yapamıyorum. Ben kötü bir adama aşık olan yirmi iki yaşındaki kız değilim artık. Artık başka önceliklerim var."

Yüz ifadesinde bir anlayış belirdi. "Kristina?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Şimdi onu içeri alırsam, ortadan kaybolduğunda ne olacak? Kızım onu henüz tanımıyor bile. Ama bir kere tanıdıktan sonra, ve o ölürse—" Son kelimelerde nefesim kesildi, çünkü aklımın oraya kaymasını hiç istemiyordum. "O, benim kaçınabileceğim tüm acıları çekmek zorunda kalacak. Asla yerine konamayacak bir anıyla keder içinde yaşamasını istemiyorum." İçimden suçluluk duygusu beni kemirse de sözlerimi bitirdim. Çocuklarını babalarından uzak tutmaya çalışan anneleri asla desteklemedim, o babalar istismarcı ve aşağılık herifler olmadıkça. Ama işte ben, Damian ve Kristina'ya tam olarak aynı şeyi yapıyordum. Daha büyük bir iyilik için olsa bile, yanlış mıydım?

Annie elini bana uzattı ve ben de onu yakaladım, o beni dikleştirirken acıyla bağırdım. Dalgalar ayaklarımızı gıdıklarken beni kıyıya doğru sürükledi.

"Sen deli misin?"

Omuz silkti ve sonra beni dizime kadar ılık suya itti. "Muhtemelen."

Başka bir şey söyleyemediğim üzerime atladı ve ikimiz de suya düştük. Suya gömüldük ve hazırlıksız olduğum için bir sürü su yuttum, ama sonra nefes alabilmem için beni yukarı çekti. Şiddetli bir şekilde öksürdüm ve yüzümünden ıslak saçlarımı çekerken güldü. Suda oynamaktan keyif alıyordu ve ara sıra bana da su sıçratıyordu.

"Ciddi misin, sevgilim?"

"Sanırım biraz okyanus size iyi gelecektir."

Ayağa kalktım ama soğuk rüzgarda vücudum titreyince hemen yere çöktüm. "Büyük planınızda yedek kıyafetimiz olmadığını gözden mi kaçırdınız?"

"Battaniyelerimiz var." Ellerimi tuttu ve sonra, "Zamanı geri çevirip Damian'la tanışmamak gibi bir şansın olsaydı, bunu yapar mıydın?" dedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve geri yüzmeye çalıştım ama izin vermedi. "Bana 'Sevmek ve kaybetmek daha iyidir' falan filan anlatma, tamam mı? Ayrıca, burada tüm bunları yapmanın bir anlamı olduğunu da düşünmüyorum."

"Benim yapmaya çalıştığım bu değil. Sadece şunu açıklamaya çalışıyorum: Eğer o ölürse, ikisi de birbirini tanımayı hak etmiş demektir. Kendine karşı dürüst ol. Kristina'yı ve duygularını umursamadığını söylemiyorum, ama onu içeri almaktan ve ölümünü tekrar yaşamaktan korkan sensin." Kollarını bana doladı ve kulağıma fısıldadı, "Seni kendi haline bırakıyorum. Kalbin için korksan bile adil olmalısın." Bu sözlerle kıyıya doğru yüzdü, battaniyeye sarındı ve plajdan ayrıldı.

Suyun içinde şaşkınlıkla otururken birkaç kişi bana doğru baktı, ama açıkçası umurumda bile değildi.

Haklıydı.

Günün sonunda, bu yine tamamen benimle ilgiliydi.

Bencil.

Yüzümü güneşe çevirerek muhteşem gün batımının tadını çıkardım ve hayatımı sonsuza dek değiştirecek kararı verdim.

Doğru olanı olmasını umdum sadece.

Damian

"Çocuğa daha fazla dik dik bakarsan onu öldürürsün," diye şaka yaptı Rosa, bahçedeki beyaz plastik sandalyelerde oturmuş, çocukların kum havuzunda oynamasını izlerken ağzına bir üzüm daha atarak. "Ciddi misin, son iki saattir bunu yapıyorsun. Sıkılmıyor musun?"

Jason oraya birkaç plastik Süpermen figürü koydu, sonradan adının Ruby olduğunu öğrendiğim kız da çığlık atarak kendi figürünü çıkardı. Kristina dudağını ısırды ama Barbie bebeğini sıkıca tuttu. Kızımın neden bu oyuncaklarla uğraştığına dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü yüzündeki sıkılmış ifade, o aptal çocuk ona dikkat edince daha da neşeleniyordu.

Peki, onun bu kadar takıntılı hale gelmesine sebep olan neydi? Benim Safirim... o, takıntıya değer biriydi.

"Hiç keyfim yok, Rosa."

Gözlerini devirdi. "Hadi ama, ona zarar vermiyor ki. Yani küçük kızınızın hoşlandığı biri mi var? Ne güzel. Hoşlanma demişken..." Gözleri, elinde büyük bir bardak limonata ile mutfaktan çıkan ve bir şeyler arayan Peter'a takıldı.

Ya da bir başkası.

Bakışları Rosa'ya takıldı ve Rosa hızla ayağa kalktı, bana göz kırptı ve ona doğru yavaşça yürüdü. Çocuğumu gözetmek için orada olmasaydım, tüm saçmalıklarını anında durdururdum. Ama Peter zararsızdı ve kadınıma dokunduğu için hâlâ yüzünü bir tuğlaya çarpmak istesem bile, Rosa'nın benimle sürekli konuşmak yerine oyalanmasını tercih ederdim.

"Baba!" diye bağırdı Adelaide ve Jeb'e doğru koştu. Jeb onu kucağına aldı, etrafında döndürdü ve kahkaha atarken onu sıkıca kucakladı. "Tekrar mı?" diye sordu ve Jeb aynı hareketi tekrarladı.

"Hey Jason, buraya gelip babana yardım etmek ister misin?" diye seslendi Cormack, bir yandan da hamburgerleri çevirmeye devam ediyordu. "Bütün gün ayakta durup ızgara yapmak zorunda kalsaydım çıldırırdım." Jason içini çekti, ama oyuncaklarını çantasına koydu ve Cormack ona etlerin üzerine dökmesi için su verirken babasının yanına koştu.

Bu durum Ruby ve Kristina'yı, hâlâ kız arkadaşıyla keyifli vakit geçiren Jeb'i izlemeye bıraktı. Ardından Ruby annesini aramaya başladı, Mary verandadaki salıncakta otururken onun kucağına atladı ve "Babamı görmek istiyorum!" diye bağırdı.

Mary nazikçe saçlarını okşadı ve "Gelecek hafta sonu, bebeğim," diye yanıtladı. Memnun kalan küçük kız Jason ve Cormack'a katıldı. Sahipleyci kızımın onlardan çok uzakta olduğunu fark etmem bir saniye sürdü ve göğsüne sıkıca tuttuğu bebeğini, diğer çocukları ilgiyle, şaşkınlıkla ve yüzünde acıyla izlediği kum havuzuna baktım. Küçük bir kova ve kürek aldı ve Lucky havlayıp boynuna sürtünürken tek başına oynadı, kız da başını onun omzuna yasladı.

Hayatımda çok berbat şeyler yaşadım.

Hücreler, tecavüz, adam kaçırmam, hatta ölüm.

Ama kalbimdeki acı, kızımın hayatında baba figürünün eksikliğinden dolayı yaşadığı acıyı anladığım an kadar hiçbir zaman bu kadar büyük olmamıştı. Çoğunlukla, ailemle geçiremediğim yılları düşündüğümde, her şey benimle ilgiliydi: çocuğumun ilk yıllarını kaçırmam, Sapphire'i kaçırmam, onlarla birlikte olamamam. Sürekli beni suçluyordu ve o an bu beni utandırdı. Ebeveynlik özverilikle ilgiliydi, bencillikle değil. Küçük kızımın ne düşündüğünü veya hissettiğini neden hiç merak etmedim? Özellikle de kalabalık aileleri olan tüm o çiftlerin yanında.

Hiç düşünmeden, güzel ama meraklı safir mavisini gözlerini bana dikerken, kendimi onun önünde diz çökmüş buldum. "Merhaba, bebeğim. Nasılsın?" diye sordum, boğazım düğümlenmişti, boynumdaki kaslar gerginlikten kasılmıştı.

Gözlerini birkaç kez kırptırdıktan sonra başını yana eğerek beni inceledi. "Bana köpeğimi getirdin!" Gözleri mutlulukla parlayarak parmağını göğsüme batırdı. "Çok teşekkür ederim!" Şaşkınlıkla kollarımın arasına atladı ve acaba etrafındaki her erkeğe karşı böyle açık mı diye düşündüm, bu da anında birini öldürme isteği uyandırdı bende. Geriye yaslandı ve ekledi, "Sana bir hediye almak istiyordum ama annem yarına kadar beklememiz gerektiğini söyledi."

Birkaç dakika önce üzgün olan halinin bu şekilde gevelemesine biraz şaşırdım ve "Annenden bana hediye almasını mı istedin?" diye sordum.

Başını hevesle salladı. "Köpek yavrusu için teşekkür olarak." Kumla kaplı elini yanağıma koydu. "Uzun zamandır aldığım en güzel hediye."

Kahretsin, benim gibi koca bir adam neden ağlamak istedi ki? Ancak, onun itiraflarıyla içime yayılan sevinç, diğer tüm duygularımı bastırdı. Boğazımı temizledim. "Bana bir şey almana gerek yok, tatlım. Onu sevdiğine sevindim."

Başını inatla yukarı kaldırdı. "Hâlâ sana bir hediye almak istiyorum." Gözleri bahçeyi Sapphire için taradı. "Anne!" diye bağırdı ve sonra kaşları çatıldı. Kahretsin, Sapphire'in yokluğunu daha önce fark etmemişti. "Anne nerede?"

Sinirle parmaklarımı saçlarımdan geçirerek, "Biraz dışarı çıktı," diye cevap verdim.

Gözleri yaşarırken alt dudağı titredi ve korku beni ezdi geçti. "Annem beni burada yalnız mı bıraktı?" diye fısıldadı ve şimdi gözyaşları büyük

damlalar halinde yanaklarından aşağı süzölüyordu.

Kahretsin.

Kızınız ağladığında ne yaparsınız? Daha önce hiç çocuklarla ilgilenmediğim için, hiçbir fikrim yoktu.

"Yalnız değilsin. Benimlesin," diye sertçe yanıtladım ve o bir an duraksadı, gözyaşları anında durdu.

"Eve gitmek istiyorum." Bütün oyuncaklarını kovaya koydu, kalkarken dizlerini silkeledi ve Lucky'yi okşadı.

Kristina'nın ruh halindeki ani değişikliklerden başım döndü, başka çarem olmadığı için sadece başımı salladım. Ellerini kaldırdı. "Omuzlarına binebilir miyim?"

"Elbette, bebeğim, ne istersen yapabilirsin." Onu çığlıklar atarak kucağıma aldım, küçük ayakları göğsümün iki yanında sallanırken omuzlarıma yerleştirdim ve elindeki kovanın kafama saplandığını hissederken onu sıkıca tuttum.

Birdenbire Rosa, ağzı kocaman bir gülümsemeye önümüzde belirdi. "Seni çağırarak üzereydim." Bana göz kırptı ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Pete biraz sıkıcıydı. Ne oldu?"

"Eve gidiyoruz." Adam hakkında yorum yapmamanın ve sözde "partiden" ayrılmak konusunda yaygara koparmadığı için ona minnettar olmanın daha akıllıca olacağına karar verdim; doğrusu, parti tam bir eziyetti.

Rosa, Kristina'dan oyuncakları alırken ben Greg'e, "Kızları eve götürüyorum," diye seslendim. Greg başını salladı ve eliyle selam verdi, ancak yüzündeki alaycı gülümsemeyi fark etmemek zor değildi. Nedense, üç kadını memnun etmek zorunda kalmam ona çok komik gelmişti.

"Peki Kristina, yanakların neden ıslak?" diye sordu Rosa merakla, ancak gözlerinde endişe de belirdi.

"Annem burada değildi, bu yüzden üzgündüm." Sonra eğildi ve yüzünü benimkine yaklaştırmak için başını yana eğdi. "Dondurma beni mutlu eder," dedi ve tekrar sulanmak üzere olan o masum bakışlarıyla bana baktı. Rosa öksürdü, bu da boğuk bir kahkahaya benziyordu. "Danny'nin dükkanına gidip dondurma yiyebilir miyiz lütfen?"

En son istediğim şey başka bir yere gidip insanlarla sosyalleşmekti. Bugünlük yeterince sosyalleşmişim. Ama kızımın canı dondurma çekiyordu; başka ne seçeneğim kalmıştı ki?

Bu tanımadığım insanlara anında güvenme meselesini Sapphire ile konuşmam gerekecek. Çocuğumun bu açık sözlülüğünden ne kadar hoşlansam da, kimsenin bundan faydalanmasını istemedim.

Bununla birlikte, her şey onun bana kızımın hayatında yer alma izni vermesine bağlıydı.

İki Saat Sonra

Safir

Evimin garajına park ettim, başımı direksiyona yasladım ve gelecek konuşmaya kendimi hazırladım. Annie'den gelen bir mesaj, Damian ve kızların partiden ayrıldığını, muhtemelen evde keyif çattıklarını bildiriyordu.

Kontak anahtarlarını aldım, en yakın arkadaşımın bana sağladığı "yüzme"den dolayı saçlarım ve elbisem hâlâ ıslak olduğu için görünüşümü kontrol etme zahmetine girmedim ve yavaşça ayaklarımı sürükleyerek eve doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda içeriden hiçbir ses yankılanmadı. Kimsenin evde olmadığını anladım. Damian'ın evinin penceresinden baktığımda da kimsenin olmadığını doğruladım. Saat henüz yedi olmasına rağmen, kalbim göğsümde şiddetle çarparken, korku, endişe ve kaygı midemde yerleşmeye başladı.

Neredeydiler bunlar? Ya bir şey olduysa? Ya S öğrenirse ve—

"Durun!" Yüksek sesim zihnimdeki karanlığı bir nebze olsun yatıştırdı. Onların evde olmaması yüzünden çıldırmak aptalca ve çılgıncaydı. Sahile döndüğümde farklı davranmaya karar verdim, bu yüzden telefonumu açıp sahilden ayrıldıktan sonra yeni mesaj veya arama olup olmadığını kontrol ettim.

Bazıları bana ihtiyacım olmayan bir şeyi satmaya çalışan aptal satıcılardan, reklamlar, biri editörümünden yakında çıkacak kitapla ilgiliydi ve sonuncusu da bilinmeyen bir numaradan gelmişti.

Kristina dondurma istedi. Sonunda hem dondurma dükkanına hem de oyuncakçıya gitti. Saat sekize kadar evde olmalı. Merak etme.

Az önceki paniğimin ne kadar saçma olduğuna neredeyse kahkaha atacaktım. Damian beni öylece bırakmazdı. Bu düşünce bir an için beni durdurdu, gerçeği sindirmeme izin verdim. Bana asla kasten zarar

vermezdi; bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Bir saatim kaldığı için düşünmek ve kendimi düzeltmek için yukarı koştum.

Damian

"Lucky, git işine bak," dedim sertçe, bir yandan da hayatımda daha fazla sabır için dua ediyordum. Rosa, hoparlörden çalan "Counting Stars" adlı bir şarkıya dans ediyordu, ben de sabrımı kaybedip kulaklık takmasını söyleyene kadar. Kristina'nın yüzü ve tişörtü çilekli dondurmayla kirlenmişti. Yüzünden kayan büyük pembe bir taç takmıştı ve elinde de bir prenses çubuğu, ya da her neyse o şey. Mutluluktan yüzü parıldayarak zıplıyordu. Atkuyruğu biraz dağılmıştı ve dağınık görünüyordu.

Dondurma almak için çıktığımız gezi, büyük bir kaçamağa dönüştü. Danny'nin dükkanının alışveriş merkezinde olduğunu keşfettim, bu yüzden oraya arabayla gitmemiz gerekiyordu, ama çocuğum için lanet olası bir araba koltuğum olmadığı için önce oraya gidip almam, sonra kızları ve o lanet olası köpeği almak için geri dönmem gerekiyordu—çünkü onun o üzgün ifadesine kim karşı koyabilirdi ki, değil mi? Hayır, kızlar koyamadı.

Alışveriş merkezinde, elbette oyuncakçıya uğramak zorundaydık; Kristina orada saatlerce farklı türde oyuncaklar seçerken, Rosa da içindeki Disney prensesi uyanmış gibi diğer çocuklarla çay partilerine katıldı. Ondan sonra nihayet dondurma yedik, ardından patates kızartması yedik ve alışveriş merkezinin yakınındaki çocuk oyun parkında bir kez daha eğlendik.

Çocuk sahibi olmak inanılmaz yorucuydu, ama aynı zamanda, Sapphire ile geçirdiğim anlar hariç, çocuğumun mutluluğunu ve neşesini gösteren parıldayan gözlerini görmekten daha büyük bir mutluluk hiç yaşamadım.

Eve doğru yürürken, Rosa'nın yüzü ciddileşti, parmağını bana doğru uzattı ve "Damian, dans et!" diye bağırdı. Sonra da gülümseyerek dans etmeye başladı, ellerini başının üstünde sallayarak ve kalçalarını bir o yana bir bu yana oynatarak. Kristina da kıkırdayarak ona katıldı, gerçi müziği duyamıyordu. Lucky ise neşeye bacaklarının arasından koşuyor, sanki şarkıya eşlik ediyormuş gibi havlıyordu. Birdenbire bir çizgi filmde miydim acaba?

Bu sahnede, Sapphire kapıyı açtı, saçları kusursuz bir örgü halindeydi, siyah gözlükleri burnunun ucuna kadar kaymıştı. Kot şort ve tişört giymişti,

bu da kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. O pembe dudakları öpmekten ve tüm bu çılgınlığı bir anlığına unutmaktan kendimi zor tuttum.

Kızları izlerken dudakları ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle genişledi, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ona taç mı aldın?"

Kapı pervazına yaslanarak, onun gülümsemesine kıkırdayarak karşılık verdim. "Ve bir sürü başka şey de. Dondurma yedi."

Başını salladı. "Lekeleri gayet net görüyorum." Kızlar bizi fark etti ve Kristina nefes nefese Sapphire'e doğru koştu; Sapphire, Kristina annesinin dizlerine her yerini kirletmeden hemen önce onu kucağına aldı.

Bebeğimiz bacaklarını Sapphire'in beline doladı. "Anne!" diye onu sıkıca kucakladı ve ben de onların kucaklaşmasının bir parçası olmayı çok istiyordum. "Sen gittin ve ben endişelendim. Ama Henry"—içimde yükselen rahatsızlığı gizlemek neredeyse imkansızdı çünkü kendi çocuğumun bana sahte bir isimle seslenmesi içimde hiç iyi hissettirmiyordu—"beni alışverişe götürdü ve bana bir sürü şey aldı."

Sapphire onu yere indirdi ve sonra evin içine girmesi için ısrar etti. "Tatlım, git dişlerini fırçala, yüzünü yıka ve pijamalarını giy, tamam mı?" Kristina başını salladı, bana bakmak için döndü, ama ağzını açmadan Sapphire sözünü kesti, "Henry ve Anita biraz daha kalacaklar, bu yüzden veda etme şansın olacak." Bunun üzerine kızımız evin içine kayboldu, ben ise kasıldım.

Sapphire düşünmek için yeterli zaman buldu mu? Ya da daha önemlisi, hangi kararı verdi? Rosa ikimize de baktı, sonra dramatik bir şekilde iç çekti. "Yine kavga mı edeceksiniz yoksa birbirinizin beynini mi uçuracaksınız? Çünkü bilginiz olsun, ben buna razı değilim."

"İkisini de yapmayacağız," diye yanıtladı kadını.

İçimdeki vahşi taraf, onu yıllar önce kaçıran taraf, bunu tekrar yapma ve "seks yapmanın" kesinlikle gündemde olduğunu kanıtlama arzusuna sahipti, ama kendimi tuttum. Bir sosyopata ihtiyacı yoktu; bir kocaya ve bebeği için bir babaya ihtiyacı vardı. "Rosa, mutfakta havuçlu kek var. İstedğin kadar alabilirsin. Damian'la biraz vakit geçirmem gerekiyor."

Kadın şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptıktan sonra Lucky'yi kucağına alıp mırıldandı: "Şu hanımefendinin ruh hali gerçekten çok değişken. Bir saniye benden nefret ediyor, bir sonraki saniye beni içeri davet ediyor. Ama havuçlu pastaya kim hayır der ki? Ben demem, dostum, ben demem."

Sapphire kapıyı kapattı, arkasına yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Özür dilerim."

Bunun üzerine gözlerime inanamadım, çünkü ne için özür dilediğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Sen ortaya çıktığın andan beri, tam olarak mantıklı bir insan gibi davranmıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, sen de bana düşünmek için zaman vermedin." Dudaklarını yaladı ve penisim hareketlendi; böylesine masum bir hareket bile ona olan arzumu alevlendirdi. "Seni Kristina'dan uzak tutmamalıydım, sadece bir günlüğüne bile olsa. İntikam planı olsun ya da olmasın, çocuğunu görme hakkın var. O, benim olduğu kadar senin de çocuğun. Her şey berbat olsa bile—" Gözleri korkuyla doldu, ama hemen gizledi. "Kristina ve senin baba-kız bağınız olmalı. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendi korkularım beni durdurdu. Bunu hak etmedin."

"Ne diyorsun?" diye sordum, duygularımın yoğunluğundan sesim kısık ve boğuk çıkıyordu.

Elini kalbimin hızla çarptığı göğsüme koydu. "Kızımıza gerçeği söylememiz gerekiyor. Bu gece. Hemen şimdi. Böylece aranızdaki bağın bir saniyesini bile kaybetmezsiniz. Aklımdan geçen tek şey, onunla yıllarca birlikte olduğum halde size bu hakkı tanımamış olmamdı."

Sonuçlarını düşünmeden, ensesinden yakaladım ve tutkulu, açık ağızlı bir öpüşmeye daldık. İnledi ve elleri gömleğimi sıkıca kavradı, bizi daha da yakınlaştırdı - eğer mümkünse.

Öpüşme çabucak sona erdi. Nefes nefese, "Henüz ilişkimize onay veremem. Bugün aklımdan geçen bu değildi," diye yanıtladı.

Ona son bir öpücük daha verip, nefeslerimiz birbirine karışırken alnımı onun alnına yasladım. "Bunu bana bahsettiğin için teşekkür ederim." Dudaklarına son bir öpücük kondurarak kadınımdan ayrıldım ve çocuğumu almanın tatlı beklentisiyle eve girdim.

Nihayet!

Moskova, Rusya'nın şehir kenarındaki deposu.

Yerdeki adam, elimle karnına indirdiğim darbenin etkisiyle inledi. Birkaç saniye önce yumruklarımın isabet ettiği burnundan ve ağzından kan damlıyordu. "Lütfen, Pakhan. Bir daha yapmayacağım," diye yalvardı, yere daha fazla kan tükürüp şiddetli bir şekilde öksürürken. "Söz veriyorum, sondu." Ayakkabım bacaklarına isabet etti ve acıyla bağırdı.

"Конечно, это было в последний раз." Sözlerini onayladığımda, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde yukarı kalktı ve tanıdık idrar kokusu havayı doldurdu. O şerefsiz altına işemişti.

Islak pantolonunu görünce tiksindim. Neden hiçbiri gerçek bir erkek gibi kendini tutamıyordu? Onlar adına utandım.

"Bana ikinci bir şans verin. Ne isterseniz yapacağım."

Ağzım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kulağına yaklaşıp fısıldadım: "İstediğim her şeyi yapma fikri cazip gelse de, benimle ikinci bir şans yok, Ivan."

"Benim bir ailem var. Onların bir babaya ihtiya ı var." Başımı Vitya'ya çevirdim, o da ba ını sallayarak o herifin sözlerini doğruladı.

Ne yazık ki, bu durum onun için hiçbir şeyi deği tirmedi.

"Onların i i halledilecek." Silahımı kılıfımdan çıkardım ve tam gözlerinin arasına doğrulttum.

Ellerini birbirine kenetledi, bana doğru kaldırdı ve son bir kez yalvardı: "Пожалуйста Пахан."

Bir an için ailesini ve artık ona sahip olamayacaklarını düşündüm. Ağzım ek idi, tiksinti yüzeye çıkmak üzereydi. Duygular bir zayıflıktı. O an hızla geçti ve tetiği çektim. Bir gürültüyle bedeni yere d  t  ve durum sona erdi.

Adamlarım etrafımızda duruyordu ve benim kısa bir ba  sallamamla harekete geçtiler, ceplerini aradılar ve kimliğiyle veya Bratva ile ilgili her şeyi çıkardılar. İ leri bittiğinde, gözlüklü ufak tefek bir adam siyah bir bavulla  ne  ıktı. Beyaz eldivenli elleriyle cesedi incelerken bana gülümsedi. "Pakhan, gidebilirsin. Bundan sonrası benim i im."

Sonuca o temizlik iydi. Bir cesetten ya da başka bir şeyden kurtulmamız gerektiğinde, bunu yapan oydu. Misha Sukin. Kırılgan görünümüne rağmen, bu adamla sokakta kar ıla mak istemezsiniz. İnsan vücudunu herkesten daha iyi tanıyordu. Nasıl öldürüleceğini, parçalanacağını ve kimsenin bulamayacağı veya tanıyamayacağı şekilde nasıl imha edileceğini biliyordu. Temizlikçi, suç mahallinde hiçbir delil izi kalmamasını sağlayan ki iydi, böylece polisler hiçbir şeyi bizimle ili kilendiremezdi.

Hasta ruhlu herif, ama Bratva için ne büyük bir cevher.

"Para bu gece transfer edilecek." Başını salladı ve ellerimde kalan kan izlerini silmem için bana bir dezenfektan bez verdi.

Vitya, Anatolii ve ben, bizi bekleyen siyah bir Range Rover'ın bulunduğu depodan dışarı çıktık.

"Ailesi hakkında bulabildiğin her şeyi öğren ve dosyayı bana ver. Yuri ile konu ." Yuri bizim Kaznachey'imizdi. Bratva'nın işlettiği tüm

işletmelerden para toplar ve harcamalarından sorumluydu. Para konusundaki yetkisi yalnızca benimkiyle sınırlıydı. "Onlar için bir hesap açmamız gerekiyor."

Vitya şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? O şerefsiz çocuklara uyuşturucu sattı. Ailesine hiçbir şey borçlu olduğumuzu sanmıyorum," dedi sert bir bakışla.

Güneş gözlüğümü taktım ve konuşmanın bittiğini belirtmek için parmaklarımı şıklattım. Arkadaşımdı ama kararlarımı herhangi birinin önünde sorgulamak mı? Hiç kimsenin, hatta Vitya'nın bile böyle bir gücü yoktu.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim, Vitya." Arabaya bindim, uzaklaştım ve bana bakan siyah, ürkütücü gözlerin görüntüsünü görmezden geldim.

Rosa bundan gurur duymazdı.

Çok kötü. Rosa buna alışmak zorunda kalacak.

CHAPTER EIGHT

MOMENT OF TRUTH

"Bu hastane berbat!" diye ciyakladı Rosa ve VIP özel hasta odasındaki düz ekran televizyona doğru zıpladı. Koltuğa atladı, kumandayı kaptı ve kulaklarını kanatacak kadar yüksek sesli bir şeyler açtı.

Doktor Andrews kaşını kaldırdı ve sonra bana döndü. "Her şey onu heyecanlandırıyor mu?" Sözlerine neredeyse gülecektim ama lanet olası bacağım o kadar çok ağrıyordu ki gereksiz hareketler yapmaktan korktum.

"Aşağı yukarı, evet," diye sertçe yanıtladım, hemşire bacağımı destek üzerine yerleştirmeme yardım ederken, bacağım havada kaldı. Meğer Rosa düşme sonucu kırılan bacağımı tedavi etmişti ama kemikler düzgün bir şekilde yeniden oluşmamıştı, bu da topallamama neden olmuştu. Kolumda da aynı durum vardı. Ortopedi cerrahı kolumu tekrar kırmış ve alçıya almıştı. Başımda oluşan yara çok ciddi değildi ve Rosa'nın sürdüğü şey enfeksiyonları önlemeye yetmişti. Göğsümdeki kurşun çıktıktan sonra yara iyi iyileşmişti ama sesimin neden çıkmadığını veya en azından artık neden bağıramadığımı açıkladılar. Yakalandığım ağ, ses tellerimin bir kısmına zarar vermişti ve bu da sesimi etkilemişti, özellikle de hemen tedavi edilmediği için. Bu noktada, yara izleri için de bir şey yapamıyorlardı ama umurumda değildi.

Derin bir nefes alabilmem için içime bir rahatlama hissi yayıldı. Bana bir bardak su ve biraz ağrı kesici verdi, ama onları kenara ittim. Andrews'un gözleri kısıldı. "İlaçları al, Dominic. Vücudun sürekli stres altında olamaz. Zaten seninle yeterince işim var." Hastaneye Dominic'in kimliğiyle girmeye karar verdim, çünkü doğru yerlerde yeterince bağlantısı vardı. Damian Scott, nadiren bir yerlere gelen içe dönük biriydi; insanlar onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

"Hey," diye haykırdı Rosa. "Kusura bakma Doktor, ama daha iyi bir iş çıkarmak için yeterli eğitimim yoktu."

Bazen, o sessiz şifacıdan hiç susmayan bir kadına dönüşümüne inanamıyordum. Tek bahanesi yaşıydı. On sekiz yaşına girmek üzereydi

ama ciddiyete ihtiyacı vardı ve sınırları bilmesi gerekiyordu. Sanırım onunla konuşmamız gerekiyordu.

Andrews ona sinirli bir bakış attı. "Genç bayan, lütfen bu tavrı bırakın." Gözleri tekrar bana döndü. "Tekrar ayağa kalkmak istiyorsan, emirlerimi yerine getireceksin." Sonra fısıldadığı sözler sadece benim kulağıma yönelikti. "Ve aramızda kalsın? Topallamadan yürüyebilirsen, çok şanslı olacaksın." Hemşireye başıyla işaret ederek, hayati belirtilerimi son bir kez kontrol etti ve odadan çıktı.

Tavanı seyrederken, klimanın gürültülü çalışması ve etrafımdaki makinelerin bip sesleri arasında gözlerimi kapattım ve Sapphire'ımı yanımda hayal ettim.

Eğer burada olsaydı, elleri yavaşça göğsümü okşar, her kesiğimi ve her yaramı öperdi. Başını boynumun kıvrımına yaslar, kokumu içine çeker ve ben de onu kollarımda tutmama izin verirdi.

Safir.

Benim Safirim.

Andrews yanılıyordu.

Kaderimde şansın hiçbir etkisi olmadı, asla da olmadı. Geçmişime bakılırsa, şans bana pek iyi davranmadı.

Ama kimin umurundaydı ki?

Hayatta ne istediysem, onu elde ettim.

Ve ben, gözlerinde sevgiyle beni karşılayan kadınıma doğru yürümekten başka hiçbir şey istemiyordum.

Safir

Onun dokunuşundan dolayı vücudum hala titriyordu, omurgamdan aşağıya ürpertiler iniyordu. Dudaklarım öpüşlerinden şişmişti ve tenim yanıyormuş gibi hissediyordum. Özellikle sakalının tenime değmesi cennet gibi hissettirdiğinden sonra, onun gibi bir erkeğe nasıl karşı koyabilecek bir kadın hayal edemiyordum.

Hızla atan kalbimi sakinleştirip terli ellerimi şortuma sildikten sonra, Damian'ın yukarıda Kristina'nın şarkı söylemesini dinleyerek kanepede oturduğu oturma odasına doğru yöneldim. Bu, köpeğiyle birlikte çılgınlar gibi koşarak buraya gelmesine yaklaşık beş dakika kaldığı anlamına geliyordu. Komik olan şu ki, Lucky sadece bir geceliğine rutinimizin bir parçasıydı ama onun çılgınlıklarını aşağı yukarı tahmin edebiliyordum.

"Senin bu morla derdin ne?" diye sordu Rosa, çatalıyla pastadan bir lokma alırken. Mutfak sandalyesinde bir bacağına yere, diğerini altına alarak ileri geri sallıyordu. "Kelimenin tam anlamıyla her şey o renkte."

Omuzlarımı silkerek kendime biraz gazlı içecek doldurdum. "Bu benim en sevdiğim renk ve burası benim evim olduğu için," diye vurguladım, "istediğimi yaparım."

Yenilgiyi kabul edercesine ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Aman Tanrım. Sakin ol. Sen de neredeyse şu huysuz beyefendi kadar kötüsün. Onu iyileştirdiğimde nasıl olduğunu görmeliydin. Çok sinir bozucuydu." Birkaç kez göz kırptım ve itirafı karşısında çenem neredeyse yere düşecekti.

Damian anında yanımda belirdi. "Safir."

Bir adım geri çekildim, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne yaptı o?" Yani kız onu çıplak gördü, çünkü bu yaraları tedavi etmekle ilgiliydi, değil mi? Tenine dokundu, yanında mı uyudu?

Daha önce beni esir alan kıskançlık canavarı, tam da onun hayatımızdaki varlığını, ondan gelen pek de sıcak olmayan karşılıma rağmen kabul etmeye karar verdiğim anda, acımasızca geri döndü. Tanrım, bu sahiplenici ve takıntılı tavrımda neler oluyordu? Kristina ve Damian'dan mı bulaşıyordu bu durum? Onlar bu çılgın duygularla nasıl yaşıyorlardı?

"Evet, hayatımı kurtaran oydu." Çenesi seğirdi ve gözleri bana dikildi. "Ölmemi mi tercih ederdin?"

Sözleri üzerime dökülen bir kova soğuk su gibiydi ve ikimiz de donakaldık. Eli bana dokunmaya çalıştı ama ben ondan uzaklaştım. "Benim için öldün, değil mi?" diye fısıldadım ve gözlerinde acı ve pişmanlık karışımı bir ifade belirdi, ama Rosa yine sözümüzü kesti.

"Safir.' Hem bilinçsizken hem de bilinçliyen sürekli bunu söylüyordu. Tüm zaman boyunca aklımdan sadece sen geçiyordun. Şimdi de pek bir şey değişmedi. Ama sana bakınca, ikiniz de delisiniz." Pastasını çiğnerken mırıldandı, "Bu arada çocuğun burada." İkimiz de merdivenlerdeki Kristina'ya döndük, gözleri merakla bizi izliyordu.

Tamam, şu anda hor görülen bir kadın değilsin. Bir annesin, o yüzden ona göre davran.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirerek yanına yürüdüm, onu kucağıma aldım ve kalçama oturttum, ağzındaki diş macunu kokusunu içime çektim. "Her şey tamam mı?" Başını salladı ve kıkırdayarak kanepeye yığıldık. Damian hâlâ mutfaktaydı, bu yüzden elimle ona yaklaşmasını işaret ettim ve bir anda oradaydı, Kristina'nın diğer tarafındaki sandalyeye

yerleşti. Kolumu omuzlarına doladım, göz teması kurabilmemiz için parmaklarımla çenesini kaldırdım. "Tatlım, seninle konuşmamız gereken bir şey var." Sinirlerim alt üst oldu ve tırnaklarımı ısırma isteğimi bastırdım. İnsanların çocuğa nasıl haber vermeleri gerektiğini nasıl tavsiye ettiklerinden emin değildim, ama çocuğumu tanıdığım için, ona gerçeğİ doğrudan söylemek muhtemelen en iyisiydi. "Küçük kızım, bu Henry." Şimdilik sahte adını kullanmak yeterliydi; ne olursa olsun güvenliğimizi riske atamazdık. Gerçeğİ öğrendikten sonra, istediğimize kadar açık olabilirdik. Gözlerini devirdi.

"Biliyorum anne; o bize Lucky'yi veren ve bana oyuncaklar alan iyi komşumuz." Yüzü karardı, bu tanımlamadan pek hoşlanmadığı belliydi.

"Doğru, bebeğim. Ama görüyorsun ya... o sadece bir komşu değil." Derin bir nefes alarak, bu konuşma için gereken gücü buldum, çocuğum için ne kadar önemli ve hayat değıştirici olduğunu biliyordum. "O senin baban." Donakaldı, safir mavisi gözleri kocaman açıldı, bakışları benden ona kaydı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Sana babanın gitmesi gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Gitti ve geri döndü. Ve senin baban olmayı çok isterdi." Sözlerimden sonra evde sessizlik çöktü. Lucky bile mızımızlandı ve ayaklarımın dibine uzandı, patileriyle burnunu kapattı.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Mutfaktaki duvar saatinin sesi sinirlerimi bozuyordu ve bir şeyle vurmaya hazırlanıyordum ki Kristina sonunda konuştu: "Bütün bu süre boyunca neredeydin?"

Damian yutkundu, önünde diz çöktü ve dikkatli gözleriyle onun her tepkisini yakalamaya çalışarak nazikçe cevap verdi: "Sana ve annene geri dönebilmem için bazı şeyleri halletmem gerekiyordu, ama seni her gün özledim." Gözleri birkaç an boyunca birbirine kilitlenmişti, ben ise nefes almaktan korkuyordum, bebeğimi bu durumda nasıl destekleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Hiç beklemediğiniz bir durum için mükemmel bir çözüm bulmak zordu.

Kristina ona doğru atıldı, küçük kollarını boynuna doladı ve sıkıca sarıldı, o da kollarını onun beline doladı. Yaşadığı duyguların derinliğıyle elleri arkasında yumruk olmuştu. Gözyaşlarımı zor tuttum, çünkü hangi anne kızının kendisini dünyaya getiren adam tarafından bu kadar çok sevildiğini görmeyi gizlice hayal etmezdi ki? "Bir daha gitme baba. Herkes benim ucube olduğumu düşünüyor."

Kaşlarını çatıldı; bu bilgi karşısında öfkem kabardı. "Seni kim ucube sanıyor, ufaklık?"

Yanağını omzuna yasladı ve omuz silkti. "Ruby ve Adelaide, onlara babam olmadığını söylediğimde 'herkesin babası vardır' dediler. Babasız olmanın imkansız olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden bana öyle diyorlar. Jason bile." Burnunu tiksintiyle buruşturdu. Böyle şeyler söyleyen bir çocuğa kim aşık olabilirdi ki? "Ne demek bu, Anne?"

Damian, onu kollarında tutarak ayağa kalkarken ve ona bakarken yüzünde öldürücü bir ifade belirdi. "Gitmeyeceğim." Sonra gözleri kısa bir an benimkilerle buluştu. "Bir daha asla." Tutmaya niyetli olduğu bir başka söz daha, ama ben konuşmaya ya da bizim hakkımızda düşünmeye hazır olmadığım için bakışlarımı kaçırdım.

"Bana bir uyku masalı okur musun babacım?"

Ona böyle seslendiğinde dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Elbette, tatlım."

Kollarında kıpırdandı, bu yüzden onu tekrar ayaklarının üzerine koydu ve bana sarıldı. "Anne, iyi geceler. Babam beni yatıracak." Sonra Rosa'ya el salladı. "Yarın tekrar alışverişe gidebiliriz!" Havada onunla beşlik çaktı ve ardından Damian'ı yukarı sürükledi, hevesli Lucky de onların peşinden geliyordu.

Koltuklara daha da gömüldüm, gözlerimi kapattım ve içimdeki gerginliği yatıştırmak için alnımı ovdum. Hepsi bu muydu? Gözyaşı yok, başka soru yok mu? Sadece kabul etti ve hemen onu rutininin bir parçası yapmaya karar verdi. Bu normal miydi? Ve daha da önemlisi, hayatında bir baba figürünün eksikliğinden bir şekilde nasıl etkilendiğini neden fark etmemiştim? Mükemmel bir ebeveyn olmayı öğreten bir kitap neden yoktu? Bu durum kesinlikle hayal kırıklığı yarattı. Başka bir tepki bekliyordum.

"Fazla düşünüyor." Gözlerimi birden açtığımda, Rosa elinde bir fincanla yanıma kanepeye çöktüğünde neredeyse yerimden sıçradım. "Çocuk babası olduğu için mutlu."

Sinirle içimi çektim. "Sen kimsin peki? Aklın sesi mi?"

Sırıttı. "Şey, daha önce de bana böyle seslendiler ama tamam, kısaca AVR." Kahkahalarla gülmeye başladı ve ben de ona katılmadan edemedim. Bu kızda beni biraz etkileyen bir şey vardı; en azından kıskançlık aklımı bulandırmadığı zamanlarda. "Peki, bu gece ateşli bir seks mi yapıyorsunuz? Çünkü ben şimdi gideyim, gerçi sizin eviniz çok daha rahat. Bizim

evimizde sadece berbat mobilyalar var." Buna inanmak kolaydı, çünkü Damian'ın New York'taki dairesinin de pek dekorasyonu yoktu.

"Eve gidecek."

"Pekala." Sonra aniden kitaplığıma doğru koştu, ellerini önünde birleştirdi. "S. Victoria Fray'ın ciltsiz baskıları var mı sende?" En son romanımı çıkardı ve parlak kapağın üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Bunu okumak için can atıyordum! Henüz Kindle'da bile yok. Nasıl buldun?" Kahretsin.

Eskiden gerçekten çocuk kitapları yazarı olmayı hayal ederdim ve kafamdaki tüm hikayeler maceralarla ilgiliydi. Ancak Kristina'ya hamileyken, aklıma bir kadın özel dedektifin bir kötü adama aşık olduğu bir hikaye geldi. İlham kaynağımı tahmin etmek zor değil ve bundan popüler serim doğdu. Bu yüzden çocuk kitapları yayınlamış olsam da, zamanımın yarısını romantik gerilim romanlarına ayırdım. Elindeki kitap bir ay içinde yayınlanacaktı, ancak temsilcilerim koleksiyonumda bulundurmam için bana birkaç kopya gönderdi.

Rosa, yüzümü dikkatlice inceledi, sonra kitaplara ve ardından bana baktı ve sanki kafasında bir ampul yanmış gibi oldu. "Hayırrrr!" diye haykırdı inanmazlıkla. "Sen yazar mısın? Tanrım, bu seriyi çok seviyorum." Elindeki kitabı salladı. "Bunu kendime saklıyorum. Beş ay beklettin beni."

"Teknik olarak, yayıncıydı."

Argümanımı reddetti. "Ne olursa olsun. S, Safir anlamına geliyor, değil mi? Ama neden Victoria?" Bu kızın bana bu kadar çok soru sormasına inanmak zordu, ama neyse ki sonunda ona cevap verdim.

"Bu benim büyükannemin adı. Fray ise kızlık soyadıydı."

Başını yana eğdi. "Ondan hoşlanıyordun yoksa?"

Ağzımdan hafif bir kıkırdama kaçtı. "Hayır, berbattı. Sadece iyi bir takma isim bulamadım ve son anda onu kullanmaya karar verdim. Sonuçta iyi oldu." Tekrar sırtıttı. Sandalyeye yarı uzanmış, dizlerini kolçaklara dayamış bir şekilde kitabı açtı ve kendini hikâyemin içinde kaybetti.

Yirmi dört saat içinde dünyam tamamen altüst oldu. Başımı yumuşak yastığa daha da gömdüm, göz kapaklarım ağırlaştı, yorgunluk beni tüketirken zihnim uzaklara daldı.

Damian

Sırtım yatak başlığına yaslanmış halde, Kristina yarı uzanmış bir şekilde göğsüme yaslanmış, Güzel ve Çirkin'i okuyorduk. "Ve sonra

sonsuz dek mutlu yaşadılar." İkinci kez okumayı bitirdiğimde, o da mutlulukla içini çekti.

Son otuz dakikada keşfettiğim gibi, bu onun en sevdiği hikayeydi ve odasının yarısı Disney'in prensesi Belle ile süslenmişti. Hikaye ara vermeden iki kez okunmalıydı ve çoğu zaman yaşananları yüzünde heyecanla tekrar anlatıyordu. Canavar ile aramda bazı paralellikler görmeden edemedim, gerçi onun tek yapması gereken kız arkadaşı için bir kütüphane inşa etmektir ve kız hemen razı olmuştu. Eğer bunun işe yaradığını bilseydim, Sapphire'e çoktan bir tane inşa ederdim. "Şimdi gidecek misin?" diye sordu minik, meraklı ama korkmuş sesi ve aşağı baktım, ilk kez gözlerinde gerçek bir korku fark ettim.

Onun babası olduğumu öğrendiğindeki tepkisi en hafif tabirle şaşırtıcıydı. Elbette, böyle sıcak bir karşılama beklemiyordum, hele ki bana her "baba" dediğinde göğsümde yükselen derin memnuniyeti hiç beklemiyordum. Onunla yatmak ve onu yatağına yatırmak benim için bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Onu kucağıma alıp oturttum ve çenesini yukarı kaldırdım. "Uyuyabilmen için gitmem gerekiyor. Ama söz veriyorum yarın birlikte vakit geçireceğiz, tamam mı?" diye sordum. O da hevesle başını salladı. "Ve bir yere gitmem gerekse bile, her zaman geri döneceğim." S beni bir daha asla elde edemeyecek veya mutluluk şansımı elimden alamayacaktı. Cehenneme gidebilirdi.

Kristina kaşlarını çattı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Neden gitmek zorundasın ki?"

Bu zorlu ebeveynlik sorunuyla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum. "Babanın halletmesi gereken bir şey var, sonra ben de tüm zaman boyunca senin ve annenin yanında olacağım." Heyecanla ağzı açık kaldı.

Bunun beni mutlu edip etmediğinden emin değildim ve sonraki sözleriyle varsayımım doğru çıktı. "Bu, senin ve annenin evleneceğiniz anlamına mı geliyor?" Başını nazikçe okşayarak onu yatağına çevirdim, bu da onu kıkırdattı ve karnını biraz gıdıkladı.

"Umarım. Önce onu bana bir şans vermeye ikna etmem gerek." Kitabı bana fırlattı. "Baba, ona bir kütüphane yap. Belle buna bayılırdı." Güldüm, onu bir battaniyeyle örttüm ve alına bir öpücük kondurdum.

İşte o anda geçmişe dair anılar beni altüst etti.

"Çocuklar, yatma vakti geldi." Dominic ve ben birbirimize baktık ve kaçmaya çalıştık, ama babam bizi belimizden yakaladı, ayağına kalktı, döndü ve bizi yatağına fırlattı, biz de çok sevindik. "Anneniz uyanık kalırsanız

mutlu olmaz. Karısı mutlu değilse, kimse mutlu olmaz." Başını salladı ve sonra ikimizi de öptü. "Tatlı rüyalar."

"Seni seviyoruz babacım," dedik hep bir ağızdan, yaptığımız şeylerin yarısı gibi. Yumuşak gözleriyle etrafı tararken, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için göz kırptı. "Sizi de seviyoruz çocuklar." Işığı söndürdü, kapıyı kapattı ve muhtemelen biraz daha annemle oturmak için oturma odasına giderken mermer zeminde ayak sesleri duyuldu.

Birkaç saat sonra, yüksek sesli çığlıklar bizi uyandırdı ve bu, sonun başlangıcıydı.

"Baba, iyi misin?" Kristina'nın sesi beni anılarımdan, zihnimin unutmaya çalıştığı ama başaramadığı anılardan sıyırdı.

Annemin ve babamın bizi gerçekten sevdiğini kanıtladıkları zaman değil. Babam Dominic ve bana Kristina'ya duyduğum duyguların bir kısmını bile duysaydı, annemin onsuz ve bizzat yaşamamasına şaşmamalıydım. Kederinden, umudunu kaybetmesinden dolayı intihar ettiği için ona kızardım. Ama sevdiğiniz adam öldüyse ve iki oğlunuz da ölmüş kabul ediliyorsa, aklınızı korumak mümkün müydü? Kızımın yanağını nazikçe okşayarak ona, "Evet, bebeğim, hiç bu kadar iyi olmamıştım. İyi uyu." dedim. Başını salladı, başucu lambasını açık bırakmamı söyledi ve uyku onu anında ele geçirirken odadan çıktım.

Merdivenlerden inerken, Sapphire'i kanepede uyurken görünce durdum; göğsü inip kalkarken yüzünde masum bir ifade vardı, eli başının altındaydı. Pozisyonu rahat görünmüyordu ve muhtemelen sabah boynu ağrıyacaktı. Rosa, büyülenmiş bir ifadeyle bir kitabın sayfalarını hevesle çevirdi. "Yaklaşık otuz dakikadır uyuyor."

Cevap vermeden onu kucağıma aldım, odasına gittim ve nazikçe yatağa yatırdım. Dudaklarından öptüm ve o nefes nefese kaldı ama uykusuna geri döndü, uykusunda bile dokunuşuma duyarlı olduğu açıktı. Ve bu beni çok memnun etti. Evin kilitli olduğundan ve kızlarımın güvende olacağından emin olmak için birkaç kez kontrol ettikten sonra, Rosa Sapphire'in izni olmadan kitabı alamadığı için okumasının yarıda kesilmesinden yakınırken evden ayrıldık.

O gece yatakta uzanırken, kızıma özgürce sevgi gösterebilme gerçeğini çok değerli buldum, ama annesinin beni hayatına tamamen geri alıp almayacağını merak ettim.

Safir

"Ama ben..."

"HAYIR."

"Ama anneciğim—"

"Kristina, hayır. Bugün yeterince tatlı yedin."

Kapı aralığında durup tartışmamızı ilgiyle izleyen Damian'a kaşlarını çattı. "İspiyoncu," diye tısladı ona ve kahrkahrını duymasın diye elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. "İki gün üst üste annene dondurmadan bahsetmeyeceğine söz vermiştin!"

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. "Hayır, öyle demedi bebeğim. Sadece pasta ve şekerden bahsetti." Sert bakışım karşısında gözleri kocaman açıldı ve kollarını iyice açtı. "Ne diyeyim ki? Lezzetli ikramlara karşı koyamıyorum!" Neon elbisesi ve iki örgüsüyle o kadar tatlıydı ki, azarlamamı engellemek neredeyse imkansızdı, ama burada taviz veremezdim. Kızımızın ara sıra şeker yemesine izin vermek bir şeydi. Ama gün boyu karnında sağlıklı hiçbir şey olmaması? Hayır.

"Ben de," diye mırıldandı Damian, ama dikkati bendeydi ve gözleri ateşle doluydu, bu da tatlıları hiç kastetmediğini gösteriyordu.

En azından farklı bir türdü. "Git ellerini yıka. Akşam yemeği hazır." diye homurdandı ama kabul etti ve sonra babasına döndü. "Teşekkür ederim babacım, gezi için!" Babası eğilirken yanağından öptü ve heyecandan neredeyse sallayarak çantayı elinden kaptı. "Bunlar benim hediyelerim anneciğim!" Zafer çılgılığıyla odasına koştu, biz de kıkırdadık.

Damian bugün onu bir yere götürmeye karar verdi ve beni de onlarla gitmeye davet etmesine rağmen reddettim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı ve bunu anlıyordum; ayrıca, bu bana daha önce zihnimin sakin kalmasına izin vermediği için kitabımın birkaç bölümünü bitirme fırsatı verdi. Hayvanat bahçesine gittiler; bana oradan telefonundan birkaç fotoğraf gönderdi. Sonra da görünüşe göre her türlü lezzetli atıştırmalık satan yere uğradılar. Patlamış mısır, pamuk şeker ve dondurma... Gezileri boyunca bu kadar hiperaktif olmasına şaşmamalı. Neredeyse yedi saattir dışarıdaydılar ve güneş batmak üzereydi. Yatma vakti geldiğinde, muhtemelen her zamankinden daha çabuk uyuyacaktı.

"Nasılsın?" diye sordu. Yüzümde bir ipucu ararkenki süzgeci dikkatimden kaçmadı, ama hiçbir şey bulamadı.

Henüz hazır değildim. "İyiyim." Boğazımı temizleyerek devam ettim, "Sen de muhtemelen yorgunsundur. Rosa'nın da yalnız kaldığına eminim." Bu düpedüz bir yalandı, çünkü onlar gittikten hemen sonra yanıma geldi ve

yeni kitabımın konusu hakkında beni rahatsız etmeye başladı. Ona hiçbir bilgi vermeyi reddettim, bu yüzden etrafta kaldı, eski kitapları tekrar okudu ve hatta ben yazarken ipuçları bulmak için omzumun üzerinden baktı. Kişisel alan kavramından eser yoktu, şaka değil. Sonunda sıkıldı, dizi izlemek istediğini söyledi ve evine geri döndü.

Kızla garip bir ilişkimiz vardı; neredeyse sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibiydi. Müdahalesinden pek hoşlanmıyordunuz ve sizi sinir ediyordu, ama aynı zamanda ondan kurtulmak da istemiyordunuz.

Gerildi ama kısa bir baş sallamasıyla geri çekildi. "Anladım. Yarın uğrayacağım, sonra da gitmem gerekiyor." Sözleri karşısında nefesim kesildi. "Vakit geldi." Kapıyı dışarıdan kapattı ve beni orada şaşkın bir halde bıraktı.

Bir göreve mi gidiyordu? En büyük kabusuna karşı mı? Ondan her şeyi alan adamlara son bir darbe indirmek için mi?

Alnımı kapıya dayayarak, onun tekrar tehlikeye atılacağı düşüncesiyle içimde alevlenen öfkeyi kontrol etmeye çalıştım—her ne kadar bunun yakında olacağını bilsem de. Gitmeliydi. Bana bir seçim yapmamı bile sormadı. Beni burada beklediğimi bilmeden bile bize geri dönebilecek miydi? Ve eğer acıyı yine de hissedeceksem, sevdiğim adamı benden uzak tutmaya değer miydi?

Ne yazık ki, orada sessizce durmak bana hiçbir cevap getirmedi.

Rosa

Sapphire inanılmazdı. Gözümün ucuyla Damian'ın kafesteki bir hayvan gibi oturma odasında bir o yana bir bu yana yürüdüğünü, muhtemelen yaklaşan seyahati yüzünden sinirli olduğunu görebiliyordum. Gitmeyi ne kadar istese de, ailesinden tekrar uzak kalma fikrini sevdiğinden şüpheliydim. "Şimdi yatağa gidiyorum," dedim. Homurdandı, bu da son üç saattir, meleğiyle hayvanat bahçesi gezisinden döndüğünden beri verdiği tüm tepkileri özetliyordu. Eh, kızı sevmemek imkansızdı, annesi ise pek de arzu edilecek bir durumda değildi.

Sessizce arka kapıya doğru sessizce ilerledim, iPhone'umu ve dizüstü bilgisayarımı kaptım ve terliklerimi giydim. Birkaç dakika içinde evlerimiz arasındaki mesafeyi aştım, arka kapıdan içeri girdim ve elinde beyzbol sopası tutan Sapphire ile yüz yüze geldim. "Ne halt ediyorsun kadın?" diye fısıldadım göğsümü tutarak, Damian'ın dikkatini çığlık atarak çekmek

istemiyordum çünkü adamın duyma yeteneği çok keskindi, ya da Kristina'yı uyandırmak istemiyordum. "Beni çok korkuttun."

Kaşlarını çattı. "Gecenin bir yarısı neden gizlice evime giriyorsun?" Sopayı bıraktı ve kollarını kavuşturdu.

"Böylece gidip adamınızı sakinleştirebilirsiniz."

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi. "Sorun ne?"

Kaşlarımı kaldırdım, o da başını aşağıya eğdi.

Aşık insanlar neden bu kadar inatçı ve tuhaftı? Eğer bana deli gibi aşık bir adam olsaydı, ona bayılırdım. Ne yazık ki, kimse benimle takıntılı bir şekilde ilgilenmedi. Bütün o aşk romanlarında sahiplenici kahramanlar vardı. Damian olmasaydı, böyle kahramanların var olmadığını düşünürdüm.

"Şey, gerçekten bilmiyorum. Belki de sana ihtiyacı olması gerçeğidir?"

Bir tartışma ya da sinirli bir yorum bekliyordum; kadının kıskançlık sorunları vardı, ama sonra birden "Kristina ile burada bir gece kalabilir misiniz? Lütfen? Üst kattaki soldaki ikinci misafir odasını kullanabilirsiniz." diye sordu.

Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı işaret ettim. "Aklımda vardı zaten." Gülümsedi, yanağımdan öptü ve gecenin karanlığında kayboldu.

Dediğim gibi, o aşık insanlar gerçekten tuhaftı.

En azından seks yaptılar.

Görünüşe göre bakire olarak ölecektim.

Safir

Derin bir nefes alarak, kalbim göğsümde ve kulaklarımda gümbür gümbür atarken kapıyı çaldım. Avuçlarım terlemişti, bu yüzden kapı hızla açılmadan hemen önce terlerimi geceliğime sildim. Kapı eşiğinde, ay ışığında son derece tehlikeli görünen Damian belirdi.

Vücudumu incelerken gözleri karardı. Giysilerim hayal gücüne pek yer bırakmadığı için muhtemelen her ayrıntıyı görmüştü ve sonunda gözleri soru dolu bir ifadeyle gözlerime takıldı. "Safir. Seni buraya ne getirdi?" Alçak ve boğuk sesi, üşüdüğümü gizlemeye çalışarak kollarımı ovuşturduğum, üşüyormuş gibi yaptığım bir ürpertiye neden oldu.

"Hava soğuk."

Gözümü kırpmadan önce elleri kollarımı kavradı, beni içeri çekti ve kapıyı kapattı. O üzerimde yükselirken, bedeni benimkine çok yakın bir şekilde, ben de kapıya yaslandım.

"Ben—" Sesim titredi. Boğazımı temizledim. "Bu gece buraya geldim çünkü—" Kahretsin, bunu söylemek neden bu kadar zordu?

"Bu gece buraya mı geldin?" diye sordu. Göğsünün inip kalkmasından ve yanlarında sıkıca kenetlenmiş yumruklarından, beni yakalamamak için kendini zor tuttuğunu anladım.

"Yıllar önce New York'ta sana seçim hakkı verdiğimi hatırlıyor musun? Şimdi de veriyorum. Ne istersen onu seç. Seni kandırıp sonra hiçbir şey olmamış gibi davranamam. Ben daha iyisini hak ediyorum. Sen de daha iyisini hak ediyorsun ve hepimiz kesinlikle daha iyisini hak ediyoruz."

İkimiz de biliyorduk ki, onu seçmeseydim buraya gelmezdim. Kalbim ona aitti, o halde ikimizi de reddetmenin ne anlamı vardı?

Hiçbiri.

"Bu gece buraya seni sevdiğimi ve seninle birlikte olmak istediğimi söylemek için geldim. Ne olursa olsun. Sonuçları ne olursa olsun. Vereceğin karar ne olursa olsun. Benim tek önemsedğim şey Kristina'nın güvende olması. Bebeğim, bizim bebeğimiz, senin için de her şeyden önce gelmeli."

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Bana şart koşmadan gelemezsin, değil mi?"

Başımı salladım. "O zaman ben olmazdım."

Sonra bana şiddetle yaklaştı, öpüşürken dudaklarımı ezdi, birbirimizi adeta yutuyorduk. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni yukarı kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, parmaklarım saç derisine saplandı ve onu zevkle inlettirdim. Dudaklarımdan ihtiyaç dolu fısıltılar dökülürken, ereksiyonu sıcaklığıma bastırdı ve hafifçe öne doğru itti. Dudakları ağzımdan ayrıldı, boynumdaki ve omzumdaki hassas noktalara doğru indi, yol boyunca yakıcı yalamalar bıraktı. Eli saçlarımı acı verici bir şekilde kavradı, köprücük kemiğimi ağgözlü ağzı için açığa çıkardı. Sanırım bizi yatak odasına doğru döndürdü. Her adımı sürtünme yaratıyordu ve ulaşabildiği her yere küçük öpücükler bırakırken utanmadan kalçalarımı ona sürttüm. Büyük pencereden süzülen ay ışığıyla aydınlanan yatak odasına vardığımızda, yanında hiçbir şey olmayan tek kişilik bir yatak gördüm.

"Neden—" Sözümü bitirmeme izin vermedi. Diliyle beni yokladı ve ağgözlülükle dilimi emdi, sinir uçlarımda arzu dalgaları yarattı, nefesimi kesti ve daha fazlasını istememe neden oldu. Beni yatağa fırlattı, ben de hızla dizlerimin üzerine çöktüm, o da tek bir hızlı hareketle gömleğini ve

kot pantolonunu çıkardı, aç bakışlarımın önünde muhteşem bir şekilde çıplak kaldı.

Dudaklarımı yaladım, gözlerim şişkin, mavi damarlı ereksiyonuna dikildi. Dilimle onu okşayıp ucundaki o küçük meni damlasını emmek istiyordum. Vücudum huzursuzdu ve o istemeden önce bile, yanan tenimi tahriş eden geceliğimi çıkardım. "Seni istiyorum, Damian," diye boğuk bir sesle fısıldadım, ellerimi sıcak teninde gezdirirken. Boynunun yan tarafını emerken inledi. Elim sertleşmiş penisinin üzerine kapandığında, öne doğru sıçradı. Muhteşem omuzlarından yıllar içinde daha da gelişmiş karın kaslarına doğru öpücükler bıraktım ve sonunda penisinin ucuna doğrudan temas ettim.

Ağzım sulandı, onu tattığım anı hatırladım. Hemen, elimle penisinin uzunluğunu okşarken, büyük, parlak başını emmeye başladım. O da dikkatlice itip kakarken, "Siktir," diye homurdanarak eliyle saçlarımı kavradı. Ağzım daha da açıldı ve inleyerek onu daha derine aldım. Vajinam zonkluyordu ve ıslandığını, her şeyi tüketen arzumu tatmin edecek bir şeye ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyordum.

"Elini kullanarak boşalmayı aklından bile geçirme. Yeterince yaşadın zaten. Bu gece seni boşaltacak tek şey parmaklarım, dilim ve kesinlikle penisim olacak." Onu daha derine emerken, bu adamı hayatta sadece benim ona verdiğim zevk noktasına getirmenin ezici gücünün tadını çıkarırken, ağzımdan zahmetsizce bir inleme daha çıktı. Bana yıllar önce verdiği güvenin ayrıcalıklarından biri de, onunla oral seks yapmama izin vermesiydi. Birkaç kez daha ileri geri hareket etti ve tam ağzımın içine boşalacağını düşündüğüm anda geri çekildi ve penisi patlama sesiyle beni terk etti. Damian beni sırt üstü çevirdi. Elleri bacaklarımı daha da açtı, bükte ve parmakları alt dudağımı aralarken sıcak nefesini kasıklarımnda hissettim.

Hayır, hayır. Kontrolü yeniden ele geçirmişti.

Damian

"Güzel Safirim," diye fısıldadım kızarmış tenine, baş parmağımla klitorisini nazikçe okşarken, sonra dudaklarımla devam ettim. Sertçe emdiğimde, kalçalarını huzursuzca yukarı doğru itti, ama ben işimden vazgeçmedim. Çok erken boşalmasını istemediğim için, nefes alması için ona biraz zaman tanımak amacıyla, bacaklarının içini öptüm, sakalım hafif, neredeyse görünmez izler bırakırken soluk tenini hafifçe ısırdım ve bu beni

son derece memnun etti. Çok sevilen bir kadının vücudunun her yerinde aşk izleri ve ısırmalar olmalıydı. Sonunda, lezzetli ikramıma geri döndüm, dilimi vajinasının her yerine gezdirdim, sadece Safir'de olan o tatlılığın tadını çıkardım. Böylesine samimi bir eylem sadece sevdiğiniz kadınla paylaşılmalıydı; en azından benim için, sadece onunla birlikteyken zevk veriyordu. Dilim içeri daldı, içeri ve dışarı, ve o yüksek sesle inledi, bacaklarını etrafıma kapattı. Vajinasının dilimi nasıl sıkıdığından, boşalmaya yakın olduğunu anladım.

Tam o anda, zevkin doruklarına ulaşmadan önce, ilk orgazmını benim penisimde yaşamasını istediğime karar verdim. Rahatsızlığını gidermek için ayağa kalktım. "Damian, lütfen. İhtiyacım var—" Göğüs uçlarını yaladım ve önünde diz çöktüm, kalçalarını daha da açtım ki bana yer açabilsin. Gözlerimiz kilitlendi, onunkiler arzu ve şehvetle yanıyordu, benimkiler de muhtemelen daha iyi değildi ve başka bir şey düşünmeden, penisimi içeri soktum ve aldığım sıcak, davetkar karşılamadan neredeyse anında boşaldım.

Ellerimle kalçalarını kavradım, o hıçkırarak ağlarken, daha öncekinden daha sert bir şekilde tekrar içine daldım. Sırtını kamburlaştırdı, başı yataktaydı ve sivri uçlu meme uçlarına bakmaktan kendimi alamadım. Öne eğilerek, ağzımı birinin üzerine kapattım, vahşice emmeye başladım, tırnakları başıma saplanıp kafa derimi tırmalarken, ona duyduğum umutsuzca arzuyu daha da alevlendirdi. Kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladım, bu da onun yalvarışlarını ve zevk çığlıklarını artırdı, etrafımda gittikçe daha da sıkılaştı.

Bu dünyada ondan ve benden başka hiçbir şey yoktu. "Damian," diye hıçkırdı, sonra başımı kavrayıp dudaklarımızı birleştirdi. Dillerimiz birbirine dolanırken o da beni daha sıkı kucakladı. Nefesim kesilirken omurgamın dibinde bir karıncalanma hissettim ve mümkünse daha da sıkı sarıldı.

Daha fazla dayanamazdım, zaten istemiyordum da. Daha fazla orgazm için koca bir gece ve bir ömür boyu vaktimiz vardı. Özellikle bana geri dönmek istediğini söylediğinden beri ilk kez bunu ondan ve benden esirgemek çok acımasızcaydı. "Benim için boşal, Safirim," dedim dudaklarına doğru, onları yalayarak ve iniltisini yakalayarak. "Bu bedenim kime ait olduğunu göster bana."

Bakışlarımız bir anlığına kilitlendi, o da "Sen. Sadece sana." diye cevap verdi. Sonra beni sıkıca kavradı; gözleri geriye doğru döndü ve

muhtemelen ölüleri bile uyandırabilecek kadar yüksek bir çılgınlıkla boşaldı, umurumda değildi. Birkaç kez daha ittim ve sonra yüksek bir kükremeyle boşaldım, bana verdiği heyecan ve tatmin duygusundan neredeyse bayılacaktım. Üzerine uzandım; bedenlerimiz bitkin, aramızda yapışkan benim vardı. Temizlenmemiz gerekiyordu, ama ikimiz de uzaklaşmak istemiyorduk.

Boynumun arkasını okşarken kulağıma fısıldadı, "Seni seviyorum." Ve kalbim bir anlığına durdu.

Sonunda!

İşte bu, eve dönmek gibiydi. Sonunda kadınımı geri kazandım. O olmadan benim için hayat yoktu.

Safir.

Benim Safirim.

Dominic'in Evi, Irkutsk, Sibirya, Rusya

"Lütfen, hayır," diye yalvardım, omurgamdan bacaklarıma yayılan dayanılmaz acı beni dizlerimin üzerinde durmaya zorluyordu. Dikenli deri tasma derimi delip geçerken boynumdan kan damlıyordu. Yanağıma sert bir tokat indi ve dikkatimi kısa bir süreliğine her şeyden uzaklaştırdı.

"Sessiz ol, oyuncak. Konuşmana izin yok." Arkama geçti, beni ellerimin üzerine itti ve bir fermuarın aşağı doğru çekilme sesini duydum.

Bunu tekrar yapardı.

Onca yıl sonra neden her şeyi aklımdan çıkarmayı öğrenememiştim? Nefesim kesildi, gözlerim kapandı ve yere dökülmek üzere olan kusmuğu yuttum. Hoşuna gitmeyecekti ve bunun için beni cezalandıracaktı. Bedenim artık dayanamıyordu.

Onu zorlamak, sonunda bunu yapmasını sağlamak daha kolay olmaz mıydı? Acılarıma son vermek. Bu düşünceler aklıma gelir gelmez, Damian'ın yüzü gözümün önünde belirdi. Hayır, kardeşimi yalnız bırakamazdım. O, tüm bunlara değirdi.

Richard'ın iğrenç nefesi kulağıma çarptı ve acımasızca, sadistçe fısıldadı: "Hazırlan, oyuncak."

"Hayırrr." Gözlerim birden açıldı, nefes nefese kalmıştım, altımdaki çarşaflar sıırıslılam olmuştu. İçgüdüsel olarak ellerim yastığın altından silahı aldı. Bütün vücudum titriyordu ve boğazımdaki o tanıdık acı beni banyoya koşturdu. Sonraki birkaç dakikayı akşam yemeğimin tamamını kusarak geçirdim.

Tuvaleti sifonladıktan sonra dişlerimi ve yüzümü fırçaladım. Gözlerim aynadaki yansımama odaklandı.

Kabus.

Tekrar.

Kollarımı lavaboya yasladım, panik halimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

"Sen küçük bir çocuk değilsin. Oyuncak değilsin," diye fısıldayıp duruyordum ve kendimden nefret ediyordum. Hala anılarımdan dolayı panik atak geçiren koca bir adamdım. Genellikle kabuslar, zihnim hala işlev görebilecek kadar yorgun olmadığım zamanlarda ortaya çıkıyordu, bu yüzden vücudum tamamen talep etmedikçe nadiren uyuyordum.

İş raporlarını okurken uyuyakalmış olmalıyım. Büyük bir öfkeyle tüm banyo malzemelerini yere fırlattım. Her şey kırıldı ve etrafa saçıldı.

Kardeşıme ve bana yapılan haksızlığa duyduğum öfke.

Hâlâ bu olaydan etkileniyor olmaktan ve cezayı hak edenlerin hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmesinden duyulan öfke.

Hiç geçmeyen bir korku.

Hücrede geçirdiğimiz o uzun sekiz yılın görüntüleri; açgözlü, yaşlı adamlar tarafından istismar edildik, hiçbir şeymişiz gibi muamele gördük.

Sadece sapık arzularını tatmin etmek için kullandıkları bir oyuncak.

Gözleri, beni kanatırken kontrol edilemez bir şehvetle doldu.

Etimi parçalarken çıkardıkları zevk inlemeleri.

İşleri bittiğinde yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıydı bunlar.

Ve beni hücreye geri götürdüklerinde yaşadığım aşağılanma.

Her şey bir anda üzerime çöktü, bu yüzden dizlerimin üzerine çökmekten ve ellerimle yüzümü kapatmaktan başka çarem kalmadı.

Derin nefes alıp verin.

Giriş ve Çıkış.

Birkaç dakika sonra titrek bacaklarımla ayağa kalktım, bir sigara yaktım ve balkonda temiz havayı içime çektim.

Baykal Gölü'nün huzurlu manzarası beni biraz sakinleştirdi; göl güçlüydü, berrak yeşil-mavi bir renge sahipti ve dünyanın donmamış tatlı suyunun yaklaşık yüzde yirmisini içeriyordu.

Amerika'ya gitmeden önce, kendimi ait hissettiğim bir yeri ziyaret etmeye karar verdim.

Irkutsk, Sibirya.

Artık Richard'ın ve o korkunç yılların anılarıyla lekelenmişti.

Önümdeki manzaraya son bir kez baktıktan sonra sigarayı attım ve hazırlanmak için içeri girdim.
İntikam alma zamanı gelmişti.

CHAPTER NINE

NEW YORK

Barı tekrar yukarı çekerken kaslarım protesto edercesine acıyordu, ama dişlerimi sıktım ve acıya rağmen nefes almaya devam ettim. Vücudumdan ter damlıyordu ve odadaki klimanın etkisini neredeyse hiç hissetmiyordum.

Yukarı.

Aşağı.

Antrenmanın getirdiği inanılmaz acıya alıştım. Aslında içten içe çok mutluydum çünkü kimse bana kazanamayacağım bir meydan okuma sunmamıştı.

"Damian, sence de biraz abartmıyor musun?" diye sordu Connor nefes nefese, koşu bandından inerken.

"Hayır." Kelimeyi zorla ağzımdan çıkardım ve derin bir nefes verdim. Bana şüpheli bir bakış attı ama daha fazla bir şey söylemedi. Birkaç dakika boyunca, makinesinin sesleri ve acı dolu nefeslerim spor salonunu doldurdu.

"Yüz," diye fısıldadım ve elimi bırakıp aşağı atladım. Yerdeki küçük havluyu kaptım, yüzümü ve boynumu sildim ve oda sıcaklığındaki sudan içtim; bu da vücuduma çok ihtiyaç duyduğum rahatlamayı sağladı.

"İyi misin dostum?" Connor aniden yanımda belirdi, eli omzumdaydı.

"Evet." Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "İyi bir masaj ya da sıcak bir banyo her şeyi halleder." Her gün vücudumu yeni sınırlara zorlamayı ne kadar sevsem de, kas ağrıları gerçekten can sıkıcıydı, bu yüzden o banyoları sevmeyi öğrendim.

"Bu kadar yoğun bir antrenman için onayınız var mı peki?" Soruları ve endişesi sinirlerimi bozdu. Ses tonumu alçaltarak ona döndüm ve tüm durum hakkındaki hislerimi belli ettim.

"Connor, egzersiz seanslarımla ilgili endişelenmek yerine, karımın ve çocuğumun nerede olduğunu söyleyen nasıl olur? Eğer benim iyiliğimi bu kadar çok önemsiyorsan, işte iyileştirmeye nereden başlamam gerektiğine dair bir ipucu." Ne kadar uğraşsam da, Connor'a olan öfkem geçmedi.

Kazadan neredeyse iki yıl geçmişti ama bana onun nerede olduğuna dair hiçbir bilgi vermemişti. Birçok kez "boş ver" deyip onu kendim bulmak istedim ama bırakabileceğim herhangi bir iz onun veya bebeğin güvenliğini tehlikeye atabilirdi. Ben hayatta ve nefes alırken onun benim yüzümden acı çekmesini düşünmek beni delirtiyordu.

Onsuz hayat yaşamak olmasa da, buna sadece var olmak denebilirdi. Bu yüzden Connor'ın ondan bahsetmeyi her reddetmesi, rehabilitasyon sürecimde beni daha da ileriye iten bir motivasyon kaynağı oldu. Aldığım tıbbi tedaviden sonra vücudum üzerindeki kontrolü yeniden kazanmak, içten içe beni kemiren umutsuzluğu bir nebze olsun yatıştırdı. Hala ilaç kullanıyor ve haftada bir doktorla görüşüyordum, ama çoğunlukla normal halime geri dönmüştüm.

Connor derin bir nefes verdi ama inatla başını salladı. "Yapamam, Damian. Şimdi zamanı değil. Eğer S onu bulursa—"

"Yapmayacak! Benim kim olduğumu bile bilmiyor. Onun hayatta olduğumu bilmesi gerekiyor. Yalnız olmadığını. Sözümü tuttuğumu. Bırakın da karımı teselli edeyim, sonra da ilk iş New York'a döneyim." Kişiliğimin sahiplenici ve takıntılı yanları onu kollarıma almak, ona güven ve sıcaklık vermek için can atıyordu. Karımı tanıyordum; bu durum onun kalbini paramparça ediyordu.

"İyi durumda, Damian. Sapphire kitap yazıyor, çocuğunu büyütüyor ve çalışıyor. Hayatı istikrarlı ve arkadaşları var. Sen ortaya çıkıp ne yapacaksın? Bir geceliğine huzurunu bozup sonra da geceye karışacaksın. Sence bu onu nereye götürecek?"

"O bir yazar mı?"

Connor muhtemelen çok fazla şey söylediğinin farkına vararak küfretti. "Evet, öyle. Damian, o hayatına devam ediyor, tamam mı? Ona takıntılı olduğunu anlıyorum. Ama o sana takıntılı değildi, değil mi? Bırak hayatını yaşasın."

"Bana kadınımdan vazgeçmemi mi söylüyorsun?" diye hırladım, ona doğru bir adım attım ama o yerinden bile kıpırdamadı.

"Sana her zaman yaptığın gibi onun ihtiyaçlarını önceliklendirmeni söylüyorum. İki kızın da sağlıklı ve güvende." Sözleri içimdeki öfkeyi biraz yatıştırdı, ta ki daha fazlasını ekleyene kadar. "Ayrıca, Damian, biriyle tanışıp aşık olabilir. Diğer erkekler..." İşte tam o anda içimdeki canavar uyandı, kulaklarımda o kadar yüksek sesle kükredi ki Connor'ın ne dediğini zar zor duydum.

Hiçbir erkek bana ait olan şeye dokunamazdı. Benimdi. O benimkisiydi.

Benim. Benim. Benim.

Düşünmeden kolumu geri çektim ve Connor'ın şaşkın suratına sert bir yumruk attım. Yumruğum burnuna isabet edince çıtırtı sesi geldi. Kanlar içinde geriye sendeledi ve sonra o da bana yumruk attı.

Bir saniye içinde, ikimiz de yerde güç mücadelesi veriyorduk, her birimiz diğerine acımasızca yumruklar indiriyorduk.

İki adam da kuralların olmadığı sokak dövüşünde profesyonel oldukları için kazanmak zordu. Onun arkadaşım olduğunu hatırlamaya çalıştım ama bir adamın Sapphire'e dokunma düşüncesi beni durdurmuyordu.

Kadın çığlıkları hareketlerimizi durdurdu; ikimiz de başımızı kapıya doğru çevirdik, Rosa elinde bir elma ve birkaç tıp kitabı tutarak orada duruyordu. Bu kısa ara, ilk kez içimden geçen acıyı hissetmeme olanak sağladı ve ağzımdan istenmeyen bir inilti çıktı.

Connor hızla bana baktı ve aramızdaki mesafeyi açtı. "Kahretsin, dostum, özür dilerim." Ben yerde yatarken o dizlerinin üzerine kalktı. Kendimi kaldırmama yardım etti. Ağır adımlar duyuldu ve ardından Luke'un bedeni kapı aralığını doldurdu, gözleri kısılmış bir şekilde tiksintiyle homurdanıyordu.

"İki koca adam kavga ediyor." Connor ve ben gerildik, ikimiz de onun konuşmasını duymak istemiyorduk. Kahretsin, kaç yaşında olursak olalım, Luke'u hayal kırıklığına uğratma korkusu asla geçmiyordu. "Düzeltil şunu." Parmağını bize doğru uzattı, sonra gözleri Rosa'ya odaklanınca yumuşadı. "Hadi canım. Bitirmemiz gereken pasta var." Bize aptalca baktı, sonra gözleri heyecanla doldu.

Kahretsin.

İyi değil.

"Bana da böyle dövüşmeyi öğretebilir misin?" Luke bize son bir ters bakış attı, onu omuzlarından tuttu ve aşağıya indirdi.

Connor biraz ispiyoncuymuştu ve hastaneye vardığımda hemen Luke'u aradı. Yaşlı adam olanlardan memnun değildi, bir sebeple emekli olduğunu söyledi ama yine de onunla birlikte kalacağımızı belirtti. Houston'da kalmayı tercih ediyordu; orada dünyanın en iyi güvenlik sistemlerinden birine sahip kocaman bir malikanesi vardı. Adam yıllar boyunca paralı asker olarak yeterince düşman edinmişti ve şehre pek sevgim olmasa da,

hayır diyerek ona saygısızlık edemezdim. Ayrıca, iyileşme sürecimde, Rosa'nın onunla kalması, telefonda uzun uzun konuştuğum Juanita'yı tehlikeye atmaktan daha güvenliydi. Kadın her şeyi bırakıp yanıma koşmak istedi ama izin vermedim. Onlardan aldığım tüm azarlardan sonra, Luke ve Juanita'nın kendilerini benim anne babam olarak gördüklerini düşünebilirsiniz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, saklanmaya hakkım yoktu ama önce güçlenmek daha iyiydi.

"Sana yardım edenlerin arasında, illa da deli bir kadın olması gerekiyordu," diye yakındı Connor.

"Hey."

Gözlerini devirdi. "Lütfen, haklı olduğumu biliyorsun. Geçen hafta bıçak kullanmayı öğrenmek istedi. Kızın biraz arkadaş edinmesi lazım. Onu bir üniversiteye gönderin; artık kimse onu tanımaz." Sözlerinde doğruluk payı vardı ama Rosa hakkında konuşmak istemiyordum.

"Başka bir adamla Sapphire'i aynı cümlede asla anma." Ağzını açtı ama söylemek istediği her şeyi kestim. "Asla, Connor. Kızlarım için senin kurallarına uyacağım." Sonunda başını salladı ve ardından parmaklarıyla burnunun köprüsünü incelerken yüzünü buruşturdu.

"Lanet olsun, dostum. Burnumu kırmak zorunda mıydın?" Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi gizlemeye bile zahmet etmedim.

"Kesinlikle."

Damian

Ellerim ipeksi saçlarıyla oynarken Sapphire yanımda bir kez daha kıpırdandı. Tanrım, onunla geçirdiğim bu anları ne kadar özlemiştim; yatakta sadece ikimiz olduğumuz, dış dünyanın yok olduğu anları. Cinsellikten daha çok özlemiştim; gerçek bağ buydu.

"Ne oldu bebeğim?"

Elini göğsüme koydu ve diğer eliyle yukarı doğru itti. Kristal mavisi gözlerinde hayranlık ve sevgiden başka bir şey yoktu; tüm düşmanca selamlaşmaları sırasında bunu özlemiştim. "Şimdi ne yapacağız?"

Sorularından korkuyordum ama ona yalan söyleyemezdim. "Burada kalıp Kristina'ya bakacaksın. Rosa da seninle olacak." Gözlerinde rahatsız edici bir tepki aradım ama yoktu. Tanrıya şükür, çünkü kız benim için bir kız kardeş gibiydi. "New York'taki her şey bittiğinde, tamamen seninim."

Gözyaşları ve bir kavga bekliyordum, bu yüzden öne eğilip dudaklarıma değdiğinde şaşkınlıkla göz kırptım.

Öpücüğü yumuşak ve nazikti ve benim istediğimden çok daha çabuk bitti. "Sana katılıyorum," diye fısıldadı, çenemi ısırarak. "Kristina ve Rosa'yı oraya götürmek tehlikeli ve gereksiz. Bu tür kötülükler onların hayatlarına dokunamaz." Boynumu yaladı ve sonra hafifçe ısırды, iz bırakacak kadar değil ama penisimde ürpertiler yaratmaya yetecek kadar. Sevgi gösterileriyle penisim daha da sertleşti. "Ama seninle gidiyorum." İtiraz edemeden beni tekrar öptü. Nefes nefese kalınca beni bıraktı ve bacaklarımin üzerine çıktı. Tuttuğu çarşaf aşağı kaydı ve dolgun, iştah açıcı göğüslerini hayranlığım için açıkta bıraktı. "İtiraz duymak istemiyorum, Damian. Benimle onu bulmanın daha kolay olacağını biliyorsun ve beni ne kadar güvende tutmak istesen de, seninle olduğumdan daha güvende değilim." Pembe meme uçlarıyla oynamaya başladı, küçük inlemeler çıkarken onları sıkıştırdı.

"Bu pek olası değil, çünkü geçen sefer seni koruyamadım." Sesim boğuk bir şekilde çıktı, kalçalarından tutup onu ağzıma doğru kaldırdım ama o itiraz etti.

"Hayır, Damian, seni içimde istiyorum."

"Ah, beni elde edeceksin tatlım. Başucu tahtasına tutun," dedim, ağzımı ıslak sıcaklığına yapıştıırken daha iyi bir pozisyon almak için biraz aşağı kayarak zevki doyasıya yaşadım, o da üzerimde nefes nefese kalırken neredeyse tadından fişkıriyordum. Uylukları başımı sardı, ben de alt dudaklarını hafifçe ısırdım ve emdim, dilim içeri girip yalayarak ve yoklayarak daha iyi sürtünme sağlamak için bana bastırırken. Ellerim dik meme uçlarına doğru ilerledi, hassas uçlarına nazikçe dokundu ve mükemmel kalça yanaklarını kavramak için geri döndü.

Üzerimde sallanarak, sakalımı ipeksi uyluklarının iç kısmına sürterken yüzüme doğru yaslandı. Penisimin sızdığı, onu elde etme sırasını acı içinde bekliyordu. Daha fazla bekleyemeden, dikkatimi klitorisine yoğunlaştırdım, derinlemesine emdim ve ben onu temizlerken o da yüzüme boşaldı. Bacaklarını araladım ve penisimi cennete sokmak için pozisyon aldım. "Evet," diye inledi, başını yastıkta bir o yana bir bu yana savurarak.

"Erkeğin sana zevk verdiğiğinde hoşuna gidiyor mu?"

İnledi ama ben kalçalarını daha sıkı kavrayıp daha derine doğru ittim, ta ki hıçkırı hıçkırı "Evet" diyene kadar.

"Evet, kime aitsin? Kimin?" Hareketlerimi artırdım, bacakları beni daha sıkı sardı ve omurgamda tanıdık karıncalanma hissini duydum, bu da vücudumun sınırına ulaştığının bir işaretiydi.

"Sen," diye nefes nefese söyledi ve beni o kadar sıkıca kavradı ki, onu takip etmekten başka çarem kalmadı.

Sonrasında onu temizledim, battaniyeyi üzerimize örttüm ve sabaha kadar huzur içinde uyuduk.

Moskova Havalimanı, Rusya

Özel uçağa doğru ilerlerken saçlarım ve paltom rüzgarda uçuştı. Vitya ve Michael yanımda yürüyorlardı, her ikisinin de elinde bavullar vardı. Varış noktamızdaki dairede ihtiyacım olan her şey olduğu için yanıma dizüstü bilgisayarım dışında bir şey alma zahmetine girmedim.

"Neden bu kadar çok şey getirdin Michael? Şehri keşfetmeye gitmiyoruz ki!" diye söylendi Vitya, gerçi Michael'ın beş bavul aldığını düşününce onu suçlayamazdım. Ben kıkırdadım ve Michael ikimize de ters ters baktı.

"İstedığınız kadar gülün ama yanıma kıyafet almadım. Yarıısı fotoğraf ekipmanım."

Vitya'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Blyat, gerçekten mi? Oradan da alabilirdik."

"Hayır," diye itiraz etti Michael. "Zaten sahip olduğum bir şeye para harcamaya gerek yok." Biz cimri olmakla tanınmıyorduk ve nadiren biri parasını sayardı. Bratva üyeleri ne isterse, paraları varsa alırlardı, hatta bu, birkaç farklı ülkede aynı eşyalara sahip olmak anlamına gelse bile. Michael ise farklı bir hikayeydi; kazandığı her kuruşu biriktirir ve akıllıca harcardı. Tek lüksü fotoğrafçılıktı.

Telefonum cebimde titredi, bu da çiftin tartışmasından dikkatimi dağıttı ve konuşmak için daha fazla mahremiyet bulmak amacıyla öne doğru eğildim. Arayan numara beni pek şaşırtmadı.

"Connor, New York uçuşum pazarlık konusu değil. Bu yüzden ikimizin de zamanını boşa harcama ve fikrimi değiştirmek için söylemek istediğin her şeyi kendine sakla." Telefonun diğer ucundaki adam sinirli bir şekilde homurdandı ve elbette tavsiyemi dinlemedi.

"İkinize de ne oluyor? Şimdi gelmemelisiniz. Büyük baloya on gün daha var. İhtiyacımız olan son şey onların şüpheleri ve güvensizlikleri." Hızla uçağa bindim ve bana selam veren kaptana çenemi kaldırdım.

Ceketimi koltuğa fırlatıp, ıslıl ıslıl gülümseyen hostesleri görmezden gelerek doğruca kabine girdim. Kapıyı kapatmak, mürettebatıma beni rahat bırakmaları için neon bir işaret gibiydi.

"New York'ta halletmem gereken işlerim var." Zoraki gülüşü sinirlerimi bozdu.

"Hepimiz öyle değil miyiz? Hazır değiliz."

"Gala etkinliğini kastetmedim. Kimse bir şey varsaymayacak çünkü bilgiyi bana altın tepside sunanlar onlardı."

"Bu nedir?" Connor'ın sesi şüpheci bir tona büründü.

"Seni ilgilendirmez, Connor."

"Eğer konu soruşturmayla ilgiliyse..." Tanrı hepimizi dünyayı yönettiklerini sanan o FBI ajanlarından korusun.

"Connor, bilmen gereken her şeyi zaten biliyorsun. Bu kişisel bir mesele. Sana yardım etmeye karar verdim, ama beni kontrol edebileceğini sanma. Buna iyi tepki veremem." Sesim soğuk ve sert bir tona büründü. Connor derin bir nefes aldı ve kabul etti.

"Pekala. Kahretsin, sen ve Damian bana baş ağrısı veriyorsunuz." Nedense, aramızda geçen on yedi yıla rağmen kardeşimle benzer özelliklere sahip olma düşüncesi göğsümde sıcak bir his uyandırdı ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Sonuçta biz ikiziz, değil mi?"

Connor güldü. "Öylesin," diye onayladı telefonu kapatmadan hemen önce.

Telefon görüşmesi bittikten sonra, uçak kalkmadan önce emniyet kemerimi takmak için ana kabine geri dönmeme izin verdim. Kalbim hızla çarpıyordu ve tüylerim diken diken oldu.

İş için yurt dışına ilk seyahatim değildi. Aslında dünyanın yarısını görmüştüm. Dünya güzeldi ama uçak yolculuklarını çok yorucu buldum. İçimde uçuşan tüm huzursuz düşünceler ve duygular Damian ve Rosa ile ilgiliydi.

Umarım beni görmeye hazırsındır kardeşim. İntikamımızı alacağız. Ama ondan önce kızımı bulmam gerek.

CHAPTER TEN

DÖN

Devasa kapılar açıldı ve iki yanımda duran muhafızların soğuk bakışlarını umursamadan içeri girdim.

Kısacası, Amerika'daki İtalyan Mafyası liderinin ofisi son derece lükstü.

Pahalı halılar, kristallerle süslü kadife duvarlar, muhtemelen karaborsadan aldığı antika sanat eserleri... Birçok müze bu eserlere sahip olmak için canını verirdi ve doğrusu, özel bir koleksiyona ait olmaları gerçekten üzücüydü. Devasa, kare, kahverengi masa, kurtların, pumaların ve diğer vahşi hayvanların küçük altın heykelleriyle doluydu. Ayrıca yuvarlak bir poker masası da vardı ve asıl olaylar orada yaşanıyordu. Üç orta yaşlı adam, takım elbiseleri ve bileklerinde pahalı saatleriyle, purolarını içerken poker oynuyorlardı. Dışarıdan bakan biri için bu sahne, zengin adamların oyun oynamak ve rahatlamak istemesinden başka bir şey ifade etmezdi.

Ama ben, kurbanlarına acı çektiren ve her hareketlerine, en ufak ayrıntısına kadar dikkat eden bir sosyopat olarak, onların gözlerindeki felç edici korkuyu, sinir bozucu kahkahalarını ve alınlarını sürekli mendille silmelerini gözden kaçırmadım.

Bu el, Don'un avucunu masaya vurması, bir duman bulutu üflemesi ve konuşmasıyla sona erdi. "Beyler, kartlara bakalım." Adamlar birbirlerine baktılar ama dediğini yaptılar.

Elbette, hepsi Don'a yenildi. Bir ustayla poker oyununu kimse kazanamazdı. Don'un ağzı yırtıcı bir gülümsemeyle genişledi. "Ah, maalesef oyun bitti."

"Don, lütfen," diye yalvardı oyunculardan biri. "Dürüst bir hataydı." Diğer iki adam da konuşmaya cesaret edemeseler de onun sözlerine başlarıyla onay verdiler. Don kaşlarını çatı, çenesini kaşıdı ve elindeki puroyu sözde cesur adama doğru uzattı.

"Yani, sizin ve adamlarınızın tavsiye ettiği bir piyasada yapılan bir anlaşma yüzünden on bir milyon dolar kaybetmeyi basit bir hata olarak mı

adlandırıyorsunuz?"

Adam bir kez daha alnını sildi ve elleriyle çılgınca hareketler yaptı. "Bütün bunları geri alacağız. Ricardo Meksika Karteliyle anlaşmayı sağladığında, gelirimiz iki katına, hatta üç katına çıkacak. Sadece birkaç ay. Birkaç aya ihtiyacımız var."

Don, purosunu bitirirken adamı dikkatle izledi. İzmariti küllüğe koydu ve solundaki korumasına işaret etti. "Bana bir bardak viski getir." Sonra dikkatini adama çevirdi. "Eğer gerçekten söylediklerinde ciddiysen, sandığımdan daha aptalsın." Ardından bir anda adamın boynundan yakaladı, adamın yüzü kızarıırken nefesini kesti. "Emirlerime karşı gelmek asla iyi sonuçlanmaz. Şansın oyundaydı. Eğer sizden herhangi birinin elinde benimkinden daha iyi kartlar olsaydı, hayatınız kurtulurdu." Adamı bıraktı, silahını çıkardı ve adamları teker teker kafalarından vurdu.

Masadaki bezle ellerini sildi ve parmaklarını şıklattı. Bir anda iki gardiyan içeri koştu, cesetleri aldı ve odadan çıktı, beni ve onu yalnız bıraktı. Sonunda Don, buz gibi soğuk mavi gözlerini bana çevirdi ve kaşını kaldırdı. "Hâlâ burada mısın evlat? Kusmuyor olmana şaşırdım." Yani, gösterinin zamanlaması özellikle benim içeri girmem için mi ayarlanmıştı? Yaşlı adam kararlılığını sınamıştı. Buna neredeyse gülecektim. Kurbanlarımın benimle karşılaşmalarından sonra nasıl göründüklerini bir bilseydi. Ondan farklı olarak, ben suçtan sonra temizliği mafyadaki "temizleyicilerden" daha iyi yapardım.

Amatörler.

"Daha kötü şeyler de gördüm."

Kıkırdadı, bardağını aldı ve birkaç adımda karşımda duran sandalyeye oturdu. İçeceğinden bir yudum aldı ve sonra bir sandalyeyi işaret etti. Ben de o sandalyeye oturdum ve konuşmaya başlamasını bekledim.

"Artık nadiren bir şey beni şaşırtıyor," diye başladı. "Ama bir imparatorluğun varisi ve herkesin girmek istediği seçkin kulübün sahibi Damian Scott'tan gelen bir telefon beni şaşırttı." İçeceğini bitirdi ve bardağı kenara koydu. Gözleri kırılmaz bir şekilde gözlerime kilitlenmiş halde masaya yaslandı. "İçgüdülerime güveniyorum, bu yüzden sana izin verdim. Benden beş dakika istedin."

"Yaptım."

Duvardaki altın saate işaret etti. "Beş dakikan iki dakika önce başladı. Üç dakikan kaldı." Sandalyesine yaslandı, bir sonraki hamlemi bekliyordu. Telefonumdaki dosyayı bulup ona doğru ittim. Kaşlarını çatarak, öfke ve

kızgınlıkla yüzü kararmış bir halde, resimleri tek tek kaydırırdı. Yumruklarını sıkarak ve hırlayarak gözlerini bana dikti. "Kızımı mı kaçırdın?" Telefonu fırlattı ve silahını bana doğrulttu.

Yüzümde hiçbir duygu belirtisi yoktu, vücudumda hiçbir hareket yoktu, sandalyeye tamamen gevşemiştım. Bu adam ne tür insanlarla uğraşmış ki, birine silah doğrultarak korku salabileceğini sanıyor? "Beni öldürün, onu asla bulamazsınız."

Çenesi seğıirdi. "Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun, evlat? Seni istediğın kadar işkenceye maruz bırakabilirim, yine de boyun eğeceksin."

Sözleri içimden tatsız bir kahkaha kopardı. "Sanmıyorum."

Gözlerinde bir anlık bir ifade belirdi; gözleri bana dikildi ve sanki ona birini hatırlatıyormuşum gibi beni daha yakından inceledi. "Daha iyisini bilmeseydim..." Ama sonra başını salladı ve benimle paylaşmak istediğı her neyse, dile getirilmedi. "Kızım için ne istiyorsun?"

"Yardım edin," dedim kısaca.

"Yardım mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Demek bana mektup yazan adamlardan birisin. İki yıl önce onu kaçırdığında para ve New York iş dünyasında güç istiyordun. İnsan kaçakçılığına girmek istiyordun," diye tükürdü iğrenerek. "Kötü bir adam olabilirim ama ben bile çocuklara dokunmam ya da kadınlara tecavüz etmem. Eğer önlenebiliyorsa asla."

Tanıdık bir öfke beni kasıp kavururken, içimdeki adrenalin hızla yükselirken ve karanlık sosyopat eğilimlerim uyanmaya başlarken, vücudumdan bir ürperti geçti. Hak edenlere acı çektirme konusunda çelişkili arzular hissetmemiştim çünkü iki yıl önce neredeyse hepsini öldürmüştüm. Geriye kalanlar sadece Richard ve S'ydi, ama onlar da büyük finale saklanmıştı.

Fuhuş çetelerini çökerttim. Araştırmalarımı yaptığım süre boyunca, New York'ta bu işle uğraşan tek kişiler onlardı, yani Rosa'yı kaçıranlar...

Kahretsin!

Ellerimin altında tahtanın çatlama sesini duyana kadar sandalyenin kollarını kırdığımı fark etmemiştim. Nefes nefese kaldıkça göğsüm inip kalkıyordu.

"Ne istediler?" Dişlerimi sıktım, dikkatimi beni yutmakla tehdit eden kızıl sisten uzaklaştırıp konuşmaya odaklanmaya çalıştım.

Emmanuelle kaşlarını çattı. "Kimin için çalışıyorsun evlat? Rosalinda hakkında bana gönüllü olarak bilgi verirsen sana iki katını öderim.

Çocuğumu çok seviyorum ve çocuğumu sevdiğim için başkalarının çocuklara zarar vermesine izin veremem."

Tehlikeli bir şekilde hırladım. "Kimse çocuklara dokunmamalı." Bu saçmalığa devam etmeden önce, açıklama yaptım. "Kızınız hayatımı kurtardı. Ona minnettarım. Tehlikede idi ve bu talepleri yapanlardan kaçtı. Şimdi güvende. Onu size geri vermek istedim." Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi, ama henüz bitirmemiştim. "Ama söyledikleriniz her şeyi değiştiriyor. Eğer o sizde olsaydı, onu hedef alırlardı."

"Elbette kendimi koruyabilirim—"

"İlk seferinde yapmamıştın."

Yumruğuyla masaya vurdu. "Katolik okulundaydı. Orada kontrolüm yoktu. Şimdi onu eve kilitlerdim."

Ama yıllar önce acı çeken içimdeki çocuk, Rosa'ya geri dönmek için geçerli bir sebep göremiyordu. Tehlike ve koruma. Sadece bunu anlıyordum.

"Hayır, onları yok etmem gerekiyor. Bunu kimin yaptığını biliyorum. Buraya gelme sebebim de bu. Bana yardım edeceksin."

Birkaç dakika birbirimize baktık, sonra silahı masaya geri koydu ve oturdu. "Lanet olsun. Sen bir sosyopatsın," diye ilan etti ve vücudum donakaldı. Kıkırdadı. "Bugün olanlara karşı bile tepki vermeyecek kadar deli ve bana kızım hakkında kurallar dikte edecek kadar cüretkar sadece sensin." Mizahın izleri bile kaybolmuştu. "Öldüğünü sanıyordum. Her gün adamlarım onu aradı." Sesinde acı vardı. "Anlaştık. Bekleyeceğim, ama sesini duymam gerekiyor, her ne kadar sadece hak edenleri öldürmüş olsan da." Sözlerine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Evet, ölümünden sonra araştırmamı yaptım."

Telefonumu kıracağına tahmin ettiğim için cebimden başka bir telefon çıkardım. Arama tuşuna bastım. Telefonu hoparlöre aldım ve bir saniye içinde hattın diğer ucundan Rosa'nın sesi duyuldu. "Damian?" Don telefonu elimden kaparken elleri titriyordu.

"Rosalinda?" dedi titrek bir sesle.

Bir an duraksadı ve sonra, "Baba?"

Don'un gözleri yaşardı; eliyle boynunu tuttu. "Evet, Belinda."

Konuşmalarından koptum çünkü aklıma başka bir düşünce geldi. Amerika'nın en acımasız adamlarından biri, bir suç lideri, kontrolünü kaybetmiş ve önümde ağlamıştı. Gözyaşlarından utanmıyordu ve ilk defa gözleri duyguyla parlamıştı.

O artık idam fermanı olan Don değildi. O sadece kızıyla konuşan bir babaydı.

Connor haklıydı. Küçük meleğimi böyle tehlikeye atamazdım. Ya düşmanlarım onu benden alırsa?

Düşmanlarımın her biri ölmeden onları bu dünyaya getiremezdim.

Emmanuelle boğazını temizleyerek beni düşüncelerimden çıkardı. "Benden neye ihtiyacın var?"

Ve işte böylece, suç lideri bizim tarafımıza geçti.

Safir

Yıllardır yaşadığım en güzel uykudan uyandığımda, parlak güneş gözlerimi kamaştırdı. Vücudumun her yeri ağrıyordu ve dün gece olanları hatırladığımda yüzüme yayılan mutlu gülümsemeyi engelleyemedim. Yatağa oturdum ve kollarımı gerdim, kaslarımın rahatlamasından dolayı inledim. Çarşafı önüme doğru çekerek ayağa kalktım ve odayı eleştirel bir gözle inceledim. Damian'ın evinin tasarımına veya iç dekorasyonuna dikkat etme fırsatım olmamıştı. Parlak ışıktaki her şeyi net bir şekilde görebiliyordum ve bu hoşuma gitmedi. Odada bir yataktan başka hiçbir şey yoktu; şaka yapmıyorum. Bembeyaz duvarlar ve bolca boş alan. Tanrıya şükür, en azından perdeleri vardı, yoksa dün gece yaptıklarımızı birileri görebilirdi.

Tüm anılar yüzünden ayak parmaklarım kıvrılırken, yüzüm kızardı. Yeniden bir araya geldikten sonra ilk kez birlikte olmuyorduk, ama ikimizin de ileriye gitmeye hazır olduğu, düzgün bir ortamda ilk kez birlikte oluyorduk. Yanlış anlamalar, geri adım atmalar veya öfkeli seks yoktu.

Sadece biz ve eşsiz bir keyif.

Kendimi tazelemek için banyoya gittim, gecelik giyme fikri beni ürkütse de, gözlerim aynaya ve yansıma takıldığında sinirle homurdandım. Şişmiş kırmızı dudaklar, dağınık saçlar, boynumun her yerinde öpücük izleri.

Tamamen kabul edilemez ve rezalet.

Sevdiğim adam tarafından tamamen büyülenmişim.

Aşık bir kadın.

Her gün aynada o yansımayı görmeyi özlemiştim, bu yüzden kendime göz kırptım ve duşa girdim. Sıcak suyun ağrılarımı dindirmesine izin vererek keyif aldım. Şampuan şişesini elime aldığımda, benimki olduğunu fark ettim. Gözlerimden saçlarımı çekerken, evimde kullandığım tüm banyo

malzemelerinin burada olduğunu gördüm. Ama sevgilimin takıntılı doğasını düşünürsek, bu beni gerçekten şaşırtmalı mıydı?

Onu tekrar görmek ve ellerimle ona doya doya binmek için sabırsızlanıyordum...

Kristina!

Tanrım, bu şehvet dolu halin içinde bebeğimi nasıl unutabilirdim ve geç saate kadar uyuyabilirdim? Saçımı hızla duruladım, havluyla kurulandım ve iç çamaşırlarımla birlikte giydiğim mavi yazlık elbisemi fark ettim. Onları giydim, saçımı kuruladım ve yalınayak aşağıya koştum, bu sırada kendime bir sürü nefret dolu isim takıyordum.

Mutfağa vardığımda aniden durdum, karşımda gördüğüm manzara karşısında gözlerim şoktan açılmıştı.

Kristina masada oturmuş, çikolatalı pankek yiyordu ve kullandığı çilek şurubu gülümseyen yüzüne bulaşmıştı. Saçları arkadan, daha önce hiç görmediğim egzotik bir örgüyle toplanmıştı ve kot bir elbise giymişti. Lucky zıplamaya devam ederken çıplak ayaklarını kıpırdatıyordu ve merakla ocağın yanında duran Rosa'yı izliyordu. Kız kulaklık takmıştı ve elinde tuttuğu tavaya bir yumurta daha kırıp eklerken dans ediyordu.

Damian tezgâha yaslanmış, sırtı bana dönüktü ve ilk defa, güzel bronz teninde birkaç yeni yara izi fark ettim. Yıllar önceki yaraları kadar derin değillerdi ama o kızgın kırmızı izler çok acıtmış olmalıydı. Düşününce daha çok tırnak izlerine benziyorlardı, ki bu da garip bir durumdu çünkü...

Aman Tanrım! Bunlar benim izlerimdi. Onları ona ben bırakmıştım. Şaşkınlıkla çıkardığım inilti fark edilmeden kalmadı ve üç kafa bana döndü. Rosa'nın müziği ne kadar kısık sesliydi ki odadaki her şeye duyarlıydı? Damian'ın gözleri parladı, vücudumu takdirle süzdü. Ama ben anne modundaydım, bu yüzden onu görmezden geldim.

"Anne, uyandın!" diye cıvıldadı Kristina ve yapış yapış elleriyle el salladı. "Rosa teyze bana krep yapmış!" Hangi teyze şimdi? Ama bebeğim bana öpücükler gönderirken onun sözlerini düşünmeye pek vaktim olmadı. Gülümseyerek yanına gittim ve başına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Bunu görebiliyorum, tatlım."

Çatalına biraz alıp dudaklarıma doğru uzattı. "Al, dene. Çok lezzetli." Ağzımı açıp sunduğu şeyi aldım, damaklarım bu lezzetli ikramın tadını çıkardı.

Rosa tavaya biraz sebze ekledi ve omzunun üzerinden bana baktı, gözlerim buluştu. "Çırpılmış yumurta mı, krep mi?" Tam o anda vücudum

yüksek sesle homurdandı ve yanaklarım kızarıırken Rosa güldü. "Anladım. O zaman ikisi de."

"Babam bana bugün alışveriş merkezine gittiğini söyledi," diye devam etti Kristina ve kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Öyle mi?" diye sordu Damian, ben de başımı salladım. Kristina, televizyonun yanındaki kanepede duran parlak yeni bebeği işaret etti.

"Bana oyuncak almaya gittiğini söyledi, bu yüzden Rosa Teyze benimle kaldı." Burnunu buruşturdu. Damian elime bir fincan nane çayı verdi, yanağımdan hafifçe öptü ve sıcaklığı beni sardı. İkimiz de bebeğimizi dinlerken eli sırtımda duruyordu. "Anne, bunu bana nasıl alabilirsin? Biliyorsun ki ben Demir Adam'ı veya Thor'u tercih ederim."

İçeceğim boğazıma kaçtı ve Damian sinirli bir şekilde bardağa baktı. Ben de sadece gözlerimi devirdim.

Ne olmuş yani? Bir boğulma olayı sağlığını tehdit etmedi. "Ne zamandan beri Barbie bebekten mutlu olmuyorsun?" Ayrıca, kim sevmez ki? Çocukluğumda o parlak pembe, kusursuz bebekleri çok severdim ve neredeyse tüm koleksiyonuna sahiptim. O kadar güzellerdi ki yarısı kutularında kaldı. Kristina'nın bebeğe özlemle bakıp sonra inatla çenesini kaldırmamasını hiç kaçırmadım.

"Jason onların aptalca olduğunu söylüyor ve Marvel Avengers oynadığımı yoksa benimle oynamama izin vermiyor." Safir mavisi gözleri yaşardı. "Lütfen, anne, bir tane alabilir miyiz?"

"Bu Jason denen çocuğu sevmiyorum," diye fısıldadı Damian sertçe kulağıma. Kendimi zor tutarak güldüm ve o da bana gözlerini kısarak baktı, öfkesinin komik olduğunu düşündüğümü biliyordu. Hangi baba kızının bir oğlan çocuğuna, hele de benimki gibi birine takıntılı olmasını ister ki?

Kristina'nın önüne çömeldi ve yüzüne elini koydu. "Küçük kızım, gerçekten neyle oynamak istiyorsun?"

Dudaklarını ısırdı ve benden yol göstermemi bekleyerek bana baktı, ben de ona ihtiyacı olan güveni verdim. "Tatlım, bize doğruyu söyleyebilirsin." Derin bir nefes verdi.

"Ben Barbie bebekleri daha çok seviyorum çünkü çok güzeller, ama kimse onlarla oynamıyor. Diğer kızlar Monster High bebeklerini, erkekler ise Avengers'ı tercih ediyor."

"Kristina, kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Damian ve Kristina şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Sen benim prensesimsin."

Sözleri üzerine gözleri parladı. "Ve prensesler başkalarını takip etmezler; kendi kararlarını kendileri verirler." Elini çenesine dayadı.

"Yani bebeklerle mi oynamalıyım?"

"Sadece istersen. Benim prensesim değil misin?" Kristina hevesle başını salladı ve Lucky, sanki biri onu övmüş gibi neşeyle havladı. Görünüşe göre, heyecanlı Kristina, heyecanlı bir köpek yavrusuna eşitti. "O zaman ne istersen yapabilirsin—"

"Damian!"

Kristina öfkeli sesime kıkırdadı ama ben bunda komik bir şey bulmadım. Bu birkaç gün zaten çılgıncaydı. Kızımın diğer çılgınlıklar arasında küfür öğrenmesini istemiyordum.

"Kalbinin istediği her şey." Sonra kaşlarını çatı. "Yeter ki benim onayımı alsın." Ah, takıntılı ve sahiplenici doğası yine kendini gösterdi. Kristina kollarını onun boynuna doladı, sıkıca sıktı ve yüzünü boynunun kıvrımına sakladı. Beş yıl önce ona "küçük fıstığım" dediğim kızın Damian'ın güçlü kollarında olduğu görüntüsüyle gözlerim yaşardı. O da ona sarıldı ve memnuniyetle gözlerini kapattı.

Ne yazık ki bu uzun sürmedi, Kristina gözyaşlarına boğuldu ve ben ne yapacağımı bilemeden donakaldım. Neden ağlıyordu ki? Onu kollarımın arasına almak için hamle yaptım ama Damian ayağa kalktı ve tek kelime etmeden onları bahçeye doğru götürdü. Ben orada ağzım açık bir şekilde aptal gibi dururken kapı arkalarından sertçe kapandı.

Tabakların masaya çarpma sesi beni şoktan çıkardı. Rosa bana en yakın sandalyeye oturdu; ağzımı sulandıran yemeklerle dolu tabağı önüme itti ve çatalıyla işaret etti. "Kahvaltı." Karnım tekrar guruldu ama yiyemedim.

"Kristina'ya bakmam gerek." Arkamı döndüm ama o sert bir el hareketiyle beni durdurdu. Eline baktım, sonra da yüzüne. "Bırak beni, Rosa."

Başını salladı. "Bir anlık bir durum yaşadılar. Bırakın o halletsin."

"Üzgün ve bir şeye ihtiyacı var..."

Rose kolumu öyle bir kuvvetle çekti ki oturmaktan başka çarem kalmadı. "Bir yolunu bulurlar."

"Ama—" Bunu da bitirmeme izin vermedi.

"Onların bu bağlantıya ihtiyacı var. Artık bekar bir anne değilsin, Saph." Bir an için donakaldım, içimden hafif bir ürperti geçti. Rosa'nın gözleri hâlâ tepkimi görmek için beni süzdüğü için başımı salladım ve

yemeğime daldım. Rosa, iştahımdan memnun bir şekilde televizyonu açtı ve sinirlerimi bozan, can sıkıcı bir müzikle dolu bir müzik videosu izledi. Tanrı aşkına, rap müziğinin çekiciliğini asla anlamadım.

Rosa haklıydı. Artık bekar bir anne değildim. Peki o zaman neden kızımın başka biri tarafından teselli edilmesi fikri bana üzüntü veriyordu?

Derin bir iç çekerek, aileme karşı duyduğum tüm o yabancı ve haksız duyguları görmezden gelmeye çalışırken, yemeği ağzıma tıktırdım; tadını pek de fark etmedim.

Damian

Hızlı adımlarla bahçeye girdim ve verandadaki salıncağa oturdum; Kristina hâlâ yüzünü saklıyor, kolları ve bacakları sıkıca bana sarılıydı. Umutsuzluk ve endişe zihnimi ele geçirmişti ve bedenim korkudan hafifçe titriyordu; ellerim onu sıkıca ve şiddetle tutuyordu.

Yıllarca süren sürekli kabuslarla dolu hücrelerde geçirdiğim zamanlar, Sapphire'i bulmadan ve ayrılığımızdan önceki yalnızlık yılları, bu anda hissedeceğim duyguların yoğunluğuna beni hazırlamamıştı. Bebeğim kollarımda ağladığında ne yapacağımı, nasıl düzelteceğimi, hatta düzelterip düzeltemeyeceğimi bile bilmiyordum. Bir şekilde, gözyaşları bu dünyada yaşadığım her şeyden daha korkunçtu. Kalbimi minicik parmaklarıyla tutuyordu ve her gözyaşı açık bir yaraya tuz serpmek gibi olduğu için içimde kanıyordu.

Sonunda vücudu titremeyi bıraktı; burnunu omzuma sildi ve arkaya yaslandı. Safir'inki gibi mavi gözleri şişmiş, kızarmış ve sorularla doluydu.

Burnunu çekti. "Jason hayal kırıklığına uğrayacak." Söylemesini ve üzülmesini beklediğim onca şey arasında, aptal, dişsiz bir çocuk aklıma gelmemişti. Kaşlarım çatıldı ama o cevap vermeden devam etti. "Ruby'yi seviyor, ben izlerken hep onunla oynuyor. Bana 'çok kız gibisin' diyor." Sinirime öfke de eklendi ve çocuk olduğunu bilmeme rağmen, çocuğu tokatlamak istedim.

Daha doğrusu, çelişkili duygular içindeydim. Bir yandan, kızımın herhangi bir erkeğe, özellikle de bu kadar küçükken, takıntılı olmasını istemiyordum, ama aynı zamanda ona hayır diyecek bir erkeğe karşı da kin besliyordum. Bence kızım tıpkı annesi gibi mükemmeldi.

"Farklı oyuncaklardan hoşlanmamaya ne kadar çalışsam da başaramıyorum." Gözleri yaşardı, bu yüzden durumu düzeltmek için hızlıca birkaç kelime düşündüm.

Başparmağım ve işaret parmağım arasına çenesini aldım, yukarı kaldırdım ve dikkatini bana çektim. Bu çocuğun canı cehenneme. Kendine yeni bir arkadaş bul. Büyüdüğünde, sana zarar verdiği için onun ağzını burnunu dağıtırim.

Ne yazık ki, bu cevap neredeyse beş yaşında bir çocuk için kabul edilemezdi, bu yüzden boğazımı temizledim ve ona konunun üstü kapalı bir versiyonunu anlattım. "Kızım, Jason sadece bir erkek çocuğu, bu yüzden bebeklerin çekiciliğini anlamıyor. Bu, ona karşı koyman veya erkek oyuncaklarını seviyormuş gibi davranman gerektiği anlamına gelmiyor. Belki Jason'ın da arkadaşları olduğu için sen de başka arkadaşlar edinmelisin. O da bunu sorun etmez." Çocuklarla ilgili konuşmalar konusunda hiç tecrübem yoktu ve sözlerimin onun için doğru olup olmadığından emin değildim, bu yüzden tepkisinden çok korkuyordum.

Kristina birkaç kez göz kırptı, sonra gözlerini kıstı ve kollarını kavuşturdu; benimkiler ise geriye doğru düşmesin diye hâlâ sırtındaydı. "Jason'ın beni sevmesini istiyorum. Yeni arkadaşlar edinirken beni unutmasını değil," dedi öfkeyle ve bu neredeyse beni gülümsetti. "Ve Jason'ın da canı sıkılır. Sıkılmalı da. Ben onun en iyi arkadaşıyım." Sonra gözlerini yana çevirdi ve mırıldandı, "Onu kendime sevdireceğim." Ona güvence vermek için ağzımı açamadan ellerini birleştirdi ve gözleri hayretle bana baktı.

O anda karar verdim, o gözleriyle ne yalvarırsa yalvarsın, onu alacaktı. "Baba." Kahretsin, bana böyle seslenmesi kalbimin daha hızlı atmasına ve vücudumun rahatlamasına neden oldu. "Bizi Avengers kongresine götürebilir misin?" Muhtemelen boş bakışımı okudu; neyden bahsettiğini hiç anlamamıştım, sabırla devam etti, "Ruby'nin babası bizi götürecekti; bir hafta içinde olacak. Ama sen götürürsen, Jason beni çok daha fazla sevecek ve arabada yanında oturmama izin verecek. Ruby şimdi götürüyor." Gözlerini kıstı. "Ruby'yi seviyorum ama Jason'ın yanında oturmak istiyorum!" Büyük gözleri beklentiyle bana bakıyordu ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

Bir gün içinde New York'a gitmemiz ve planı uygulamaya koymamız gerekiyordu; kızımın Rosa ile burada kalması gerekiyordu. Kızımı hayal kırıklığına uğratmak, ilişkimizin başlangıcı olmasını istediğim bir şey değildi, ama görünüşe göre başka seçeneğim yoktu. "Küçük kızım," diye başladım, "Bunu yapamam çünkü babanın bir arkadaşını ziyaret etmesi gerekiyor." Yüzü düştü ve hemen gözlerinden yaşlar süzüldü. "Hayır,

ağlama. Söz veriyorum, geri döndüğümde seni istediğin herhangi bir Avengers filmine veya kongreye götüreceğim." Başını salladı, benden uzaklaştı ve daha yüksek sesle hıçkırarak hıçkırarak ağladı, ben de panikledim.

Başka bir şey yapmadan Rosa ve Sapphire yanımıza geldiler, yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı. Kristina Sapphire'e doğru atıldı ve bacağına sarıldı. "Babam gidiyor ve beni yanında götürmek istemiyor." Ne yani? Ağlamasının sebebi bu muydu? Çocuk yüzünden olduğunu sanıyordum. "Anne, biz de onunla gidebilir miyiz?" Yalvaran sesi içimdeki tüm tereddütleri yıktı ve hemen dairemin ne tür bir korumaya ihtiyacı olacağını ve onu 7/24 nasıl gözetim altında tutabileceğimi düşündüm. "Anne, lütfen? Ya babam gider ve bir daha geri gelmezse?" diye tekrar ağladı, bu da dürüst olmak gerekirse beni biraz şüphelendirdi.

Sapphire dalgın görünüyordu, sonra gözlerini bana soru dolu bir bakışla kaldırdı ve ben de başımı salladım. "Tamam, bebeğim, istersen gidebiliriz. Ama söylediklerimizin hepsini dinlemek zorundasın, tamam mı?"

Sanki sihir gibi, tüm gözyaşları kurudu, bize öpücükler gönderdi ve sonra çığlık atarak, "New York'ta dünyanın en büyük oyuncak mağazalarından bazıları var. Jason'ın rüyasında gördüğü bir Süpermen figürü varmış. Öyle söyledi!" dedi. Ve bununla birlikte, belli ki eşyalarını toplamaya hazır bir şekilde eve doğru koştu.

Küçük bir manipülatör. "Çocuğumun onu takdir etmeyen bir çocuğa takıntılı olması beni endişelendirmeli mi?"

Sapphire kıkırdadı ve kucağıma oturdu. "Sanırım bunu babasından almış."

İçim mutlulukla doldu ve başını geriye doğru eğerek dudaklarına yumuşak, nazik bir öpücük kondurdum; bu öpücük yavaş yavaş daha ileri bir aşamaya doğru ilerlerken Rosa boğazını temizleyerek bizi böldü.

"Yani bu, hepimizin New York'a gideceği anlamına mı geliyor?"

"Evet. Seni korumasız bırakmazdım." Zıplayıp durdu ve yüksek sesle bağırdı. "Sonunda, nihayet evdeyim." Küçük bir sıçrama yaptı ve heyecanlı bir yumruk hareketi sergiledi. "Bol bol seks yapma fırsatım olacak." Ve tıpkı Kristina gibi, evin içine kayboldu. Evet, onun hayalleri asla gerçekleşmezdi.

"Şu anki yüzünü görmeliydin." Sapphire güldü ama sonra ciddileşti. "Kristina ile dışarı çıktığında biraz endişelenmiştim."

Kaşlarını çatıldı. "Neden?"

Omuz silkti. "Uzun zamandır sadece ikimizdik ve sen onu teselli ettiğinde... Bilmiyorum... Sanırım kışkırdım?" Ellerini yüzüne kapatıp inledi. "Korkunç geliyor biliyorum, ama paylaşmak istemedim."

Ellerini çekip beni net bir şekilde görebilmesini sağladıktan sonra, "Bu normal. Onun ilgisine karşı biraz sahiplenici hissetmen normal; endişelenme, paylaşmayı öğreneceksin." diye konuştum.

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bu ailede paylaşmak zorunda olan tek kişi neden ben? Herkes istediğini alıyor gibi görünüyor."

Elleri boynuma dolanırken, bacaklarımın arasına oturmasına yardım ettim. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp fısıldadım, "Tatlım, ne istersen alabilirsin, yeter ki içinde ben de olayım." Ağzım onun kıkırdamasını bastırdı ve uzun süre bahçede hiçbir ses çıkmadı.

Houston, Teksas, Amerika Birleşik Devletleri.

Elimde iki gül tutarak, yavaşça anne ve babamın mezarlarına yaklaştım. Sıcak Teksas yazı benim için alışılmadık bir havaydı, bu yüzden vücudum ter içinde kalmış, siyah tişörtüm sırtıma ve göğsüme yapışmıştı. Sıcağa rağmen, mezarlık güzel çiçekler ve yeşil çimenlerle bezenmişti. Arkasında büyük bir orman vardı, bu da bölgeyi تنها ve sessiz kılıyor, ziyaret eden her aileye mahremiyet sağlıyordu.

Daha önce hiç mezarlığa gitmemiştim, Vasya öldüğünde bile gidememişim. Nedense bu fikir beni rahatsız ediyordu ve içgüdülerimle nadiren tartışırdım. Ayrıca, ölüleri ziyaret etmenin ne anlamı vardı ki? Ruhsuz bedenlerinin kesinlikle arkadaşlığa ihtiyacı yoktu ve o konuşmaların çoğunu yalanlardan ibaret, gülünç buluyordum.

Ancak Atlantik üzerinden uçarken aklımdan geçen tek şey, sadece güzel anılarla hatırladığım gerçek anne babam ve Connor'ın bana mezarlarının yerini göndermiş olmasıydı. Belki gitmek isteyebileceğimi düşünmüştü.

Houston topraklarına ayak basana kadar bunun ne kadar etkileyici olduğunu fark etmemiştim. Şehir, şıklığı ve geniş açık alanlarıyla beni büyüledi; metropol bir alan olmasına rağmen bana bir dereceye kadar gizemli bir hava sağladı. Ayrıca, gelişen bir sanayiye sahipti ve gördüğüm raporlara göre, burada açılan işletmelerin çoğu başarılıydı. Lezzetli yemekleri, sanat sergileri ve refahı da cabası. Sessiz ama güçlü enerjisiyle bana Irkutsk'u hatırlattı. Şehir insana güç ve cesaret verdi, ama bunaltıcı

olacak kadar değil. Rusya'nın her şeyini ne kadar sevsem de, Moskova nüfusu, hızlı tempolu yaşamı ve sürekli huzursuzluğuyla beni sinir etti.

Sonunda mezarlarına ulaştım; birbirlerinin hemen yanına gömülmüşlerdi ve mezar taşları gri granitten yapılmış olup üzerlerine Kelt alfabesiyle yazılar kazınmıştı.

Lila Kristina Harrison

1959-1994

Sevgili Eşim.

Sevgi dolu Anne

Jake Eugene Harrison

1956-1991

Sevgili Kocam

Sevgi dolu Baba

İçimde karmaşık duygular belirdi ve taşların önünde diz çökerken bu duyguların ağırlığına dayanamadım.

Acı, öfke, hiddet, daha fazla acı.

Çoğunlukla dayanılmaz bir acıydı, gözlerimden yaşlar akıyordu ve çocukluğumdan kalma bulanık görüntüler zihnimde küçük bir film gibi oynuyordu.

Annemle şarkı söylemek.

Babamla Robin Hood ve Hırsız oyunu oynuyoruz.

Dondurma ve mısır eşliğinde hayvanat bahçesi gezisi.

Ninniler.

Ve aşk. Onların sevgi dolu gülüşlerini, dokunuşlarını, öpüşlerini ve kollarını hatırladım. Dış dünyanın size zarar veremediğı, sadece mutluluğun var olduğı, yalnızca onların kollarıyla ilişkilendirilen güven duygusunu hatırladım. Ağlamamak için derin bir nefes alırken elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum.

Ellerim taşları okşadı ve her birinin üzerine birer gül yerleştirdim.

Bir tanesi benim için.

Damian için bir tane.

"Bu yolculuğı daha önce yapmadığım için özür dilerim." Sesim, içimde yayılan duyguların derinliğinden dolayı boğuk ve hırıltılıydı. "Önemli olmadığını düşünmüştüm, ama önemliymiş. Size söz veriyorum,

herkes yaptıklarının bedelini ödeyecek. Sizi seviyorum, çocuklar." Kelimeler ağızımda garip bir tat bıraktı. Uzun zamandır söylememiştim, ama bunu hak ediyorlardı.

Damian ve benim burada sevgi dolu ebeveynlerle büyüyüp, bir imparatorluğun varisleri olmanın tadını çıkarıp, Houston'da yaşamayı gerçekten deneyimleyebileceğimizi düşündüğümde pişmanlık duymaya başladım. Çocukluğumuz sevgi, kahkaha, özgürlük, mezuniyet törenleri ve düğünlerle dolu olurdu.

Kabussuz bir hayat.

Ölümün olmadığı bir yaşam.

İntikamsız bir hayat.

Dizlerimi silkeleyerek ayağa kalktım ve son bir kez daha gözümü dikip arabama doğru yürüdüm. "Keşke" diye düşünmenin bir anlamı yoktu çünkü zamanı geri alamazdık.

Damian bir sosyopattı.

Rus mafyası için ben Pakhan'dım.

Hiçbir şey bunu değiştiremezdi ve nedense karanlık kalbime suçluluk duygusu sızdı çünkü anne babamız bizim için böyle bir hayat istemezdi.

Ama olmuştu.

Ve intikam alma zamanı gelmişti; bu gezi, intikam arzusunu daha da körükledi.

CHAPTER ELEVEN

STAYING ALIVE

Sandalyedeki adam, sırtına sıcak gümüşü bastırdığımda acıyla bağırdı ve büyük, yuvarlak bir yanık izi oluştu. Adrenalin dalgası vücuduma yayıldı ve dudağım hem memnuniyet hem de tiksintiyle kıvrıldı.

"Merhamet," diye fısıldadı acı dolu bir nefesle ve kahretsin, o hasta pisliklerin hepsine acı çektirmeyi özlemedim. Hepsi aynıydı ve aynı sözlerle yalvarıyorlardı.

"Asla," diye yanıtladım ve sürekli inlemelerine ve gözyaşlarına rağmen bıçağımla sırtına isimleri yazmaya başladım.

"Ne istiyorsun? Para mı? Param var. Hem de çok. Beni bırak, istediğin her şeye sahip olursun." Konuşması sinirlerimi bozdu, bu yüzden eldivenli parmaklarımı sırtındaki yanıklara bastırdım, daha çok acıttım ve zincir kelepçelerinin izin verdiği kadar öne eğildi. "Lütfen, dur." Adam küçük bir sürtük gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. "Uyuşturucuyla mı ilgili? Don'a bir daha asla uyuşturucu kullanmayacağımı söyle. Söz veriyorum." Sanki onun uyuşturucu kullanması benim için hiç önemli bir şeymiş gibi kıkırdadım.

İtalyan mafya ailesinin sağ kolu olan Alfonso Alamente, Don'un son derece güvendiği ve saygı duyduğu biriydi. Üç kızı vardı, çocukluk aşkıyla yirmi yıldır evliydi ve arkadaşlarıyla golf oynamayı severdi. Gelenekçiydi, Amerika'da bile İtalyan kültürünü korumaya inanır ve her pazar kiliseye giderdi. Kusursuzdan başka bir şey değildi.

Sırtına yazmayı bitirdim ve önüne geçtim. Kanlı, sulu gözleri beni inceliyordu, muhtemelen herhangi bir ipucu arıyordu. Gerçi bu ona yardımcı olmazdı. Siyah bir tişört, kot pantolon ve siyah bir maske takıyordum. Sonunda ölecekti, bu yüzden kimliğimin önemi yoktu ve daha önce de hiç olmamıştı, ama yeni yaralarım yüzünden ekstra önlem almıştım. Düşünmem gereken ailem vardı.

"Seni kim tuttu? Ona söyle, ara, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı bilmesi için ne gerekiyorsa yap." Ağzımda gözlerime ulaşmayan sinsi bir gülümseme belirdi; işte oldu. Çatlamaya başladı. Kaçırılıp işkence gören korkakların güzelliği neydi peki? Zamanla acıya

dayanamazlar, bu yüzden siz sormadan akıllarına gelen her bilgiyi size verirlerdi.

Alfonso Alamente, mafyaya dindarca hizmet eden mükemmel bir İtalyan aile babası olabilirdi. Ancak ne kadar "mükemmel" bir adam olsa da, gücün cazibesine dayanamadı ve sevgili dostuna ihanet ederek yan bir iş kurdu: Kadın ve çocuk insan ticareti.

Birkaç gün önce, Don'un çetesindeki herkes hakkında bilgi toplarken bunu keşfettim, oysa Don Alfonso'yu soruşturmayı reddetmişti. Tabii ki, onu dinlememiştim ve birçok ilginç şey keşfettim; Don için kötü olan şey, genellikle en çok güvendiğimiz kişilerin bize ihanet etmesiydi. "O çocuklara bir daha asla dokunmayacağım. Zaten sık sık yapmazdım ama yenisi o kadar güzeldi ki karşı koyamadım. Şeytan beni buna zorladı."

Olay zihnimde tam olarak idrak edilmeden, elim boynunu sıkıca kavradı ve onu boğmaya başladım. Yüzü kıpkırmızı oldu ve nefes almaya çalıştı ama başaramadı. Yaraladığı tüm oğlanlar için duyduğu öfke ve hiddetin kızıl sisi beni kör etmişti ve sadece bu tür insanlardan korumak istediğim kendi çocuğumun anısı, ciğerlerine umutsuzca oksijen çekerken onu bırakmama izin verdi. "Oğlanlarla ilgili değil mi? S bana kızgın değil mi?" Bu lakabı duyduğumda olduğum yerde donakaldım çünkü beklemediğim bir şeydi. Alfonso'nun S ile doğrudan bağlantısı mı vardı? "Don sonunda Rosa'yı kaçırmaya yardım edenin ben olduğumu mu öğrendi? Ben sadece işi genişletmek istedim; bunu mafya için yaptım."

Kahretsin.

Bu sapık herif bundan da mı sorumluydu? Görünüşe göre Sosyopat ortadan kaybolduktan sonra korkusuz hissetmiş ve yeni iş ortaklarıyla birlikte yeni bir insan kaçakçılığı şebekesi kurmuş.

Dünyanın farklı yerlerinden getirilmiş bıçaklarla dolu masama doğru yavaşça yürüdüm. Bıçaklardan mutfak bıçaklarına kadar her biri muhteşemdi, en kaliteli gümüşten yapılmış ve jilet gibi keskindi. Ama onlarda en çok sevdiğim şey, kurbanlarıma verdikleri acı ve ızdıraptı.

Beş numaralı, orta boy, kısaltılmış bıçağı seçtim ve işaret parmağımla yan tarafındaki tırtıklı yüzeyi kontrol ettim. Hafif temasla parmağımın derisi neredeyse yırtıldı ve bu his beni bir zevk sisinin içine sardı. Mükemmel.

Dediğim gibi, korkak adamlar hayatlarını kurtarmak için gerekirse bütün sırlarını açığa vururlar ve bu adamın bana artık hiçbir faydası kalmamıştı.

Sonraki bir saat boyunca zindanım, cinsel organı kesilen, parmakları ve ayak parmakları kırılan ve sonunda onu öldüren on bıçak darbesi alan adamın çığlıklarıyla doluydu.

Cesedinden birkaç parça aldım, kutunun içine koydum ve polislerin ipucunu aldıklarında tam on saat sonra gelecekleri kulübün adresini imzaladım.

Dünyanın bunu bilmesi gerekiyordu.

S bunu bilmek zorundaydı.

Sosyopat geri dönmüştü ve bu sefer S benden kaçamayacaktı.

Safir

Damian'ın çatı katındaki dairesine şöyle bir göz atarken, istemsizce kendi kendime, "Hiçbir şey değişmemiş," diye mırıldandım.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Neden olsun ki?"

"Şey... çünkü beş yıl geçti?"

Omuz silkti. "Buraya Juanita bakıyordu, ben değil. Ben buraya hiç gelmedim. Sensiz ne anlamı vardı ki?" Burada birlikte geçirdiğimiz birkaç günü düşündükçe sözleri içimi ısıttı.

Başlangıçta, New York'un büyüdüğüm ve tüm hayatımı geçirdiğim şehir olduğunu düşününce heyecanımı gizleyemedim. Damian'ın özel jeti Manhattan'ın üzerinden uçarken, yüzümü cama yapıştırıp hayranlıkla izlemekten kendimi alamadım. Bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm.

Yere indiğimizde biz kızlar eve gitmek istemedik; bunun yerine, Damian'ın endişelerine rağmen şehri keşfettik, çünkü o bizim güvenliğimizden endişeleniyordu.

Bol bol fotoğraf çektik, birkaç oyuncakçı dükkanını, Times Meydanı'nı, Empire State binasını ziyaret ettik ve hatta Özgürlük Heykeli'ne bile gittik. Sonunda, Kristina yorulmaya başlayınca, Damian bizi Juanita'nın Meksika yemekleri ve bol bol sarılmalarla karşıladığı daireye sürüklemeyi başardı. Juanita gözlerini Kristina'dan ayıramıyordu ve onu şımartacağını tahmin edebiliyordum.

Ertesi sabah Juanita, torunlarını şımartması gerektiğini söyleyerek kızları en sevdiği kahvaltılık restoranına götürdü. Rosa, sağa sola "Artık seks yapacak yaşıyım" diye bağırıp durmasına rağmen, nedense pek itiraz etmedi.

"Peki bunca zamandır nerede yaşıyordunuz?" diye sordum.

"Sürekli yer değiştiriyorduk; ayrıca ben çeşitli örgütleri çökertmek için çalışıyordum. Rosa ise çoğunlukla Houston'da Luke'un yanında kaldı."

Başımı salladım, sonra kapının yanındaki çantayı fark ettim ve kaşlarım çatıldı. "Nereye gidiyorsun?" Gözleri gözlerimle buluştu ve her şeyi bir anda anladım.

Asıl hedefinin peşinden gidiyordu. Ama neden bu kadar çabuk? Yüz ifademi okuyarak açıkladı: "Zindanda her şeyi hazırlamam, Connor'la görüşmem ve birkaç gün ortalıkta görünmemem gerekiyor. Bu yüzden şimdi gitmeye karar verdim." Yanağımı okşadı ve ben de dokunuşuna karşılık verdim. "Bütün kızlarım için güvenli hale getir." Bunu yapmak zorunda olduğunu bilmeme rağmen, babamın onu vurduğu vedalaşmamızın anıları gözlerimin önünden geçti. Ne kadar uğraşsam da, göğsümdeki düğüm çözölmüyor ve bu sefer adamıma güvenemiyordum.

Damian eliyle yüzümü öptü ve dikkatimi ona çekti. "Hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum." Sözlerine irkildim ve o derin bir iç çekti. "Tamam, bu sefer her şeyin farklı olacağına söz veriyorum. Artık yalnız çalışmıyorum, hatırlıyor musun?" Kollarımı boynuna doladım ve onu içime çekerek biraz sakinleştim. Kollarının rahatlığını bir daha asla kaybetmek istemiyordum. İç çekerek, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım, Tanrı bilir ne kadar süreyle gitmeden önce öpüşünü bir kez daha hissetmek istiyordum.

Damian

Onu öpmek uyuşturuğu gibiydi. Bağımlılık yapıyordu ve başımı döndürüyordu, ve bunun yanlış olduğunu bilmeme rağmen—vaktim yoktu—hiçbir şey beni durduramazdı. Onu derinlemesine öptüm, dilimi dudaklarının arasına sokup onunkini aradım ve bulduğumda uzun ve sert bir şekilde öpüştüğ. Onu yiyip bitirmek, ağzını morartmak istiyordum, böylece beni günlerce hatırlasın. Kollarını tekrar etrafıma doladı ve onu kucağıma alıp tezgâhın üzerine koydum.

Şükürler olsun ki orada hiçbir şey yoktu; yoksa yere düşerdi ve bu Juanita'yı hiç mutlu etmezdi. Bacaklarının arasına girdim ve öpüşmeyi daha derinleştirmek için başını biraz yana eğdim. İnledi ve bu ses doğrudan penisime gitti, mümkünse daha da sertleştirdi. Ellerimi tişörtünün altına soktum ve parmaklarımı hafifçe kaburgalarının üzerinde gezdirdim. Titrediğini hissettim. Bana daha da yaklaştı ve vajinası penisime bastırdı. Denesem bile inlemeyi bastıramazdım.

"Çok güzel," diye fısıldadım, ellerini saçlarıma dolarken, dudaklarımızı daha da sıkıca birleştirdi. Ellerim, dik meme uçlarıyla dolgun göğüslerine doğru ilerledi. Onları parmaklarımın arasına aldım, yuvarladım ve sonra sürtünme yaratacak kadar ama acıtmayacak kadar sıktım. Öpüşmenin içine inledi, sertleşmiş penisime sıkıca bastırdı. Aniden, onu tatma arzusu beni ele geçirdi. Ağzını bıraktım ve protesto edercesine inledi, ama tişörtünü kaldırıp yuvarlak pembe meme uçlarını ortaya çıkardığımda bu inleme yerini hızla başka bir inlemeye bıraktı. Eğildim ve sivri uçlardan birini ağzıma aldım. Tadına inledim, parmaklarım diğeriyle oynarken. Tanrım, cennet böyle miydi acaba? Lavanta ve nane kokuyordu, bu kokuyu hep sadece onunla ilişkilendirmiştım. Sapphire anında tepki verdi, her dokunuşuma uyum sağladı ve ben daha fazlasını istedim. Diğer göğsüne geçtim ve tüm bu süre boyunca inledi ve kalçalarını hafifçe kaldırarak bacaklarını etrafıma sarmaya çalıştı.

"Dur," diye hırladım ve göğüslerini bıraktım. "Benimleyken sana zevk veren ve ne zaman boşalabileceğine karar veren benim." Sesimin sert çıktığının farkındaydım, ama elimde değildi. "Anladın mı?" Başını salladı ve güzel mavi gözleri bana arzu, şehvet ve sevgiyle bakarken ellerini arkasındaki tezgâha koydu.

Dünyada beni tek bir bakışla, tek bir dokunuşla, tek bir nefesle etkisiz hale getirebilecek tek kişi oydu. Gözlerim vücudunu inceledi. Tişörtü boynuna kadar sıyrılmıştı ve o berbat şortu bacaklarını açıkta bırakıyordu. O güzel bacakların belime dolanıp içeri girmeyi çok istiyordum.

"Lütfen," diye inledi. Ellerimi uyluklarına koydum ve tüy gibi hafif bir dokunuş gibi hissettirecek şekilde okşadım. "Lütfen ne?"

"Lütfen bir şey yapın," diye yanıtladı, bu da neredeyse beni gülümsetti. Benim küçük, talepkar yaratığım.

"Kimden sana dokunmasını istiyorsun, Sapphire?" diye boğuk bir sesle sordum ve dudaklarını hafifçe ısırdım, dilimi etrafında gezdirdim ama bir öpücük daha almak için ağzımı yakalamaya çalışınca geri çekildim.

"Sen." Dizlerimin üzerine çöküp karnına yavaş, küçük öpücükler kondurmaya başladığımda, hep aşağıya doğru ilerleyerek, tekrar inledi. Göbek deliğini yaladım, bu da bana bir çığlık daha kopardı.

"Ben mi? Bacaklarının arasında kimin kafası var?" Kalçasını biraz kaldırdım ve şortunun belini indirdim, iç çamaşırı giymediğini fark ettim. Kız arkadaşımın bunu beklemiyordum. New York onun giyim alışkanlıklarını gerçekten değiştirmiş.

İstediğim şeyin tam ön cephesini görüyordum. Vajinası çıplak ve dokunulduğunda pürüzsüzdü.

"Senin."

Dilimle yavaşça göbek deliğinden vajinasının girişine kadar yaladım. Misk gibi kokuyordu ve onu tatma düşüncesiyle ağzım sulandı. Vajinasına hafifçe nefes verdim ve seğirdi.

"Kim?" diye tekrar sordum, hareketlerimi durdurup yukarı baktım. Başı geriye doğru atılmıştı; ağır ağır nefes alıyordu, meme uçları ağzımdan dolayı sertleşmiş ve şişmişti. Elleriyle sırtını destekliyordu. Sonunda bana baktı ve dudaklarını yaladı, ben de onları tekrar öpmek istedim.

"Bana dokunan sensin, Damian."

Cevabından memnun kalarak homurdandım ve eğildim.

Başparmaklarımla, dilimle vajinasını araladım. Kalçaları yukarı kalktı ama bir elimle karnına bastırıp tenine fısıldadım: "Yumruğunu ağzında tut; çığlıklarını kimsenin duymasını istemiyorum. Onlar sadece benim kulaklarım için." Başını salladı ve tekrar üzerine eğildim. Klitorisinin etrafını yaladım, sonra aşağıya indim, dilimi içine soktum ve sonra tekrar yukarı çıktım. Acı tatlı bal gibi inanılmaz bir tadı vardı. Sonsuza kadar dizlerimin üzerinde kalabilirdim. Kalçalarını yavaşça ve ritmik bir şekilde yüzüme doğru itmeye başladı, bir elini başıma koyup beni daha sıkı bastırıyordu. Yüzümde boşalmak istiyorsa, itiraz edecek neyim vardı ki?

Onun klitorisine odaklanmamı istediğini biliyordum, ama ona bunu vermedim. Bunun yerine, onu yoklamaya devam ettim ve sonra parmaklarımdan birini içeri soktum.

"Lütfen izin ver." Onun benden boşalmasına izin vermemi istediğini biliyordum. Ve ne istediye, onu aldı. Parmağımı içinde tutarak biraz yukarı doğru hareket ettim ve klitorisini sertçe emdim; bu, kalçalarını kaldırması için yeterliydi ve saklamaya çalışsa da, çığlığı duyabileceğim kadar yüksekti. Asla unutmayacağım manzaraya baktım. Bunu mezarıma kadar götüreceğim.

Kız arkadaşım, verdiğim zevkin ardından nefes nefese kalmış, gözleri memnun ve ağzı açık bir şekilde kendinden geçmiş haldeydi. Ona bu duyguyu yaşatan tek kişi bendim, başka kimse değil. Son bir kez nazıkçe vajinasını yaladıktan sonra ayağa kalktım ve onu dudaklarından sertçe öptüm. Kollarımda uyuşmuştu, belli ki henüz kendinden geçmemişti, ama dili benimkiyle iş birliği yapıyordu. Dudaklarımda hala onun tadının

olduğunu biliyordum, ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Hatta inledi ve öpüşmeyi derinleştirerek dilimi emmeye başladı.

Pantolonumun arkasında penisimin acıdığını çok iyi biliyordum. Tişörtünü ve şortunu düzelttim, sonra dudaklarımı boynuna götürdüm. O saçlarımla oynarken ben de oraya nazik öpücükler kondurdum. Onu o an becermek istesem de—hayır, becermek değil, onunla sevişmek—bu bir seçenek değildi. Mesele onun zevk almasıydı. "Hoşça kal demenin güzel bir yolu," diye mırıldandı ve ikimiz de kahkahalarla güldük.

New York, New York.

Önümde devasa kapılar açıldı, ancak Don'un muhafızlarının bana yönelttiği şaşkın ve tuhaf bakışları fark etmeden edemedim. Hiçbir şey söylemeden, yalnız bir adamın poker masasında oturmuş, parmaklarının arasında bir puroyla iskambil kartlarını karıştırdığı ofise girdim.

"Rus mafyasının liderinin şehrimde girme ve özel bir görüşme için izin istemesi beni gerçekten meraklandırdı. Rahmetli Vasya bile, ruhu şad olsun, böyle bir cüret göstermemişti." Solunda bir silah, sağında ise bir viski bardağı vardı. Purosundan bir nefes daha çektikten sonra gözlerini bana çevirdi. Gözleri bir an şok içinde büyüdü, sonra yüzü tamamen ifadesizleşti. "Lanet olsun," diye mırıldandı ve karşısına oturmam için işaret etti.

Sırtımı sandalyeye yasladığımda kaşlarını kaldırdı. Kendim de Pakhan olduğum için ne beklediğini anladım. "Kızınız hakkında konuşmak için buradayım." Konuyu geçiştirmenin bir anlamı olmadığını düşündüm ve doğrudan konuya girmeye karar verdim. Gereksiz kelime oyunlarına zamanım yoktu. Sessiz kaldığı ve hiçbir tepki vermediği için konuşmama devam ettim: "Onu kaçırانlarla bizzat ben ilgileneceğim."

Don bardağını aldı, bir yudum içti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Yani buraya niyetlerinizi bildirmek için mi geldiniz? Temelde bana kızımı bulacağınızı söylüyorsunuz, ama sonra onu yine de götüreceksiniz, öyle mi?" Gülümsemesine rağmen, gözleri bana odaklanmış ve keskin bir şekilde bakıyordu.

Dirseklerimi masaya koydum, kendimi öne doğru ittim ve ekledim: "O benim olacak, ama önce senindi, değil mi? Onu senden esirgemezdim."

Bunun üzerine, acı bir kahkaha attı ve elindeki bardağı fırlattı. Bardak minik parçalara ayrıldı ve duvarda kahverengi bir leke bıraktı.

"Oğlum, buraya gelip böyle taleplerde bulunmaya ne cüret ediyorsun!" Henüz silahına uzanmadığını fark ettim, bu yüzden vücudum rahat kaldı.

"Evet, istiyorum. Onun için başka birini ister miydiniz?"

İnanmazlıkla kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle Rus mafya babası değil. Bu ziyaretin ve konuşmanın ne kadar saçma olduğunu anlıyor musun? Kızımı bulamayacaksın, o yüzden konu boşuna." Elini savurarak geçiştirdi. "Git ve bir daha asla bu konuda bana yaklaşma."

Onun beni kızının geleceği olarak kabul etmeyi reddetmesi beni gerçekten rahatsız etmedi veya şaşırtmadı, çünkü dürüst olmak gerekirse, hangi baba bunu yapardı ki? Çok fazla kavgaya, tehdit ve kızının nerede olduğuna dair ipuçlarına tutunmaya çalışan çaresiz bir baba bekliyordum.

Onun nerede olduğunu bana bir kez bile sormadı.

Bana onu nasıl tanıdığımı bir kere bile sormadı.

Yüzündeki ifadede, gülümsemesi ve ilk şaşkınlığı dışında, hiçbir değişiklik olmadı.

Ve bu sadece tek bir anlama geliyordu.

Abim benden önce geldi.

"Damian," dedim sessizce ve başını kağıtlardan bana doğru çevirdi. "Damian onu elinde tutuyor, değil mi? Bu yüzden bu konuda bu kadar sakınsın, Rosa'yı düşündüğüm için beni öldürmekle tehdit etmedin. Kardeşimle tanıştın."

Buna inanmadım! Eğer o kadınla birlikteyse, Connor bunu biliyordu ve gemide bir kadın olduğunu bana önceden söyleme gereği duymadı.

"İkiz kardeşi olduğunu bilmiyordum." Başını yana eğerek beni inceledi. "Senin hayatta olduğunu bilmiyor. Yıllar önce seni kaybettiğini sanıyor."

Ellerim yumruk olurken gözlerim kısıldı. Damian çocukluğumuzla ilgili hikayeleri herkese mi anlatmıştı? Bana göre geçmiş o kadar kirli ve acı vericiydi ki kesinlikle gizli kalmalıydı.

"Anlayamayacağın şeyler hakkında konuşma." Uyarı dolu sesim onu şaşırttı. "Onun neden bu kadınla birlikte olduğunu anlamıyorum."

Sinir ve öfkeyle homurdandı. "Çünkü şu anda onu sadece o koruyabilir." Rosa'mın başka birinin koruması altında olacağı fikrine içimdeki tüm sahiplenme içgüdüğü isyan etti. Canavarı sakinleştirmeye çalıştım ama sonraki sözlerini düşününce bu imkansızdı. "Sanırım ona karşı bir tür hayranlık duyuyor. Belki de ona aşık bile."

O neye sahipmiş ki? Rosa, yüzümle tıpatıp aynı olan kardeşim Damian'a mı aşık olabilir?

Emmanuelle güldü. "Görünüşe göre bu seni rahatsız ediyor. Artık onu sahiplenmek istemiyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Onu istemiyor musun? İlk bakışta benim olmuştu.

Belki Damian'a aşıkta, belki değildi; önemli değildi çünkü kardeşim tıpkı benim gibiydi. Kadınının asla aldatmazdı. Sapphire onun için tekdi.

Tıpkı annemin babam için olduğu gibi.

Rosa'nın bana karşı böyle bir ilgisi varsa, kısa sürede bundan kurtulacak ve geri dönülmez bir şekilde bana aşık olacaktır.

Eğer Sapphire Sociopath'a aşık olduysa, Rosa da Pakhan'a aşık olabilirdi. Onu nasıl ikna edebileceğim, bedenini nasıl tamamen kontrolüm altına alabileceğim düşüncesiyle gözlerim doldu.

Emmanuelle homurdandı, "Kızımı çıplak hayal etmeyi bırak." Emrine cevap vermeden—çünkü asla yapmayacaktım—kart destesini kaptım ve kaldırdım.

"Poker oyunu. Kazanırsam, onunla birlikte olmama izin vereceksin, ya da en azından kalbini kazanma şansını vereceksin."

"Ya kaybederseniz?"

"Ondan uzak duracağım ve varlığını unutacağım."

Sandalyesine daha rahat bir şekilde oturdu, purosunu yaktı ve bir duman bulutu üfledi. "Yirmi yılı aşkın süredir kimse bana karşı poker oyunu kazanamadı."

En tehlikeli gülümsememi takınarak, ellerimle kartları önümüze yerleştirdim ve oyunun kurallarına göre düzenledim. "Benimle hiç oynamadın."

Onları eline aldı ve ilk defa sırtışı gözlerine kadar yayıldı. "Kızım için gelmeseydin, küstahlığın yüzünden senden hoşlanabilirdim belki de."

"Aynı şeyi sizin için söyleyemem."

Gülümseyerek karşılık verdi ve sonraki iki saat boyunca hayatımın en önemli oyununu oynadık.

CHAPTER TWELVE

THE GAME

"Connor, sabrımı mı sınırıyorsun?" diye sordum sakın bir şekilde, onu boğmaktan kendimi zor tutarak; son üç yıldır onun yanında olduğumda sürekli hissettiğim bir arzu bu.

"Damian, istediğin her şeyi istediğin yerde yapamazsın. Neredeyse koca bir örgütü yine yok ettin, neyse ki hiçbir not bırakmadın. Durmalısın yoksa onları asla yakalayamayız," diye bağırdı Luke'un ofisinde volta atarken.

"Dur mu? Aklını mı kaçırdın? Masum çocuklara tecavüz ediyorlar!" Yüzü öfkeyle doldu, durdu ve ellerini yumruk yaptı. "Biliyorum. İnan bana, işte gördüğüm bazı şeyler seni bile aziz gibi gösterir." Sözleri bana davranışını hiç açıklamadı.

"Madem iddia ettiğiniz gibi biliyorsunuz, neden durmamı istiyorsunuz?"

"Çünkü, tüm dikkatli hamlelerinize rağmen, S bir şeylerin ters gittiğini hissediyor ve odağını kaybetmedi. Onun dikkatsizleşmesini sağlamamız gerekiyor ve siz onun insanlarını öldürmeyi bırakmadığınız sürece bunu yapmayacak."

"Masum çocuklara işkence yapılmasına ve onları öldürmesine izin vermek mi?" Sesim tehlikeli bir şekilde alçaldı, neredeyse onu gerçeği itiraf etmeye kışkırtıyordum ve gözleri kısıldı.

"Beni burada kötü adam olarak göstermeyin."

"Eğer bir şey köpek gibi havlıyorsa..."

Luke'un ölümcül sesiyle aniden durduğumuzda, adam öne doğru adım attı ve bir darbe indirmeye hazırlandı. "Bir daha kavga etmeyin çocuklar. Tekrar kışınızı tekmelemek istemem doğrusu." Yaşlı adam ofise girdi ve yıpranmış siyah sandalyesine oturdu, sonra gözlerini benden Connor'a çevirdi. "Buradaki FBI ajanı haklı. Nöbeti kesilene kadar onu yakalayamayacağız." Ben bir şey ekleyemeden devam etti, "Ama buradaki sosyopat da haklı. Bizim gözetimimiz altında çocuklara kötü

davranmalarına izin vermek kabul edilemez." Connor ellerini saçlarının arasından geçirdi, sarı telleri çekiştirdi.

"Bu senin çözümün mü yoksa tavsiyen mi, Luke? Çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama içinde pek bir çözüm yoktu."

Yaşlı adam puroyu yaktı ve keyifle içine çekti. "İçimdeki eski asker oturup hiçbir şey yapmamaya katlanamaz."

Connor'ın yüzü öfkeyle karardı. "Yani özünde onu destekliyorsun." İşaret parmağını bana doğru uzattı. "S ve Richard'ı bulma şansımızın neredeyse sıfır olduğunun tamamen farkındasın. Son birkaç yılda kaç adam öldürdü... elli adam mı? Kaç tanesi S'nin kimliği hakkında konuştu? Doğru, hiçbir. Bu bizi hiçbir yere götürmüyor ve bir adam koca bir örgütle savaşmak için yeterli değil."

"Tam bir FBI ajanı gibi konuşuyorsun," diye alay ettim ve o da yumruğunu masaya vurdu; bu, hem Luke'u hem de beni şaşırttı, çünkü kendisi nadiren duygusal patlamalar gösterirdi.

"Ben onlardan biriyim. Bu bir ültimatom, beyler. Artık bir şey sormuyorum. Vicdanıma karşı defalarca hareket etmekten bıktım usandım. Hiçbir yasanın sizin için geçerli olmadığını mı düşünüyorsunuz? Hepimiz biliyoruz ki, benim yardımım olmadan gerekli kaynakların yarısına bile sahip değilsiniz. Ve ben o herifin parmaklıklar ardında olduğunu ve yaptıklarından dolayı cezalandırıldığını görmek istiyorum."

Bu herif kendini kim sanıyordu ki? "Burada hiçbir yetkin yok," dedim.

Gözlerinde hiçbir mizah belirtisi olmamasına rağmen sırıttı. "Aslında, öyleyim. Daha büyük bir iyilik için saçma sapan şeyler yapıp aslında sürece zarar vermenden bıktım usandım." Gözleri benimkileri sıkıca kavradı. "Ve eğer Sapphire'i görmek istiyorsan, yoluna devam etmeni öneririm. Çünkü planına devam etmek hiçbir yere götürmez ve kesinlikle onların bunun bir parçası olmasını istemiyorum." Yakasından tutmak bir refleksti, ama bu sefer beklemediğim bir güç göstererek ellerimi çekti.

O, karşımda durdu ve kendi görüşünü savunmak için canla başla mücadele etti, o çocuk ise bunu asla yapmadı.

Bu adam neden daha büyük bir iyilik uğruna ailesiyle -ki artık bir aileye dönüşmüştük- savaşsın ki?

Ya da kadın için mi?

Luke ile göz göze geldik, onun da yüzünde aynı hüznü ifade vardı. Derin bir nefes alarak, intikam hırsıyla dolu hücredeki çocuğu bir kenara ittim ve bunca yıldır birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca bana bir kardeş

gibi olmuş, üstelik onu hücrede kurtarmış olan adama odaklandım. "Connor, kimi korumaya çalışıyorsun?" Yüzüne kayıtsız bir ifade yerleşirken çenesindeki kas seğirdi.

"Kimse değil. Ben görevi önemsiyorum."

Luke elindeki fotoğrafı kaldırdı. "Ya o?" Oradaki sarışın ve mavi gözlü kadını tanımamıştım ve ayrıntıları araştırmaya fırsat bulamadan Connor fotoğrafı elinden kaptı ve arka cebine soktu.

"Onu bu işe karıştırma," diye homurdandı. "Balım, ona dokunulmazsın. Ciddi söylüyorum, Luke." Gözlerim ondan Luke'a kaydı ve sonunda her şey yerli yerine oturdu.

Honey Beckett, koruyucu aileden gelen ve FBI ekibine yeni katılan bir üyeydi; bir yıl sonra on sekiz yaşına girecekti ve şu anda tüm bilgisayar korsanlığı yeteneklerini kendi çıkarları için kullanıyorlardı. Aksi takdirde onu hapse atacaklarını düşünürsek, başka seçeneği de yoktu. Normalde bir FBI ajanının yirmi üç yaşında ve lisans derecesine sahip olması gerekiyordu, bu yüzden onu henüz işe alamıyorlardı. Ancak bilgisayar konusundaki yetenekleri göz ardı edilemeyecek kadar iyiydi, bu yüzden "eğlence olsun diye" sistemlerini neredeyse hackledikten sonra ona bir ultimatom verdiler.

Onu tanımlamak için en uygun kelime "inzivaya çekilmiş" olurdu. Yaptığım araştırmalara göre, hiç arkadaşı yoktu, hobisi yoktu ve nadiren dışarı çıkardı. Şık gözlükleri, bol kıyafetleri, çocuksu görünümü vardı. Tüm bu gerçekleri göz önünde bulundurduktan sonra, Connor ile aramızda bir sorun yaratacağını hiç düşünmemiştim. O, iri göğüslü, sofistike esmer kadınlardan hoşlanırdı ve nadiren gecelerini yalnız geçirirdi. Şahsen, gördüğü her kadınla birlikte olma arzusunu anlamakta zorlanıyordum.

"Sana neden kulak vermek zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diye yanıtladı Luke, sırtını sandalyeye yaslayarak, sert bakışlarını Connor'dan ayırmadan. Yaşlı adamın kendi karısı yoktu. Ona göre, şans vermeye değer bir kadınla hiç karşılaşmamıştı, bu yüzden Connor'ı kışkırtmanın ne kadar akıllıca olmadığını muhtemelen anlamıyordu.

"O daha çocuk. Ondan bilgi almak için her yalan söylediğimde onu tehlikeye atıyorum. Onunla arkadaş oldum ve bu"—elini genişçe salladı—"doğru gelmiyor. Bu yüzden planımı dinlemenizi ve mantığını görmenizi istiyorum," diye bitirdi sözlerini, sesinde bir teslimiyet ve yorgunluk vardı.

Çocukların daha fazla acı çekmesine izin vermeyi hayal bile edemezdim, ama arkadaşımın acısını da görmezden gelemezdim, bu yüzden

içimdeki tüm sıkıntılı duyguları bir kenara bırakarak elimi omzuna koydum ve "Anlat bakalım," diye cevap verdim. Şaşırmış gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde bir minnettarlık olduğunu fark ettim. Tekrar volta atmaya başlarken, Luke'un karşısına oturmam için işaret etti.

"John'un ölümünden sonra çok dikkatli davrandılar. Farklı mafya isimleri altında birkaç genelev açmayı seçtiler, ama biz onları çabucak ortadan kaldırdık." İkimiz de başımızı salladık ve o devam etti. "Örgütlerini genişletmek veya bu konuda kimseyle iletişime geçmek konusunda kendilerini güvende hissetmiyorlar. Onlara bunu sağlamamız gerekiyor, ama aynı zamanda bir neden de sunmalıyız. Melissa ile konuştum ve o da plana katıldı. Bir sonraki yerlerini biliyoruz; FBI'nın tüm yöntemlerini kullanacağız, sizi onların hayatına son vermeye göndermeyeceğiz. Bu onları bir süreliğine durduracak ve yatırımcı arayacaklar, sonra da sonunda onları yakalama fırsatımız olacak."

"Bu kulağa hoş geliyor. Ama Melissa neden bize yardım etsin ki?" diye merak etti Luke ve Connor sinir bozucu bir şekilde homurdandı, ben de merak ediyordum. Daha önce bize yardım etmişti, ama sonra Connor onunla birlikte oldu ve Melissa ona aşık oldu. Bizim oğlanın "tek gecelik ilişki" tipi olduğunu anladıktan sonra, iş hayatını cehenneme çevirdi ve neredeyse hiç destek vermedi. Davaya başka birini atadı, ama hiç kimse onun kadar iyi değildi. Melissa bu alanda gerçek bir profesyoneldi. Bu yüzden tek gecelik ilişkilerinden sonraki davranışları beni şaşırttı.

"Kız kardeşi, Melissa çocukken insan kaçakçılığında öldürülmüştü. Bu, benim fiyaskomdan daha ağır bastı. Onun için de bir bakıma kişisel bir görevdi bu." Derin bir iç çekti. "İster inanın ister inanmayın, herkesi ikna etmek çok yorucuydu." Plan işe yarayacak gibi görünüyordu ve eğer işe yaramazsa, o şerefsizleri öldürürdüm.

Ama tüm hayatım boyunca S'yi aramak da bir seçenek değildi. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim bir ailem vardı, bu yüzden tüm bu saçmalıklar sinirlerimi bozuyordu.

Sosyopat asla yardım istemedi ve asla dinlemedi, ama ben artık o adam değildim. O adam, hayatta ölüm ve intikamdan daha önemli bir şey olduğunu bilmiyordu; onsuz yaşayamayacağı bir kadının sevgisinden habersizdi.

"Tamam, Con." İçine bir rahatlama hissi yayıldı ve alnını masaya dayadı.

"Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin." Boğazından bir ürperti geçti. "Duygular berbat bir şey."

Güldüm. "Bakış açısına bağlı. O kadar kötü mü?"

"Hiçbir fikrin yok." Sonra başını bana çevirdi. "Görev bittikten sonra adres odanda seni bekliyor olacak. Onu yok et. Ayrıca bunu da." Ceketinin iç cebinden beyaz bir zarf çıkardı. "Görmek isteyebilirsin diye düşündüm." Başını Luke'a doğru kaldırarak, planı uygulamaya koymak için odadan çıktı ve gözlerim, sahilde sevimli üç yaşında bir kızı kucağında tutan, gülen Sapphire'in parlak fotoğrafına kilitlendi.

Damian

"Bu çok saçma, Connor." Bakışlarını benden hiç ayırmadı.

"İki gün, Damian, iki gün istiyorum. Bu akşam bir gala yemeği var. Benim irtibat kurduğum kişi onları hapse atmamız için gereken her şeyi temin edecek. Sonra onları sana gümüş tepside sunacağız ve sen de onları bir saatliğine alabilirsin. FBI'ya ya da temsil ettiği hiçbir şeye inanmadığını biliyorum, ama ben inanıyorum." Kaşlarım çatıldı.

"Kim bu 'onlar'?" Pisliklere işkence etmek her zaman hoşuma gitse de, S'den ve onun için planladıklarından dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu.

"Richard ve S." O şerefsizin kahrolası kardeşi mi? Kardeşimi hücrede günlerce paramparça eden mi? Sahip olmadığı yerlere kendi izlerini bırakan mı?

Bir sonraki hedefime duyduğum heyecanla birlikte kulaklarımda tanıdık bir uğultu ve heyecan hissettim; bu, içimde neredeyse zevkli bir duygu yarattı. Avuçlarım terledi, vücudum titredi ve zihnimde bedenlerinin nasıl parçalanabileceğine dair farklı senaryolar canlandı.

Connor'ın söyledikleri netti. O şerefsizler hayatta kalıp hapishanede çürüdükleri sürece istediğim her şeyi yapabilirdim. Tecrübemle bu bir zorluk değildi.

İki gün daha. "Pekala, ikisini de alacaksam bekleyebilirim. Keşke o zaman ailemi terk etmeseydim."

Gözlerinden bir an bir şey geçti, tam olarak yakalayamadım ama zihnim alarma geçti.

"Geri dönme. Sadece endişelenecek. Onlara hiçbir şey olmayacak," diye yemin etti, ama bir şeyler ters gidiyordu.

Ses tonu, ailem konusu açıldığında gözlerime bakmak istememesi ve yerinde kıpırdanması... Bunu sinirlerine ve kadınları için ticari yönünden uzak tutma isteğine bağlayarak, beş yıl önce neredeyse her şeyin bittiği Hudson Nehri kıyısındaki uçurumun kenarında el sıkıştık. Arabasına doğru koştu ve kasabaya doğru sürdü, ben de bisikletime atlayıp her şeyi hazırlamak için zindanına gittim.

İki gün.

Kardeşime verdiğim sözü tutmamın üzerinden sadece iki gün geçti.

İki gün.

Bütün bunlar beni Sapphire ve Kristina ile geçireceğim son derece mutlu bir hayattan ayırdı.

İki gün daha.

Connor

"Anlaştığımız şeyi yap, Dom."

Telefonun diğer ucundan sessizlikle karşılaştım, ardından "Emin misin? Onun bizi asla affetmeyebileceğini anlıyorsun değil mi?" dedi.

Acı bir kahkaha attım. "Başka seçeneğimiz yok," dedim yorgun bir şekilde, çünkü kardeşler arasında sürekli gidip gelmek, her yerde sır saklamak ve esasen sisteme karşı gelmek beni akıl almaz derecede yormuştu. Damian'ın biraz daha beklemeyi hemen kabul etmesine şükrettim. Onu ikna etmenin daha fazla zaman alacağını düşünmüştüm. O şerefsizler yakalandıktan sonra, çok ihtiyaç duyduğum bir tatile başvuracaktım.

Tercihen Honey yanımda olsun, gerçi birkaç ay önce birlikte geçirdiğimiz geceden sonra benimle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Dün gece on dokuz yaşına girdi ve "sessiz" tavrına rağmen ona ulaşmaya çalıştım ama tüm aramalarımı düpedüz görmezden geldi.

"Bunu son zamanlarda çok sık tekrarlıyorsun." Dom'un sesi sinirli bir tonda yükseldi, beni tekrar sohbetimize geri getirdi ve ilk defa, hiçbir şey umurumda değildi.

"Evet, bunlar sizin karşılaşmak istemeyeceğiniz oyunun kuralları."

"Onlara ya da ona bir şey olursa..."

Tehdidi onun yerine ben tamamladım. "Bunun bedelini hayatımla ödeyeceğim." Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemediğim için telefonu kapattım ve planın sorunsuz bir şekilde ilerlemesi için kutsal olan her şeye yalvardım.

Artık bitirmenin vakti geldi.

Gece yarısı

Dominic

Cam kapı arkamdan kapandı ve tekrar Benjamin ve Richard Hill ile karşı karşıya geldim; ikisi de sandalyelerinde rahatça oturmuş, kartal bakışlarıyla her hareketimi inceliyordu.

Umursamaz bir şekilde kanepeye oturdum ve aşağı kattaki gala salonuna girdiğimden beri elimde tuttuğum şampanyayı yudumladım.

"Akşamdan keyif alıyor musun?" diye sordu S, purosunu tütürerek.

"Bana göre değil." Öne eğilerek gözlerimi kıstım. "İsimleri söyle." Artık yeterdi, beni bunca zamandır bekleterek korkutmaya çalışmıştı ama bu sadece sinirimi bozmuştu. Gereğinden fazla burada kalmak istemiyordum.

"Bize tamamen işin içinde olduğunuzu nasıl garanti ediyorsunuz? Bildiğimiz kadarıyla polis veya FBI için çalışıyor olabilirsiniz," diye bağırdı Richard, muhtemelen karnına yediği tekmenin ardından hâlâ sinirliydi.

"İş yapmayı biliyorum." Gözlerim kardeşine kaydı. "Ve şu anki en büyük sorunlarınızdan birini çözebilecek bazı bilgilere sahibim." S'nin gözleri ilgiyle parladı, bacak bacak üstüne attı ve elini önünde salladı.

"Dinliyorum."

Bağımlısı oldum.

Daha sonra, Melissa'ya otomatik olarak gönderdiğim tüm ortakların, lokasyonların ve para transferlerinin bulunduğu klasörü elimde tutarken, az önce devreye soktuğumuz planın ikinci kısmı hakkında düşünmeye başladım.

Ve aklımdan sürekli tek bir düşünce geçiyordu.

Damian bizi asla affetmezdi.

Safir

"Çok uzağa gitme tatlım!" diye bağırdım Kristina'ya. O da parktaki büyük oyun alanında neşeyle zıplayıp duruyor, çocukların tüm ilgisini ve "yeni maceralarını" (kendi deyimiyle) içine çekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, oyun alanının tamamı Karayip Korsanları temalıydı; kahverengiye boyanmış gemiler, altın kancalar, sallanmak için ipler ve oynanacak bazı

hazineler vardı. Kum havuzunda birkaç derme çatma köpekbalığı ve üzerinde oynanacak merdivenler vardı, bu yüzden içine düşen herkes "canlı canlı" yenecekti. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de çocuk olsaydım muhtemelen orada çıldırırdım. Bana bir öpücük gönderdi ve göz kırptı, yanımdaki bir kıkırdama dikkatimi ondan uzaklaştırdı.

Juanita'nın gözleri, küçük kızıma her baktığında parılıyordu. Oturduğumuz bankın üzerine bıraktığı örgü işine devam etti. "Tıpkı babası gibi," diye mırıldandı. "O ve Dominic çocukken korsan gibi giyinmeyi çok severlerdi, gerçi küçükken böyle bir şey yoktu." Damian'ın ölen ikizinden bahsetmesi beni şaşırttı ve elimi okşarken yüzümden belli olmuş olmalı. "İyi bir çocuktuk, Dom'um. Hayat dolu ve mutluydu, tasasızdı. Büyüme şansı olsaydı, varlığıyla tüm dünyayı aydınlatacak harika bir adam olurdu." Gözyaşlarını sildi ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm tatlım. Kalbim onun yokluğunu kabullendi ama bazen tüm o anılar geri geliyor. Özellikle şimdi, küçük meleşini gördüğümde. Kız olmasına rağmen, bana rahmetli amcasını çok hatırlatıyor."

"Damian eskisi kadar mutlu değil miydi?" diye sordum dikkatlice, kasvetli tavrının sadece yıllarca esaret altında kalmasının bir sonucu olup olmadığını merak ederek. Başını salladı; gözleri düşünceli bir şekilde bulanıktı.

"Huzurluydu. Sessiz kalmayı ve kendi işine bakmayı tercih ederdi, gerçi imkansız durumlara girmeyi seven Dom'a sık sık yardım ederdi. Sonra oğlum geri döndü ve artık huzurlu değildi. Tanıdığım oğlumla benzer özelliklere sahipti, ancak tatmin edici bir çıkış yolu bulamayan belirgin bir öfkesi vardı."

Aklım bana bırakmamı söylese de, bir türlü yapamadım. Bu yüzden "Artık gitti mi?" diye sordum.

Elimi tuttu ve sıktı, sesi hüzün doluydu. "İkimiz de neyin onu sakinleştireceğini biliyoruz. Seni sevdiğinden asla şüphe etme, ama... kabuslarının canavarları yok olana kadar huzur asla gelmeyecek. Kalbim kırılabilir, onu bu yüzden yargılayamam." Sessizce iç çekti ve örgü örmeye devam etti, beni karmaşık duygularıyla baş başa bıraktı.

Bitirmesi gereken işleri bitirmek için ayrılmasının üzerinden iki gün geçmişti ve bu günler huzursuz günlerdi. Onun hakkında hiçbir şey bilmemek, hiçbir iletişim kuramamak beni mutlu etmiyordu. Sonuçta, aşk büyük olasılıkla fedakarlıkla ilgiliydi, bu yüzden ahlakım ve çelişkili

kalbim, onun günlerce ortadan kaybolup insanlara işkence etme fikriyle başa çıkmak zorundaydı.

Connor bize görünmez korumalar verecekti, bu yüzden istediğimizi yapmakta özgürdük. Broadway gösterisi Güzel ve Çirkin'e bilet alacak kadar şanslıydık ve tabii ki Kristina heyecanını ve hayranlığını gizleyemedi. Fotoğraf çekertmek ve imza almak için kalmamızı rica etti ve bunun böyle yapılmadığını açıklamaya çalışsam da, şaşırtıcı bir şekilde, ana oyuncu kadrosu, Güzel ve Çirkin, fotoğraf çekertmek için poz vermeye karar verdi ve Kristina sonunda mutlu oldu.

Rosa sızlanıp daha fazla alışveriş için yalvardı, bu yüzden Kristina ve Juanita başka bir oyuncakçıya giderken biz de en yeni modaları incelemek için Beşinci Cadde'yi keşfettik. Kalabalık yerlerde huzursuz olsam da, her yerde insanlar bir yerlere koşuşturuyordu ve kimse kimseye fazla dikkat etmiyordu.

Bu da beni rahatsız ediyordu. Her şey bittikten sonra Damian New York'ta kalmak isteyecek miydi? Burayı seven kızı hatırladım; şehir beni büyülemişti ve burada geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarıyordum. Kuzey Carolina'daki ilk yılımda, hayatın istikrarlı temposuna ve insanların sürekli işlerime karışmasına neredeyse tahammül edemiyordum.

Ama bu gezi bana, sıcak gülümsemeleri, bahçeleri, plajları, barbeküleri ve ritmine ayak uydurmaya çalışmadığım huzurlu yaşam tarzıyla küçük sahil kasabamızın ne kadar bir parçası haline geldiğimi gösterdi.

"Anne, bak!" Gözlerim Kristina'ya çevrildi; gemiye tırmandı, ellerini salladı ve ipe atladı, ben de şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Elimle göğsüme bastırarak ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm; o da ipte zıplayıp duruyordu, belli ki beni çok korkuttuktan sonra çok eğleniyordu.

"Kızım, bu daha büyük çocuklar için. Bir daha yapma."

Gözlerini devirdi. Ne zamandan beri bana bu kadar çok göz deviriyordu? Sonra fısıldadı, "Anne, ben korkusuz bir korsanım. Mürettebatın önünde gücümü sorgulayamazsın." Diğer çocukların her türlü şeyi yaptığını ve bir tür "hayal oyunu" oynadıklarını izledim. Kaptan o muydu? Herhangi bir soru sormadan önce beni susturdu. "Anne, lütfen Juanita Büyükkannenin yanına otur. Utanç verici," diye dramatik bir şekilde sözlerini bitirdi. Başımı sallayarak yavaşça geri yürüdüm ve Rosa'nın Juanita'nın yanındaki salıncakta oturup ağzına bir brownie daha attığını fark

ettim. Kızın iştahı yerindeydi; ya okuyordu ya da yiyordu. Ya da dans ediyordu. Muhtemelen vücudunu böyle formda tutuyordu.

"Diziye bitirmeyi planlamamış mıydınız?"

Omuz silkti. "Sıkıldım, seni bulmaya karar verdim. Güzel bir oyun alanı." Daha büyük olasılıkla, evde yalnız kalmaktan korkuyordu. Başına gelenlerden sonra hiç terapi almamıştı, bu yüzden tüm bu fobilere sahip olması şaşırtıcı değildi. Hikayesi korkunçtu ve yüzünde artık yara izleri olmamasına rağmen, gözleri donuklaşırken zaman zaman yanağını ve alnını ovuşturuyordu, bu da başka bir yerde olduğunu gösteriyordu.

"Evet, Kristina çok heyecanlı." Onun yüksek sesle attığı sevinç çığlıkları üçümüzün de kahkaha atmasına neden oldu.

Aniden, telefonum kot pantolonumun cebinde titredi. Kaşlarım çatıldı çünkü Annie benimle iletişime geçmemesi gerektiğini biliyordu ve Damian da aramayacağını söylemişti. Ekranı baktığımda bilinmeyen bir numara gördüm, ama ya ön ödemeli bir telefon kullanıyorsa? Her şeyin berbat hale geldiği bir dönemdeki benzer bir telefon görüşmesinin anısı zihnimde çok canlı bir şekilde canlanırken, ellerim titreyerek dördüncü çalışta telefonu açtım.

"Merhaba?" Arayan kişiye duygularımı belli etmediğim için kendimi tebrik ederek biraz sakinleştirdim.

"Safir." Geçmişten gelen bir ses.

"Benjamin Amca?" Numaramı nereden biliyordu? Bu aşağılık adamla asla konuşmak istemezdim. Zaten neden beni aradı ki? "Numaramı nasıl buldun?" Bir şeylerin ters gittiğini sezgilerim bana söylerken midemde bir korku hissi oluştu.

"O güzel küçük kızını ne kadar seviyorsun?" Kalbim durdu, kanım çekildi ve bembeyaz kesildim. Juanita ve Rosa endişeli ifadelerle yanıma geldiler. "Şey... Sosyopatından daha mı çok?" Gözlerim hızla kum havuzunda köpekbalıklarının inceleyen Kristina'yı aradı. "Şimdi onu izliyorsun, güzel. Üzerindeki kırmızı ışığı gördün mü?"

Kırmızı ışık mı? Ancak o zaman alnındaki kırmızı lekeyi gördüm. Çocuğumu kurtarma isteğiyle içimdeki adrenalin olmasaydı, orada anında yere yığılırdım.

Keskin nişancının hedefi.

Benjamin, nefesimi keskin bir şekilde içime çekmeme kıkırdadı. "Her zaman akıllı bir kızsın. İşte yapman gereken şu: O kadınlara eve gitmelerini söyle, sonra kızını al ve kaldırımın yanına park edilmiş siyah Mercedes'in

yanına gel. Böylece kimse zarar görmez. Ama eğer dinlemezsen, çocuğunun kafası uçurulacak. Beş dakika, Sapphire."

"Neden?" diye sordum, cevabından korkarak çünkü bilinçaltımda iki artı ikiyi bir araya getirmiştım. Sanki tüm çocukluğum çocuk tacizcileri ve ruhsuz erkeklerle doluydu. Ve onlar benim sevgimi bir canavar olarak adlandırıdılar.

"Bunu kendin çözeceksin." Bunun üzerine, elimi yumruk yaparken hat kesildi. Nefes nefese, tehdidini anladım.

Onun gibi bir adamın ahlakı yoktu; Kristina'yı ve yoluna çıkan herkesi öldürürlerdi. Connor ve adamları, onlara bu kadar çok ihtiyacımız varken neredeydiler?

Gözlerim Juanita ve Rosa'ya odaklanmış bir şekilde, "Eve gitmeniz gerekiyor. Hemen. Hem de çok çabuk," dedim. Juanita'nın gözleri korkuyla büyüdü ve Kristina'ya doğru atıldı, ama elimle onu durdurdum. "Hayır, o ve ben burada kalacağız. Gidin."

Rosa başını salladı. "Hayır, Sapphire, hayır!"

"Üzerinde keskin nişancı izi var. Onu öldürecek. O, o."

Dudakları titriyordu, çünkü onlara karşı ne kadar güçsüz olduğumuzu anlamıştı. Juanita'ya son bir bakış attıktan sonra Kristina'ma koştum, onu kucağıma aldım, hoşnutsuzlukla kıvranırken başını göğsüme yasladım, onu ölümcül hedeften olabildiğince korudum. "Anne, hayır. Oynamak istiyorum."

Ağlamaya başladı ve ben de sırtını okşadım. "Şşş, sessiz ol." Arabanın yanında gözlük takan adam, muhtemelen beni tek koluyla ezebilecek kaslı bir dağ gibiydi. Yüzünde sürekli bir hırçınlık ifadesi vardı. Bizi hiç nazik davranmadan içeri itti ve karşımızdaki koltuğa oturduk. İki adam bize uğursuz, kirli gülümsemelerle baktılar ve bu gülümsemeler anında sıcak bir duş alma isteği uyandırdı bende.

"Sevgilini öldürme vakti geldi evlat." Bir an için gözlerimi kapatıp, yıllar önce yaşadığım aynı şeyleri tekrar yaşamamak için Tanrı'ya dua ettim.

Neredesin Damian? Bana söz vermiştin.

Bütün bunları bana tekrar nasıl yaşatabilirdi?

Dominic

Rosa, Sapphire'in peşinden koştu, ben de arabadan inerken küfrettim ve onu tam görülmeden belinden yakalayıp durdurdum. Onlarla pazarlık yapmış olsam da, onu durdurmaya çalışsaydı ne karar vereceklerini kim

bilebilirdi ki? O, kollarımın arasında çırpınırken ben de onun tatlı kokusunu içime çekip ilk kez kollarımda olmanın tadını çıkardım.

Benim tatlı kızım.

"Bırak beni, seni kahrolası pislik!" diye bağırdı ve ağzının hiç de tatlı olmadığını görünce yüzümü buruşturdum. Onu hızla döndürdüm. Göğüsleri bana bastırıldı ve yüzümü incelemek için vakit bulduğunda gözleri kocaman açıldı. "Sen kimsin?" Ellerini göğsüme koydu ve itmeye çalıştı ama kıpırdamadım. "Sen Damian değilsin."

"HAYIR."

Sonra hızla göz kırptı ve fısıldadı, "Dominic?" Ve adımı bildiği ve üzerimizdeki tehlikeye rağmen vücudumun ona nasıl tepki verdiğini bildiği için, şaşkın dudaklarına sert bir öpücük kondurdum, dudaklarının yumuşaklığından neredeyse zevkle inliyordum. Onu bırakıp boynumdaki haçı çıkardım ve ona verdim. "Sakla." Kaşlarını çattı. "Onların peşinden gitme. Tehlikeli. Connor ve ben bu sorunu halledeceğiz. Juanita ile birlikte git."

Arkasından gelen yüksek bir nefes kesme sesi, yaşlı kadının her şeyi duyduğunu doğruladı; gözleri beni süzdü. "Dominic."

Duygular.

O, anılarımın bir parçasıydı ama bunun için hiç zaman yoktu. "Eve git ve orada kal. Şimdi." Başını sallayana kadar tatmin olmadım ve bunun üzerine Vitya, S'nin aracının peşinden hızla giderken ben de arabaya geri atladım.

S için oyunun sonu gelmişti.

CHAPTER THIRTEEN

CLASHING

"Ev berbat," diye sızlandı Rosa, beyaz kulaklıkları boynundan sallanırken bavulunu verandada sürüklerken. Onlarsız hiç bir yere gidiyor muydu acaba? "Ve o cadıya bir şey demem ama daha büyük bir metropolü tercih ederim. Burada sıkıntıdan ölürdüm." Eve girdik ve o kollarını kavuşturup bana öfkeli bakışlar fırlatarak kanepeye yığıldı. Bardağı aldım, buzdolabından biraz soğuk su doldurdum ve tüm dikkatimi yanımdaki bahçeye, güzel bir kadının çocuğuyla oynadığı yere verdim.

Kadının ipeksi, simsiyah saçları güneşte parıldıyordu; başını geriye doğru eğmiş, tüpten hava kabarcıkları üflerken kızı ellerini çırpıp heyecanla kıkırdıyordu. İkisi de kot şort ve pembe tişört giymiş, yalınayak yeşil çimenlerin üzerinde oturuyorlardı. Mutlu ve tasasız görünüyorlardı ve ben de onlara katılıp onları kollarıma alıp bir daha asla bırakmamayı çok istedim.

Safir.

Benim Safirim.

Keşke daha iyi bir insan olsaydım.

"Yaralarım nihayet iyileştiğine göre, bana çıkma şansı vereceğini düşündüm," diye devam etti Rosa ve sesindeki mutluluk göz ardı edilemezdi.

Birkaç ay önce estetik ameliyat oldu ve yüzündeki tüm izler sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Don, Luke'a taşındıktan hemen sonra yaptırmakta ısrar etti, ama ben acele etmedim, birileri onu bu ameliyat sayesinde bulmak isteyebileceği için dikkat çekmek istemedim. Kit Davis dünyanın en iyi estetik cerrahlarından biriydi ve ancak yakın zamanda bizim için zaman ayırmıştı. Ve iş çok düzgün olduğu için, korkunç deneyimin izlerinin cildinde kalmasını ve onu hatırlatmasını istemediğimden, sadece en iyisini istedim. "Bunun ne anlamı vardı ki?" Kaşlarımı çatarak, dikkatimi mükemmel manzaradan uzaklaştırdığı için ona sinirli bir şekilde baktım.

Her zamankinden daha soğuk bir tonda cevap verdim: "Bunu senin cinsel hayatını iyileştirmek için yaptığımızın farkında değildim. Minnettar

ol, Rosa." Yüzü kızardı ve gözlerinde pişmanlık belirdi. Muhtemelen özür dilemek için ağzını açtı, tam o sırada kapı zili çaldı.

Nihayet!

Kapıya doğru birkaç adım attım ve hızla kapıyı açtım; içeride elinde havalandırılmalı bir kap tutan bir genç duruyordu.

"Bay Reed?" diye sordu. Başımı salladım ve bana kağıdı ve kalemi uzattı. "Lütfen buraya imza atar mısınız?" Hızlıca imzamı attım, yirmi dolarlık bahşış verdim ve kabı elinden kaptım.

"Ne sipariş ettin?" Rosa yanıma geldi, gözleri meraklı ve biraz da temkinliydi; ağlama sesleri ve hareketleri göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Bir yavru köpek."

Ağzı o kadar açık kalmıştı ki, çenesi yere düşecek sandım. "Bu, gerçekten çok havalı." Elini içeri uzatıp dokunmak istedi ama onu dururdum.

"Bu bize göre değil."

"Ah. O halde kimin için?"

"Ailem için." Ve bu sözlerle planımı hayata geçirmek için yola koyuldum.

Damian

"Silahlarını bırak, sosyopat. Kadının ve çocuğun bizde. Bundan kurtulamazsın," diye konuştu en karanlık kâbuslarımdan gelen ses ve gözlerime inanamadım.

Benjamin Hill miydi? Yıllar önce John'un partisinde onunla tanıştığımı ve Sapphire'i o partide bulduğumu hatırladıkça içimden öfke geçti. Hiçbir belge, hiçbir ipucu ona kadar uzanmıyordu. Bu karmaşaya karışmış olduğuna dair tek bir kanıt bile yoktu, hele ki baş düzenleyici olduğuna dair. Önce isimlere, sonra yüzlere dikkat etmişim ve adı hiç geçmediği için onu gözetlemek için hiçbir nedenim olmamıştı. O gün partide Erik, Sapphire'e iğrenç davranmıştı ve tüm dikkatim ondaydı, ancak o herifin gözlerine baktığımda bir şey beni rahatsız etmişti.

Şimdi anladım ne olduğunu. Aynı gözlere sahiplerdi. Ve çoğunlukla onu dumanın pusunun içinden çıplak görüyordum ve bağlantıyı kesmek için gözlerimi kapatıyordum. Hiçbir zaman ortak bir konuşmamız olmamıştı ve bu benim hatamdı. En büyük düşmanım burnumun dibindeydi ve ben bunu hiç bilmiyordum.

Ne kadar da muhteşem!

Richard onun önünde duruyordu, biri silahı bana doğrultmuş, diğeri ise Kristina kollarında ağlarken Sapphire'in başına silah dayamıştı.

Ailem.

Ailemi ele geçirmişlerdi ve onları tehdit ediyorlardı. Elimde gümüş bir bıçakla onlara doğru bir adım attım, ama ellerini kaldırarak beni durdurdular. "Onu hiç vicdan azabı duymadan öldüreceğim, oyuncak bebek," dedi S ve ellerim yumruk oldu.

"Ben senin için bir çocuk değilim, lanet olasınca."

Gözlerinde şehvet parıltısı belirirken, iğrenç bir şekilde sırttı ve görünüşümü süzdü. "Evet, gayet iyi olmuşsun." Üç iri adam ellerinde benzin bidonlarıyla içeri daldı ve S, "Her yere yayın; kuru köşe bırakmayın. Bu kahrolası şeyi yerle bir edin." diye emretti.

Sapphire ona tekme attı ve bana dönmeye çalıştı, ama o ona silahla vurdu ve Kristina'yı kollarından kaptı. Sapphire yere yığıldı, bayıldı ve ben bana doğrultulmuş silahlara aldırmadan öfkeyle kükredim.

"Bize yardım edin," diye emretti kardeşler. Adamlardan biri bana doğru hamle yaptı, ama ben başımı eğip onu tekmeledim, sonra bir diğerini etkisiz hale getirdim, üçüncüsü ise bir bıçak kaptı. Geriye doğru adım atıp yana doğru kayarken bıçağı bana doğru savurdu, ama ne kadar uğraşsa da beni yakalayamadı.

Masanın altında bıçağımı fark ettim ve onu almak için ilk adımı attığımda Kristina dehşet içinde çığlık attı. "Bana dokunma!"

Başım onun yönüne döndü. Alfred'in elinin boynunda olduğunu fark edince, öfkeden kıpkırmızı bir sis beni sardı. Ne yazık ki, dikkatimin dağılması, üçüncü adama boynuma metal bir zincir dolama ve beni boğma fırsatı verdi; diğer ikisi ise karnıma, yüzüme ve bacaklarıma yumruklar savurdu.

Başım dönüyordu, boynuma batan metal yüzünden bacaklarımı güçsüzleşmişti ve bir noktada gözlerim kapandı, dünya gözümün önünden kayboldu.

Connor

Arabamla Damian'ın zindanına doğru hızla giderken, departmanıma ve Damian ile ailesini ölümcül tehlikeye atan bu berbat stratejiye karışan herkese lanet ettim. Dominic, dün geceki galada, benim talimatım üzerine güvenlerini kazanmak için onlara Damian'ın kim olduğuna dair bilgilerle

birlikte zindanın yerini vermişti. Kulağa ne kadar berbat gelse de, Damian ve Sapphire yem oldular. Hiçbir fotoğraf eklenmediği için, Dom'un diğer ikiz olduğunu anlayamadılar. Onları kurtarmak için çok geç kalmamayı ve hatta hiçbirini benimle bir daha konuşmasa bile, en azından sonsuza dek mutlu yaşamalarını diledim.

Dominic

Zindan her yönden yanıyordu; S'nin Richard'la birlikte hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük bir kızla birlikte kaçtığını, korumalarının da aceleyle peşlerinden gittiğini fark ettim.

Kristina.

Connor henüz gelmediği için, onlara doğru koşmaktan başka çarem yoktu ve Vitya da beni yakından takip ederken onları yere serdim.

"Konstantinov, ne halt ediyorsun sen?" diye sordu S şüpheyle, ama yumruğum karnına isabet edince acıyla inledi. Bu sayede çocuğu hızla elinden alıp hemen arkamızdan koşan Michael'a fırlatabildim. Michael çocuğu kusursuz bir şekilde yakaladı ve boynunun kıvrımına yaslayarak sırtını nazikçe okşadı.

Richard silahını bana doğrulttu. "O herifin kardeşi. Şunlara bakın! Diğer ikiz. Lezzetli ikiz." Dudaklarını yaladı ve tiksinti beni ele geçirmek üzereydi, ama bunu bastırıp silahı tekmeleyerek uzaklaştırdım, dikkat dağıtıcı durumdan faydalandım. Vitya, S ile ilgilenirken ben de silahı Richard'a doğrultup bacağına ateş ettim, uzaktan siren sesleri duyulurken hiçbir pişmanlık duymadım.

Birkaç dakika içinde Connor küfürler savurarak bize doğru koştu. "Beni bekleyemedin mi?"

Başımı sallayarak silahı ona verdim. "Çocuğa iyi bakın," dedim adamlarıma. "İçeride mahsur kaldılar. Onlara yardım etmem gerek. Ambulans ve itfaiyeyi arayın." Cevabını beklemeden içeri koştum, uzun zamandır ilk kez kardeşimin ve karısının iyi olmasını ve onlara yardım edebilmeyi umarak dua ettim.

Onları kaybetmek bir seçenek değildi.

CHAPTER FOURTEEN

BROTHER OF MINE

"Damian, hadi!" diye fısıldadı Dominic, kardeşini uyandırarak. "Şimdi gitmemiz gerek." Damian bir şeyler mırıldandı ve yan tarafına dönerek yüzünü üzerinde araba izleri olan mavi bir battaniyeyle örttü. Dominic derin bir nefes verdi ve tekrar denedi, sonuç aynıydı. Başka çaresi kalmayınca, daha yüksek sesle kulağına bağırdı. "Uyan." Aniden uyanan Damian ağır ağır nefes aldı. Kafasını kaşdı, kafası karışmıştı.

"Dominic, ne yapıyorsun?" Dominic'in gözleri yaşardı.

"Bir şeyler ters gidiyor. Annemle babam çılgılık atıyor." Ancak o zaman Damian, kırılan cam sesini ve yüksek yetişkin seslerini duydu; bu seslerin hepsi anne babalarına ait değildi. Dominic elini tuttu ve onu yatağın altına itti, bir yandan da mırıldanıyordu. "Hadi saklanalım, babamızın bize öğrettiği gibi. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Damian başını salladı. "Evde habersizce yabancılar varsa her zaman saklan." İkisi de yatağın altına yüzüstü uzandı, küçük elleri yumruk haline gelirken nefes nefese kaldılar.

"Damian." Kardeşi gözlerinde korkuyla ona baktı, dudaklarını ısırdı. "Ya gitmezlerse?" Damian elini Dominic'in elinin üzerine koydu ve sadece ikizlerin yapabileceği gibi birbirlerine kenetlendiler. Hiçbir şey söylemeden, Dominic başını birleşmiş ellerinin üzerine yasladı ve cehennemin geçmesini beklediler.

Aniden her şey sessizleşti ve rahatlamış yüzlerinde gülümsemeler belirmeye başlarken hareketsiz kaldılar. "Hadi gidip anneme ve babama bakalım," dedi Dominic heyecanla ve Damian onu durduramadan saklandığı yerden çıktı. Ayağa kalktığı anda kapıları açıldı ve duvara gürültüyle çarptı. Koridordan gelen ışık Dominic'i aydınlattı ve odaya iki adam girdi. "Vay canına, bu da Jake'in küçük piçi değil mi?" diye bağırdı Dominic ve kaçmaya çalıştı ama hızla yakalandı. "Seni satabiliriz!" diye bağırdı kardeşi, anne ve babasını çağırarak.

"İki kişi değil miydiler?" diye düşündü başka bir erkek sesi.

"Belki de yanlış bilgi aldık. Şu aptal kadın uyanmadan buradan defolup gidelim." Damian, ayak seslerinin kapıya doğru geldiğini görünce gözlerini sımsıkı kapattı.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı, gözlerinden yaşlar süzüldü ve olabildiğince ses çıkarmamaya çalıştı. Ama Dominic'in ağlama sesleri görmezden gelinemezdi ve titreyen vücudunda korkuya rağmen o da dışarı çıktı. Maske ve eldiven takan adamlardan biri onu fark etti ve dudaklarında iğrenç bir gülümseme belirdi. "İşte diğeri."

Evlerinden alınıp yirmi dört saat içinde insan kaçakçılığı çetesine satıldılar.

Bildikleri hayat sona ermişti, ama Dominic'in suçluluk duygusu asla geçmedi. Çünkü bunca yıl boyunca onu kurtaran ve kendini feda eden kişi kardeşiydi.

Bir gün bu iyiliğin karşılığını verebilmeyi umuyordu, bu kardeşinin yerine kendisinin ölmesi anlamına gelse bile.

Damian

Ağrı.

Vücudumu yakıp kavuran dayanılmaz bir acı beni uyandırdı ve ciğerlerim anında etrafımı saran dumanla doldu.

Ateş.

Gözlerimdeki buğudan dolayı başımı sallayarak kalkmaya çalıştım ama bacaklarım kıpırdamadı. Ne yaparsam yapayım, tepki vermediler. Gözlerim etrafımdaki pusa alışır alışmaz, bacaklarımı sıkıştıran kocaman bir tahta parçası gördüm. Oturdum ve tüm gücümle onu itmeye çalıştım ama nafileydi.

Alnımdan yanaklarıma ve dudaklarıma yavaşça kan damlıyordu. Nasırlaşmış ellerim kabarcıklarla kaplıydı. Bu nasıl olabilirdi?

Safir.

Alevler daha da hızla yayılırken gözlerim onu aradı. İpeksi siyah saçlarının bankın üzerinde yattığını gördüm. Bilinci yerinde değildi. Etrafımızı saran turuncu alevler tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, bedenine doğru ilerliyordu.

HAYIR!

"Safir." Adı kısık bir fısıltı gibi çıktı ağzımdan. Boğazımı ne kadar temizlemeye çalışsam da daha yüksek sesle konuşamıyordum. Beş yıl önceki kazadan sonra, daha yüksek sesle konuşmak benim için lüks bir

şeydi. Sevdığım kadının gözlerini açması ve küçük bebeğimizle birlikte koşabilmemiz için o an nasıl da bağırarak isterdim.

Sonra dehşet dolu çığlık havayı doldurdu ve bedenim korkudan donup kaldı.

"Baba!" diye bağırdı Kristina sağ tarafımdan bir yerden. "Baba, yardım et! Beni götürmek istiyor." Ağlamaya başladı ve sürekli adımı haykırıyordu. Depoda bir adamın kahkahası yankılandı ve tanıdık tokat sesi içimde yakıcı bir öfke yarattı. Ellerimi yumruk yaptım ve bir kez daha, yüksek sesle bağırarak, tahtayı ittim ama yerinden bile kıpırdamadı.

Ona sahip olamazdı.

Onu istemiyordu.

Benim küçük kızım.

"Gördün mü evlat? Benimle asla kazanamazsın. Şimdi kıymetli kızın, beni mutlu etmenin ne demek olduğunu anlayacak."

Kristina inledi ve bir saniye sonra kapının gürültüyle kapandığını, bizi içeride hapsettiğini duydum.

Çocuğum.

S benim çocuğumu dünyaya getirdi.

HAYIR!

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım. "Baban çok üzgün."

Ne yaparsam yapayım, o kabusları hayatının geri kalanında görecekti.

Ve ne yazık ki, onları durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Gözlerim tekrar kapanmaya başlamıştı ki, önümde birdenbire siyah giysili bir figür belirdi ve beni sıkıştıran tahtanın yanına diz çöktü. Tahtayı kavradı ve tüm gücüyle itti, nefes nefese kalmıştı. "Tamam, Damian. Dinle, onu olabildiğince yukarı iteceğim ve tekrar düşmeden önce bacaklarını hızla geriye çekmen gerekiyor. Bu şey çok ağır." Sesini tanımadım, ama nedense bana tanıdık geliyordu. Ve nasıl oldu da ismimi biliyordu? Yine de yardımını görmezden gelemedim ve kadınının yattığı uzak ucu işaret ettim.

"Önce ona yardım edin; alevler saçlarına da sıçırıyor."

Yabancı başını salladı. "O iyi. Eğer şimdi bacaklarınızı hareket ettirmezsek, onları kaybedebilirsiniz veya işlevlerini yitirebilirsiniz. Yavaş da olsa yürümeniz gerekiyor."

Onun söylediklerine katılmak istemiyordum çünkü karımın güvenliği her zaman önceliğim olmuştu, ama kızımı geri almak istiyorsam bacaklarıma ihtiyacım vardı.

Elleri tekrar tahtayı kavradı ve "Hazır mısın?" diye sordu. Başımı salladım. "Üçte. Bir, iki, üç." Yüksek bir çığlıkla tahtayı kaldırdı ve ellerimle alt bedenimi geriye doğru ittim ama bacaklarım çok acıyordu. "Daha hızlı hareket et, Damian." Dişlerini sıkarak konuştu, sesi yakında tutuşunu kaybedeceğini gösteriyordu. Ailem aklımda, tüm gücümü toplayarak yuvarlandım, tırnaklarımı sapladım ve kendimi öne doğru çekerek süründüm. Tahta kiriş yere büyük bir gürültüyle düşmeden hemen önce ayaklarımı kurtardım ve ne yazık ki bu daha fazla soruna yol açtı. Yapıyı destekleyen diğer tahta kirişler arasında domino etkisi yarattı. Yangından zayıflamışlardı ve teker teker düşmeye başladılar. "Oturmaya çalış, dostum. Onu ben alırım." Sapphire'e doğru koştu, daha önce fark etmediğim açık kapıyı görmemi sağladı. Dumanın arasından, geldiği ikinci kapıyı görebiliyordum ve bana daha yakındı. Sapphire'i kucağına alıp yayılan ateşin etrafından dikkatlice geçişini izledim.

Bacaklarım dayanılmaz bir şekilde zonklarken, doğrulup acı içinde ağladım. Sağ bacağım kırılmıştı. "Yürüyemiyorum. Onu buradan çıkarın." Yabancı muhtemelen Connor için çalışıyordu ve bu kurtarma operasyonu bir şeyi kanıtladıysa, o da S ve onun hileleriyle başa çıkabilecek kapasitede olduğuydu. "Sizi yavaşlatacağım ve bu lanet şey her an çökebilir." Zaten tavan yanıyordu ve her geçen saniye nefes almak daha da zorlaşıyordu. "Defolun gidin!" diye bağırdım, ama sesim daha çok bir fısıltı gibiydi. Beni dinlemek yerine, onu ayakta durdurdu, boynunun belirli bir yerine bastırды ve Sapphire yüksek bir nefes alıp öksürerek uyandı.

Adam kadının başını ellerinin arasına aldı. "Hey, Sapphire." Kadın çığlık attı ve ondan kurtulmaya çalıştı, muhtemelen onu S'nin adamlarından biriyle karıştırıyordu. Adam onu sertçe sarstı. "Beni dinle. Damian orada oturuyor." Bana işaret etti ve kadın başını bana doğru çevirip tekrar nefes nefese kaldı. "Kapıya doğru yürü, ben de ona yardım edeyim." Bana doğru yürümeye başladı ama adam onu durdurdu. "Ona yardım etmek istiyorsan, lanet olası kapıya git." Kadın bir an tereddüt etti ama sonra adamın gösterdiği yöne doğru koştu. Sonra adam yanıma geldi, diz çöktü ve kolumu omzuna koymama yardım etti. İkimiz de nefes nefese ayağa kalktık.

Etrafımızdaki ve üzerimizdeki tahtalar çatladı ve alev alan birkaç kereste yere düştü, ama adam bizi tehlikeden uzaklaştırmak için yeterince hızlıydı. "Hadi, biraz daha, Damian." Neden sesi bu kadar tanıdık geliyordu? Vücudu benimkiyle aynı büyüklükteydi, üstelik tüm tavrı da.

Rüyalarımda kendime benzeyen birinin bizi kurtardığını hayal ederken, içimin bir kısmı zaten ölmüş gibi hissediyordu.

Sonunda kapıya ulaştık, ama tam dışarı adımını atacakken kocaman bir tahta parçası düştü ve çıkışı kapatarak dışarı çıkmayı imkansız hale getirdi. "Kahretsin," diye küfretti ve ben de aynı duyguyu paylaştım.

Başım döndü, dizlerim titredi ama tam zamanında beni yakaladı. "Bunu nasıl düzeltebileceğimi düşüneyim." Son gücümle zihnim, tüm o duman, ateş ve sisin içinde nasıl kaçabileceğimizi bulmak için çaresizce uğraştı ama hiçbir şey aklıma gelmedi.

Sonra gözlerim zindanın üst kısmındaki parlak aya takıldı ve ona işaret ettim. "Pencere. Orada bir pencere var." Bacaklarım tırmanmama izin vermediği için o yoldan gidemiyordum, ama o adam sevdiğim kadını kurtarmıştı. Benim hiçbir şansım olmadığı için ölmeyi hak etmiyordu. Tam o anda zihnim bomboş kaldı ve bedenim yere doğru çökerken, unutkanlık beni ele geçirmeye başladı. "Sapphire'e onu sevdiğimi söyle ve Kristina'yı geri getir," diye mırıldandım ve sonunda hiçbir şey hissetmemenin rahatlığını kucaklayarak gözlerimi kapattım.

Bayılmadan önce duyduğum son şey, onun sinirli ve sert sözleriydi: "Ona kendin söyle, kardeşim."

Safir

İçimdeki her şey geri dönüp Damian'a yardım etmemi haykırıyordu, ama önce bebeğimizi düşünmeliydim. Orada kalmak hiçbir şeyi çözmeyecekti ve bu şekilde, bize bir şey olsa bile Connor onu nerede bulacağını bilecekti. O adam, S'nin hepsini mahvettiği gibi onu da mahvetmesine asla izin vermezdi. Başım ağrıyor ve ciğerlerim yanıyordu, ama her dakika çok kıymetli olduğu için adımlarımı hızlandırdım.

Alevler içindeki zindandan Connor'ın kollarının arasına koşmam birkaç adımımı aldı. Bir sürü FBI arabası ve bir ambulans gördüm. Beni sıkıca kucakladı ve sonra çenemi kaldırdı. "Adamlar nerede?" Cevap vermek için ağzımı açtım ama boğazım tüm o dumandan dolayı acıdığı ve kuruduğu için hızla öksürdüm. Connor küfretti ve arkamdaki birine el salladı. "Buraya bir sağlık görevlisi çağırın."

İnkâr edercesine başımı sallayarak, acı içinde hırıltılı bir sesle, "Bebeğim. Kristina onda." dedim. Korku beni tekrar boğmaya başlarken, yanaklarımdan gözyaşları süzüldü. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapmamış olsam da, hâlâ yardım çılgınlıklarını duyabiliyordum. "Connor, onu kurtar."

Tekrar öksürdüm ve bu sefer kan geldi, tam da bir kadın tam karşımda belirdiği sırada.

"Hanımefendi, oturmanız gerekiyor."

Ellerini benden uzaklaştırdım, tüm dikkatim Connor'daydı. Gözlerinde neden pişmanlık vardı ve bebeğime yardım etmek için hiçbir şey yapmıyordu? "Connor, Kristina!" diye bağırdım, ya da en azından denedim, ama sesim cılız bir çığlık gibi çıktı. Cevap vermek için ağzını açtı, ama o anda Kristina bacaklarıma yapıştı ve vücudu titredi. Onu kucağıma alıp boynuma yaslanıp hıçkırarak ağlarken sıkıca sarılmadan önce gerçekten orada olduğundan emin olmak için birkaç kez göz kırptım. Otomatik olarak, elimle sırtını okşarken ona fısıldadım: "Şşş, tatlım, her şey yolunda." Bebeğim hayattaydı, güvendeydi ve benimleydi. S onu almamıştı. Ona zarar vermemişti. Gözlerim Connor'a kaydı. "Nasıl?" diye fısıldadım ve o yumuşadı ve başını nazikçe okşadı.

"Uzun bir hikaye."

Gözlerimden yaşlar süzülürken güldüm, ama sonra tuğlaların ve tahtaların düşme sesleri dikkatimi hızla yangınla yok olan binaya çevirdi ve kalbim yerinden oynadı. Damian!

Kristina'nın itirazlarına rağmen onu yere bıraktım. Koşarak adamımla geri dönmek üzereydim ki arkamdan güçlü eller beni yakaladı. Onları itmeye, vurmaya çalıştım. "Bırakın beni. O içeride!" Tanrım, boğazım konuşmama zar zor dayanabiliyordu; minik bıçaklar derimi içeriden minik parçalara ayırıyordu.

"Safir."

"Hayır." Yan tarafa doğru sendeledim ama Connor beni hızla dengeledi ve sağlık görevlileri beni derme çatma bir sedyeye yatırdılar. Beni muayene etmeye başladılar, ben de orada uyuşmuş bir halde oturuyordum ve itirazlarımın işe yaramayacağını, kimsenin onları dinlemediğini anlıyordum.

"Merak etme tatlım, her şey yoluna girecek," diye beni rahatlattı bir kadın ve beş yıl önce sağlık görevlilerinin söylediği aynı sözler zihnimde canlandı.

Sevdiğim adam bizi kurtardığı için geride kalmıştı, bu yüzden bir kez daha bebeğimle yalnız kaldım.

Bu acıya tekrar dayanabilir miyim?

Dominic

"Kahretsin, Damian," diye mırıldandım, onu omzuma alıp pencereye doğru ilerlerken. Her yer turuncu alevlerle kaplıydı ve bina zar zor ayakta duruyordu, bu yüzden pencereye ulaşmak imkansız görünüyordu. Bu berbat durumdan kurtulma şansımız çok azdı, bu yüzden burnumu tişörtümün yakasıyla kapattım. Gereğinden fazla hava solumuştum; dikkatli olmalıydım. Bayılmak ikimiz için de ölüm cezası olurdu.

Pencereye vardığımızda, vidaların oldukça sık olduğunu ve emniyet demirlerinin olmadığını fark ettim ve rahat bir nefes aldım. Neyse ki, yangın henüz bölgeye ulaşmamıştı, bu yüzden Damian'ı yere bıraktım ve gözlerim pencereyi hızlıca kırmanın bir yolunu aramaya başladı. Gümüşü ışık, bizden birkaç adım ötede yerde duran metal bir çubuktan yansıyor. Onu yakalamaya çalıştım ama küfür ederek elimi geri çektim. Şey çok sıcaktı ve tenimi yaktı. Vakit kaybetmeden tişörtümü çıkardım ve hızla çubuğu kaptım. Tüm gücümle metali pencereye çarptım ama yerinden oynamadı.

Vay canına! İlk başta düşündüğümde daha sağlamdı, muhtemelen aşırı hava koşullarından korumak için iki kat camı vardı. Daha fazla duman solumamak için nefesimi olabildiğince uzun süre tuttum. Penceredeki demir çubuğu tekrar sertçe vurdum ve küçük bir çatlak oluştu. Sonunda pencere paramparça olana kadar vurdum, içeriye temiz hava girdi ve şükürler olsun ki bu, yangın üzerinde geri tepme etkisi yaratmadı. Damian'ı hızla yukarı ittim, bunu yapmama izin veren pencerenin yüksekliği için gökyüzündeki tüm şanslı yıldızlara şükrettim. Sonra ben de kendimi yukarı kaldırdım, onun bedenini öne doğru ittim.

Bina alevler içinde çökmeye başlamadan hemen önce, yumuşak çimenlerin üzerine sert bir şekilde düştük. Nefes nefese, sırt üstü döndüm ve baş dönmemle mücadele ederken bol bol temiz hava soludum. Damian hâlâ bilinçsizdi, bu yüzden Connor'ın burada olduğunu gösteren siren seslerini duymama rağmen, bizi savunmasız bırakamazdım.

Bedenimin başka planları vardı; karanlık beni ele geçirdi ve aklımdaki son düşünce, Rosa'yı hakkıyla etkileme ve kardeşimle içten bir konuşma yapma fırsatım olmamış olmasıydı.

CHAPTER FIFTEEN

GHOSTS OF THE PAST

Dominic, engebeli yolda araba sarsılırken ve koltuklar sallanırken, başları tavana çarparken hıçkırarak ağlıyordu. Vücudu titriyordu ve Damian onu nasıl sakinleştireceğini bilmiyordu.

"Lanet olsun, susun artık, şerefsizler. Bu saçmalıklara tahammülüm yok," dedi o kaba adamlardan biri ve Damian'ın omurgasından aşağıya korku yayıldı.

Etrafına bakındı ve yerde berbat kokan siyah bir battaniye gördü, ama ısınmak için onu hem kendi hem de ikiz kardeşinin üzerine örttü. "Sessiz ol, Dominic. Sessiz olmalıyız," diye mırıldandı, eliyle dizini ovarken.

"Özür dilerim, Damian," diye fısıldadı Dominic. "Kaymamalıydım." Tekrar gözyaşlarına boğuldu ve adam öfkeyle patladı.

"Kahrolası herif." Adam elindeki silahı kaldırdı, sertçe indirdi ama Dominic'in başına bir darbe indirmeden önce Damian onu kendi bedeniyle korudu ve adam onu yere serdi. Damian'ın yanağı yanıyordu ve dudaklarından kan sızıyordu ama tepki vermedi. "Aptal çocuk, kardeşini savunuyorsun. Seni nereye götürüyorsak, haddini çabucak öğreneceksin." Adam şoförle birlikte iğrenç bir kahkaha attı ve sonra tekrar yola döndü. Dominic sonunda ağlamayı kesti ve Damian'ın yanağına nazıkçe dokundu. Damian istemsizce yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Dominic ve tek bir gözyaşı burnunun köprüsünden aşağı süzüldü, ama bu sefer kendini kontrol edebildi.

"Sorun yok, Dom. Dediklerini yap yeter," diye fısıldadı Damian. Ama orada onları neyin beklediğine dair korkunç duygularını engelleyemiyordu.

Tek bir şey biliyordu; babaları onlara her zaman ne olursa olsun birbirlerini korumalarını söylemişti. Dom'dan sadece beş dakika büyük olmasına rağmen, küçük ikizi o andan itibaren onun sorumluluğundaydı.

Bu yüzden kardeşine sıkıca sarıldı, acıyı görmezden geldi ve daha iyi bir sonuç için dua etti, içinden birilerinin onlara yardım etmesi için yalvardı.

Sonraki sekiz yıl boyunca kimse onlara yardım etmedi.

Safir

"Lütfen bana tekrar açıklayabilir misiniz?" diye sordum aptalca, gözlerim bir sedyeden diğerine kayarken. "Neden iki tane görüyorum?" Halüsinasyon gördüğümü düşünürsek, sakinleştirici ilaçları çok iyiydi.

Beni oturtttuktan sonra, sakinleştirici verdiler ve diğer rutin kontrollerle birlikte nabzımı kontrol ettiler. Ciddi bir yaram olmadığı ortaya çıktı, bu yüzden birkaç dakika maskeyle oksijen soludum. Kristina kucağımdayuyuyakaldı; ancak daha sonra, olanlardan dolayı sarsılmış olan Rosa onu kucağına aldı. Buraya nasıl geldiğini aklım almıyordu, ama açıklamalar için zamanımız yoktu. Bina birkaç dakika önce çökmüştü ve içimden inkar çığlıkları atarken kalbim yerinden çıktı. Sevdığım adamı iki kez kaybettiğime inanamıyordum.

Sonra bir adam yerde iki adam bulduklarını bağırdı ve sağlık görevlileri, Connor ile birlikte oraya koştular. Ayağa kalkmam biraz zaman aldı; ölü bedenini görme düşüncesi kalbimi şiddetle çarpıyordu çünkü bu onun ölümünü kesin olarak doğrulayacaktı. Cesedi görmediğiniz sürece inanabilirdiniz, değil mi? Kısa süre sonra geldiler ve önce, ikisinin de nefes aldığını fark ettiğimde ezici bir rahatlama beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü, sonra da bana gösterdikleri manzara karşısında nefesim kesildi. Connor bir kez açıklamış olsa da, onu yanlış duymuş olmalıyım çünkü sözleri bana hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Connor iç çekti ve ensesini ovuşturdu. "Dominic ve benim bir planımız vardı, Kristina'nın kaçırılmasını da içeriyordu. Bu, S'nin kendini güçlü ve yenilmez hissetmesini, ama en önemlisi, pervasız olmasını sağlayacaktı. Bu da onu yolda yakalamak için mükemmel bir fırsat yarattı." Başımı salladım, oysa tek istediğim onu boğarak öldürmektir.

Bebeğimin tehlikede olacağını en başından beri biliyordu ve yine de buna izin verdi. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Dominic?" diye fısıldadım, boğazımı yatıştıran ve kafamdaki karışıklığı gideren bu çılgın konuşmayı yapmama olanak sağlayan sıcak ballı çaya minnettardım. Gözlerim, bana aşkı çok hatırlatan ama inanılmaz derecede farklı olan adama odaklandı. Vücudundaki tüm o dövme ve çeşitli yara izleri, çok iyi tanıdığım bedende yoktu. "Hayatta mı? Damian bunların hiçbirinden haberdar mıydı?"

Kalbim ne kadar yalvarsa da, hastaneye giderken önünde diz çökmek ve yanında olmak istiyordum, ama ondan daha fazla yalan duymaya

dayanamıyordum. Kardeşinin hayatta olduğunu ve kızımızın yem olarak kullanıldığını bilip de bunu benimle paylaşmamış olması fikri... Bunu ona affedebileceğimden emin değildim.

Connor başını salladı ve kolumu yakalamaya çalıştı ama ben geri çekildim. "Bunların hiçbirinden haberi yok. Çok sinirlenecek. Hadi ama, Sapphire. Birinin mantıklı davranması gerekiyordu. İkiniz de plana karşı çıkardınız." İçimden geçen öfkeyi kontrol edemezdim, bu yüzden kolumu geri çektim ve burnuna sert bir yumruk attım, ardından bir çatlama sesi duyunca memnuniyetle gülümsedim.

"Kahretsin," diye inledi, parmaklarının arasından kan akarken. "Burnumu mu kırdınız? Siz ve Damian'ın sürekli burnumu kırmanızın sebebi ne?"

"Belki bir dahaki sefere bebeğimizi o lanet planında kullanmadan önce iki kere düşünürsün!" diye bağırdım, etrafımızdaki küçük dinleyici kitlesini umursamadan. "Tek bir yanlış hareket, sistemdeki tek bir köstebek ve onu kendi insafına bırakmış olurdu." Ellerim yumruk oldu. "O yüzden siktir git Connor ve planın da." Ona sırtımı dönerek Damian ve Kristina ile birlikte ambulansa bindim ve en yakın hastaneye doğru yola koyulduk, neresi olursa olsun. Başımı cama yasladığımda Kristina'nın kalbi benimkine karşı atıyordu ve Damian'ın göğsü huzur içinde inip kalkıyordu. Gözlerimi kapattım ve derin, rahatlamış bir nefes verdim.

Üzerinde.

Sonunda her şey bitmişti.

Ama yıllar önce uçurumun kenarında olduğumdan farklı olarak, bu sefer mutluluktan ağlamak üzereydim.

Özgür.

Sonunda.

Dominic

Şiddetli bir ağrı beni yatağa sererken, yüksek bir nefesle uyanıp kendime geldim. Sol kolumun serum takılı olduğunu ve ellerimin inanılmaz derecede acıdığını fark ettiğimde burnum antiseptik kokularıyla doldu.

Burada neler oluyordu Allah aşkına?

Gözlerim odadaki parlak ışığa alıştı ve nerede olduğumu görebildim. Hastanede, köşede bir sandalye ve duvarda bir televizyon bulunan özel bir odadaydım. Bana sorarsanız oldukça mütevazı bir odaydı, ama yine de,

hastanelere yattığımda genellikle benim için önceden VIP odalar hazırlıyorlardı.

Bana ne oldu böyle? Hatırladığım son şey, bizi yangından çıkarmak ve burnumu gıdıklayan çimenlerin üzerinde bayılmaktı.

Bu sefer acıyı görmezden gelerek doğruldum ve ellerimin bandajlarla kaplı olduğunu fark ettim. Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım. Yaralanmamıştım, o halde neden odada olmalıydım ki?

"İkisinde de ikinci derece yanıklar var. Bazılarını izlemek gerçekten acı vericiydi. İzlerin kalacak dostum, bir de içine çektiğin dumanı da unutmayalım," dedi Vitya kapıdan, Michael'la birlikte ellerinde kahve kupalarıyla ve suratları asık bir şekilde orada dururken. "Belki de bu sana bir dahaki sefere ölüm dileğin olduğunda aileni de işin içine katmayı öğretir." Sesi sert ve öfke doluydu. S, tahmin edilemez bir katil ve sosyopattı, bu yüzden gereğinden fazla insanı tehlikeye atmak söz konusu bile olamazdı. İkimiz de ondan hiçbir yorum alamayacağımızı biliyorduk, bu yüzden önce bana verdiği bilgilere odaklandım.

Omuz silktim. "İlk yaram olmayacak." Michael içeri girdi, elimi okşadı ve sandalyeye oturdu. Vitya ise dik dik bakmaya devam etti ve sadece gözlerini devirdi.

"Ciddi misin canım, bırak şu işi. Bu tür şeylerin nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz."

Sevgilim mi? Belli ki Amerika'da olmak, ilişkilerini sergileme konusunda ne kadar özgür hissettiklerini değiştirmişti. "En azından beni dışlamanın geçerli bir sebebi olduğunu söyle?" diye devam etti Vitya.

Gözlerimin içine bakarak, sakın bir şekilde "Evet" diye yanıtladım. Bir an duraksadıktan sonra başını salladı ve Michael'ı kucığına alıp sandalyeye oturtarak onun yanına geldi.

"Peki... burada ne kadar kalacağım?" Hastanelerden hep nefret ederdim, ciddi bir yaralanmanız yoksa zaman kaybıydı, ellerimdeki ikinci derece yanıkları da ciddi bir şey olarak görmüyordum.

Michael homurdandı. "Seni bir hafta boyunca tutmak istiyorlar."

"Burada bir hafta kalmayacağım," diye homurdandım, ikisi de kaşlarını kaldırdı.

"Bunu o doktorlara söyleyin. Sizi hemen Rusya'ya geri götürmek istedik. Anton dün gece buraya geldi ama kendini dünyanın kralı sanan o Connor denen herif"—Michael'ın aksanı sinirli bir şekilde kalınlaştı—"bize

izin vermedi. Burada halletmeniz gereken bazı işleriniz olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Başımı yatak başlığına yasladım. "Evet." Gözlerimi bir anlığına kapatınca, kardeşimi ilk gördüğüm anın anıları geri geldi ve tanıdık bir özlem içimi kapladı. Ondan başka hiçbir şey istemiyordum; yanına gidip nasıl olduğunu görmek ve hayatımız hakkında konuşmak.

Ancak, Kristina'yı bu plana dahil etmeyi kabul ettiğimde aldığım risklerin farkındaydım. Damian'ın asla affetmediği şeylerden biri ihanetti, bu yüzden kardeşimle sıcak bir buluşma söz konusu bile değildi, ama hâlâ halletmemiz gereken bir işimiz vardı. "Neredeler?"

"FBI gözetiminde." Yakında yaşayacakları acıyı düşününce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Devlet onları hapishanede çürümeye bırakabilir, ama önce biz doyana kadar değil.

"Güzel." Onlara her zaman istediğimizi tam olarak yaşatmak için ikimizin de iyileşmesi gerekiyordu ve Damian uyandığında benden nefret edecek olsa da, son intikamını alma fırsatını asla kaçırmazdı.

İş bittiğinde, bazı şeylerin tamir edilemeyeceğini bilerek Rusya'daki anlamsız hayatıma geri dönebilirdim.

Vitya boğazını temizledi, bu da kaşlarımı çatmamı sağladı ve gözlerimi birden açtım. "Ne?" İkisi de inanmazlıkla kaşlarını çatmış bir şekilde kapıya odaklanmıştı. Vücudum gerilirken başım otomatik olarak döndü.

Rosa orada duruyordu, üzerinde kırmızı, kız çocuklarına özgü bir elbise vardı, siyah saçları at kuyruğu yapılmıştı, gözleri şoktan açılmıştı. Elinde benim haçımı tutuyordu, onu parkta bırakıp Damian'ı kurtarmak için arabaya koşmadan hemen önce ona verdiğim haç, gözleri hızla kırpışlıyordu. "Merhaba," dedi Michael eğlenerek.

Rosa onu görmezden geldi. Sonra birkaç saniye sonra yatağa doğru birkaç adım attı ve tam önümde durdu. Elini kaldırdı ve gözleri hayretle vücudumu ve yüzümü incelerken yanağıma nazikçe dokundu. Sargılarımı fark edince kaşlarını çatı ve usulca sordu, "Acıyor mu?"

Onun varlığı ve okşayışı karşısında o kadar şok oldum ki, cevap veremedim ve sadece başımı olumsuz anlamda salladım.

Parmaklarını gözümün üzerinde gezdirdi, üzerimdeki hemşire çağırma düğmesine bastı ve bir an sonra yeşil hemşire kıyafeti giymiş orta yaşlı bir kadın belirdi. "Evet?" Rosa serumumu daha iyi ayarladı ve "Hasta uyandı.

Kontrol etmesi için bir doktor çağırabilir misiniz? Ağrı kesiciye ihtiyacı var." diye yanıtladı.

Ağzım itiraz edercesine açıldı ama o eliyle ağzımı kapattı ve yumuşak eti yalamaktan ve ısırmaktan kendimi zor tuttum. "İkimiz de acı çektiğini biliyoruz, o yüzden şu maço tavırları bırak."

Hemşire ona şüpheli bir bakış attı, ama Rosa onu acele ettirdi. "Şimdi." Bunun üstlenmek istediği bir mücadele olmadığını anlayan hemşire, doktoru arayacağına söz verdi ve odadan çıktı.

"Bu arada, ben Michael." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi, belli ki onun buyurgan tavrından keyif alıyordu.

"Rosa." Sonra gözlerini aşağıya indirdi. "Güzel dövme."

Michael, üzerinde Sibiryalı beyaz kaplanı dövmesi bulunan sol bacağına kaldırdı. "Teşekkür ederim canım. Dövmelere meraklı mısınız?"

Burnunu buruşturdu. "Hayır, hiç istemedim. İyi sanatı takdir edebilirim ama; sadece cildimin onun için bir tuval olmasını tercih etmem." Beni görmeye geldiğinde neden yatağımın başında aptalca bir konuşma yapıyorlardı? Acıya rağmen, Michael'ı dikkatini benden uzaklaştırdığı için tokatlamak ve sonra da boğmak isteğiyle elim seğirdi.

"Şey, Dominic'in tüm vücudu boyalı." Ve işte böylece, yeniden hayata döndü. Ona yan gözle baktım ve bana göz kırptığını fark ettim.

"Bunu şahsen biliyor musun?" diye düşündü, gözleri ondan bana kaydı. "Sen de eşcinsel misin?" diye sordu bana açıkça, Vitya ve Michael kahkahalarla gülerken.

Yüzüm kızardı. "İnan bana, красавица, ben erkekleri istemiyorum. Sadece kadınları istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Kadınlar, ha? Bunlardan çok mu var?" Sesinde kıskançlık mı duydum acaba?

Vitya ıslık çaldı ve sonra mırıldandı, "Tam tuzığa düştün." Sonra yüksek sesle, "Eh, o bir keşiş değil," dedi.

"Ah, kalbim paramparça oldu," dedi elini göğsüne götürerek. "Bakire birini ummuştum." Şimdi ise ben orada somurtarak otururken o onlarla birlikte gülüyordu.

Allah aşkına! Sanki son dedikoduları tartışan bir grup çocuk gibi davrandılar. Ve ona haçımı vermeden hemen önce "Sen benimsin" demişken neden başka kadınları düşünsün ki? Gerçi, ben de kadınlarla sadece onlarla birlikte olduğum zamanlar dışında hiç vakit geçirmediğim, bu yüzden hiçbir şey anlamamam şaşırtıcı değil.

"Bilgin olsun, burada kadın yok," dedim sert bir sesle, gözlerim onun gözlerine kenetlenmişti. Gözlerimden bir an bir şey geçti, ama üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan doktor elinde bir tabletle içeri girdi. Lacivert bir ameliyat önlüğü giymişti, yuvarlak kahverengi gözlükleri vardı ve dağınık, kirli sarı saçları ve koyu teni vardı. Benim yaşlarımda, artı veya eksi beş yaşlarında görünüyordu.

"Merhaba Bay Konstantinov, sonunda geri döndüğünüze sevindim."

Ardından gülümseyerek Rosa ile el sıkıştı. "Ve siz de beni görmek isteyen hanımefendi olmalısınız."

"Evet, buradan kaçmadan önce onu kontrol etmeni istiyorum."

Gülümseyerek, "Öyle mi? Hastaneden ayrılmak için can atıyorsun?" dedi.

"Evet." Cevabım bir başka kıkırdamayla karşılandı.

"Evet, benzer bir şey tahmin etmiştim. Yanıkların izlerini azaltmak için estetik ameliyat olmak istemediğiniz sürece sizi burada tutmamın bir nedeni yok." Bir şeyler okudu ve sonra tablete yazdı. "Ancak bandajlarınızı her gün değiştirmeniz ve özel bir merhem sürmeniz gerekecek. Bir hafta sonra bir doktora danışın, ama bunu herhangi bir doktora yaptırabilirsiniz."

"Doktor, vücudumu gördünüz mü?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Ellerimdeki birkaç yara izinden korktuğumu mu sanıyorsun gerçekten? Umurumda değil. Şimdi gidiyorum." Damian'ı kontrol etmem ve bir plan yapmam gerekiyordu. Dairem bu küçük oda yerine bunun için çok daha rahat görünüyordu ve kimsenin saçmalığıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Ama dumandan zehirlendi ve eli yaralandı," diye yakındı Rosa.

Doktor başını salladı. "İlk birkaç gün için ağrı kesici yazacağım ve kan testinde soluduğu dumandan kaynaklanan herhangi bir etki görülmedi. Dolayısıyla, durumu göz önünde bulundurarak—"

Rosa onu tekrar sözünü kesti; adam sinirli bir şekilde iç çekti ve gözlerim kısıldı. Kadının istediği her şeyi söyleyebilirdi, bu yüzden sert yorumlarıyla veya sesiyle onu üzmemesi daha iyiydi.

"Doktor,"—ad etiketine baktı—"Bailey. Emin misiniz tamamen iyileştiğinden? Damian'ı siz tutunuz ve onun sadece birkaç kesiği ve kırık bir bacağı var."

Bailey kaşlarını çattı.

"Damian mı?" diye mırıldandı. "Ah, Bay Scott. Evet, yaptım çünkü beyin sarsıntısı geçirdi ve tüm aileyi yakından takip etmek istedik. Bir gün daha kalmalarının tek sebebi bu."

Bir tane daha mı? Bir dakika bekle bir dakika.

"Ne demek istiyorsun? Kaç gündür hastanedeyim?" Damian'ın durumuyla ilgili hissettiğim rahatlamayı gizlemeye çalıştım. Durum göz önüne alındığında ikimiz de şanslıydık. Beni görmek isteme ihtimali bile olsaydı, hemen odasına koşardım.

Biz ikiz kardeşтик; ancak o benim kadınıma ve bebeğime benim onun kadınına ve bebeğine yaptığımı yapmış olsaydı, uzun süre affetmek aklımdan bile geçmezdi.

"Sadece bir tane, bütün gece uyudun," diye yanıtladı Vitya ve sonra ayağa kalkıp Michael'ı da yanında sürükledi. "Bütün evrakları hazırlayacağız, arabayı çağıracağız ve kıyafetlerini getirecekler," dedi memnuniyetle, belli ki onları Connor'ın boğazına tıkıştırmayı dört gözle bekliyordu. "Doktor, ayrıca yanına alması gereken şeylerin listesini de verebilir misin?"

Doktor başını salladı. Rosa'dan başka bir soru gelmeyince (Rosa sessizleşti ve odanın diğer ucunda, pencerenin yanında bulunan yeşil bitkiyi hayranlıkla inceledi), çağrı cihazı bip sesi çıkarırken hızlıca veda ederek odadan çıktı.

Aramızdaki sessizlik beni rahatsız etti, bu yüzden boğazımı temizledim. Dikkatini tekrar bana verdi ve bir kez daha, onun anlamlı, kahverengi gözlerinde boğulmak istemekten kendimi alamadım. "Sağlığımınla bu kadar ilgilendiğin için teşekkür ederim." İçimden utandım; bir konuşmaya başlamak için en iyi kelimeler bunlar değildi. Blyat, bu konuda hiç tecrübem yoktu, bu yüzden şaşırmamak gerek. Omuz silkti ve yatağımın ayak ucuna oturdu.

"Sorun yok." Elleri hâlâ haçı tutuyordu. Onu nazikçe karnıma koydu, ama parmaklarını üzerinde gezdirdiğini fark etmeden önce değil. "Dün bana sen vermiştin. Geri almalısın. Umarım iyileşirsin." Hızla ayağa kalktı ve gitmek için hamle yaptı, ama tam zamanında elini yakaladım. Elimi sıkıldığında açık yara bandajına değen derimden çıkan acı iniltisini engelleyemedim. Kahretsin, gerçekten de çok acıyordu.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" diye haykırdı. "Ellerini kullanmamalısın!"

"Gitmek istedin. Ve haç senin," dedim basitçe ve gözleri irileşti. Benim haçım, onun bana ait olduğunun bir göstergesiydi ve herkes bunu bilecekti. Başka hiçbir yere ait değildi, sadece onun zarif boynuna, kalbinin üstüne aitti.

"Dinle Dominic. Bunu saklamak garip geliyor, tamam mı? Sadece seni merak ettim, hepsi bu."

"Bu benim mülkiyet iddiam," dedim ve bu sefer ağzı açık kaldı. Sözlerime neden şaşırmıştı? Bunca zamandır Damian'la birlikte yaşamıştı; bir adamın ele geçirilmiş olduğuna dair işaretleri fark etmemiş miydi?

"Affedersin?"

"Bu, bana ait olduğun anlamına geliyor. Anlaşılmayacak ne var ki?" Başını inanmazlıkla salladı, birkaç adım geri çekildi, bana ulaşmamı imkansız hale getirdi ve derin bir nefes verdi.

"İmkansız. Ben—" Kurumuş dudaklarını yaladı. "Ona çok benziyorsun, aynı yüz, her şey farklı olsa bile." Damian'ın ikizi olduğum gerçeğiyle bağlantı kurmaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

Eğer ben...

Kahrolası gerçek yüzüme bir anda çöktü.

Damian'a olan benzerliğimden rahatsız olmasının tek yolu, bunca zamandır ona aşık olması ve bunu onun yarattığı kardeş-abla ilişkisi bahanesiyle gizlemesi olurdu. "Anlıyorum." Sesim soğuk ve mesafeliydi. Başından beri benimle birlikte olmak isteyeceğini beklemiyordum, ama benim ikizime aşık olması fikri aklıma bile gelmemişti. Küçük, zararsız bir hoşlanma evet, ama ilk aşk türünden bir şey mi? Asla.

Utanç verici gelse de, kafası karışık veya isteksiz olsa da umurumda olmazdı. Benim gibi erkeklerin genellikle vicdanı olmazdı. Ancak, ilişkide ikinci sırada olmak istediğim bir unvan değildi.

"Öyle mi?" diye fısıldadı ve ben başımı salladım.

"Evet, açıklamamız oldukça netti. Haçı bırakıp gidebilirsiniz." Birkaç kez göz kırptı ve bir şey eklemek için ağzını açtı, ama ben elimi savurarak geçiştirdim. "Sadece gidin." Bir an için gözlerinin yaşardığını ve acının gözlerinde belirdiğini sandım, ama bu his hızla kayboldu ve odadan çıktı, beni kendi acılarımla baş başa bıraktı.

Rosa, hayattaki acı hayal kırıklıklarından sadece biri daha oldu.

Rosa

Göğüs kafesimde kalbim hızla çarpıyordu. Nefes nefese, hastanenin dışındaki banka oturdum ve karmakarışık zihnimi sakinleştirmeye çalıştım. Dominic'e yakın olduğumda hissettiğim duyguların yoğunluğunu kelimelerle ifade etmek bile mümkün değildi. Elim boynuma dokundu. Haçı çoktan özlemiştim. Bir şekilde, mükemmel bir şekilde uyuyordu ve neredeyse hiç hissetmemiştim.

Hayatımda hiç erkeklerle ilgili bir deneyimim olmamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse, hiç kimseye gerçek bir aşk beslememişim. Bütün erkekler olgunlaşmamış görünüyordu ve Damian'la birlikte yaşamaya başladıktan sonra, flört etmek zaten söz konusu bile değildi.

Dominic ise bambaşka bir hikayeydi. Paylaştığımız o iki kısa an bile, beni erkekliği ve ondan dalga dalga yayılan güçlü enerjisiyle adeta büyüledi.

Romantik kitaplar okumayı çok sevsem de, ilk görüşte aşka inanmıyordum. Ona duyduğum derin çekim ve hayranlığın başka bir adı vardı.

Arzu.

Vücudumdaki karıncalanma hissi, dövmeli teninin benimkine değme görüntüsü, o anın sıcaklığında bana konuşan derin, alçak sesi...

Bunu keşfetmeyi ve sonunda seksle ilgili tüm bu yaygaranın ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum.

Ama o, Damian'ın ikiz kardeşiydi. Eğer onunla bir şey yapmaya kalkışsaydım, herkes baştan beri Damian'a aşık olduğumu düşünürdü ve bu kesinlikle doğru değildi. O benim için büyük bir abi gibiydi. Onu platonik olmayan bir şekilde görmek fikri beni tiksindiriyordu.

Aynı yüze nasıl bu kadar farklı tepki verebilirdim? Ve evren beni nasıl bu kadar mahvedebilirdi? Dünyada beni baştan çıkaracak başka erkekler yok muydu?

Yanaklarımdan beklenmedik bir şekilde süzülen gözyaşlarını sildim, yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirdim ve Scott ailesini aramaya koyuldum.

Damian'ın odasına giderken, tüm o aptalca güvensizliklerden kurtulup Dominic'e koşmam için beni teşvik eden o minik sesi görmezden geldim.

CHAPTER SIXTEEN

THE MEETING

New York, New York.

Damian, 19 yaşında.

Karşımdaki adam ölmüştü.

Cansız bedeni yerde yatıyordu, kesik etinden kan fışkırıyor, etrafında ıslak, kırmızı bir gölet oluşturunuyordu. Sırtında keskin bir kanca ile yazılmış on isim vardı, öfkeli kırmızı izler bırakmıştı ve göğsünde mutfak bıçağıyla yapılmış birkaç kırmızı çizgi vardı. Parmakları kırılmış, farklı yönlere bükülmüş ve tırnakları yoktu; penseyle çıkarılmışlardı. Karnında bıçaktan kaynaklanan beş bıçak yarası vardı ve son olarak, başı ve yüzü aldığı yumruk ve metal çubuk darbelerinden dolayı mavi ve sarıydı.

Daha önce hiç bilmediğim bir zevk beni sardı ve yarattığım karanlık, تنها zindanda kahkahalar atmama neden oldu.

Sosyopat olarak ilk öldürüşüm.

Sınırlama yok. Korku yok. Vicdan yok.

Bütün bunlar benim eserimdi ve yaptıklarımla gurur duyuyorum. O şerefsiz herif kadınlara tecavüz etti ve çoğunlukla onları neredeyse ölümüne dövmekten zevk aldı. Ayrıca, küçük kızlara dokunmaktan hoşlanan John'un müşterilerinden biriydi.

Bana göre verdiği ceza oldukça cömertti.

Hayatımın amacını, onların müşterilerinin her birini bulup teker teker yok etmektir; böylece benim gibi tüm çocukların, onların bize yaşattığı gibi, her gün acı ve aşağılanma çekmenin ne demek olduğunu anlayacaklardı. Benim için hayatını feda eden kardeşimin, bize yapılan haksızlığın intikamını alana kadar rahat etmeyecektim.

Bir an için, Dominic'in buna vereceği tepkiyi hayal ederken suçluluk duygusu kendini gösterdi. Şiddetin hiçbir gösterisini asla onaylamazdı ve muhtemelen tüm karanlık anıları geride bırakarak bu hayattan mutlu bir şekilde yaşamayı öğütlerdi.

Ama aramızdaki fark buydu.

Unutamadım, affedemedim ve hiçbir şey beni yolumdan alıkoyamazdı.

Moskova, Rusya.

Dominic, 19 yaşında.

Silahımı doğrudan kalbine doğrulttuğumda adam yere yığıldı. Gözlerindeki korku ve şok bende hiçbir duygu uyandırmadı.

Bratva'ya ihanet etmişti, bu yüzden merhamet söz konusu bile değildi, özellikle de hayatımın geri kalanı buna bağlıyken. Vasya ellerini çırpı ve omzuma sıcak bir şekilde vurdu. "Sınavı geçtin evlat. Zaten senden hiç şüphe duymadım." Sesindeki gurur apaçık ortadaydı. "Artık resmen Bratva'nın bir parçasısın." Bununla birlikte, bir haç çıkardı ve boynuma taktı. "Bu sana hediyem. Herkes Vasya Konstantinov'un seni sahiplendiğini bilecek. Artık benim gücümün koruması altındasın." Suikastın gerçekleştiği bahçedeki diğer adamlar ısıklık çaldılar ve birçoğu kendi yöntemleriyle onaylarını göstermek için silahlarını havaya ateşledi.

İlk defa isteyerek bir adam öldürdüm ve içimde hiçbir şey değişmedi; bir an için Damian'ın anıları aklıma geldi.

Muhtemelen bir yerlerde, karanlık dünyanın ve ölümlerin onu etkilemediği, kaygısız bir hayat yaşıyordu. Beni unutmuştu ve muhtemelen, defalarca sorduğum gibi, başımıza gelen tüm kötü şeyleri geride bırakmıştı.

Garip bir şekilde, en azından onun orada mutlu olduğunu bilmek iyi hissettirdi.

İçimin bir kısmı bu yüzden ona kırgın olsa bile.

"Hadi Dom, kızların yanına gidelim de düzgünce kutlama yapabilesin." Vasya kıkırdadı ve ben de onaylayarak başımı salladım. Seks yapmak kulağa hoş geliyordu, fiziksel rahatlamadan başka bir şey getirmese de ve zihnimi tüm anılardan silse de.

Damian ile aramdaki fark buydu.

Benim dünyam suç ve pislikle doluydu, umarım o asla böyle bir şeyin parçası olmak zorunda kalmaz.

Damian

"Emin misin—"

Sapphire'in ensesinden yakaladım ve zevkle iç çekerken dudaklarına nazik bir öpücük kondurarak onu susturdum. Hiçbir şey ikimizi de birbirimizle olan fiziksel temas kadar sakinleştirmiyordu. Orada,

birbirimize sıkıca sarılmış halde durduk, gelecek olanlara karşı birbirimize güç veriyorduk. Dudaklarını bıraktım ve alnımı onun alnına yasladım. "İyiym bebeğim." Bana şüpheli bir bakış attı. Kristina kollarımda kıpırdandı, ama bir an sonra omzumda tekrar uykuya daldı. Kazadan sonra onu hiçbir yerde yalnız bırakamıyorduk.

"Ama bence böyle yapmamalısın. Senin durumunda olup da paniklememeyi hayal bile edemiyorum." Endişesini hafifletmeye çalışarak hafifçe gülümsedim, gerçi onun için sahte bir duygu göstermek çok acı veriyordu.

Dominic hayattaydı.

Sapphire bana gerçeği bir hafta önce, hastane yatağında uyandığımda söyledi. Aklını kaçırdığını düşündüm. Bütün bunlar gerçeküstü gibiydi, ama hayatımı kurtaran adama karşı duyduğum tanıdık hisler mantıklı geliyordu. Kısa süre sonra Connor geldi ve onun sözlerini doğruladı ve eğer bacağım kırık olmasaydı, bana yalan söylediği ve çocuğumu tehlikeye attığı için arkadaşımı orada öldürmeme hiçbir şey engel olmazdı.

Ancak Sapphire onu dışarı çıkardıktan sonra, kardeşimi tekrar göreceğim ve hayatta olduğunu bileceğim düşüncesiyle göğsümdeki mutluluğa inanamadım. Hücrede birlikte geçirdiğimiz tüm o anılar, aramızdaki bağ, her şey.

Ama mutluluk kısa sürede kayboldu ve içimde acı bir öfke yerleşti. Dominic bunca yıl hayattaydı ve bana haber vermeye bile tenezzül etmedi mi? Anladığım kadarıyla, Rus mafyasının Pakhan'ıydı. Ben onun ölümünün intikamını almak ve bize haksızlık eden herkesi öldürmek için hayatımı adadım, o ise lanet olası Rusya'da krallar gibi yaşadı.

Bu hafta boyunca hissettiklerimi "karmaşık" kelimesi bile tam olarak ifade edemezdi, ama sonunda hepimizin buluşacağı Connor'ın evinin kapısına gelmiştik.

Henüz zili çalmamıştık ve içimden bir ses bunu yapmaktan korkuyordu. Küçük kardeşimi çok seviyordum, yıllarca anılarını sakladığım kişi oydu. Ama onun gerçek, yetişkin halini tanıyarak tüm bu anıları paramparça etmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Kararlı bir bakışla kapı zilini çaldım ve bir saniye içinde Connor bizi geniş ama gergin bir gülümsemeyle karşıladı. "Merhaba çocuklar, içeri buyurun." Oturma odasına doğru el salladı ve biz de onu takip ettik.

Dominic'i kanepenin yanında fark edince birden durdum ve ikimiz de birbirimize baktık; o beni incelerken ben de onu aynı şekilde inceledim.

Kazadan önceki ayna görüntüm gibiydi ama yine de aynı yüze sahiptik. Hiçbir şey söylemedi ve ben de konuşmaya başlamak istemedim, bu yüzden Kristina'yı kapının yanındaki küçük bir kanepeye oturttum ve üzerini bir battaniyeyle örttüm. Daha önce oturduğu kanepeye geçtim, oturdum ve bir sonraki hareketini bekledim. Bir süre sonra o da oturdu, aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe kaldı.

Connor geri geldi, herkese viski bardakları doldurdu ve sonra da her birimize verdi.

Safir

"Yaptıkları her şey için lanet olası bir hapisanede çürüyecekler," dedi Connor kinle, içeceğinden büyük bir yudum alırken. Dominic ise gözlerini yakındaki kanepede mışıl mışıl uyuyan Kristina'ya dikmişti. Küfürlerini duymamasını sağlamaya çalışıyordu ve bu düşüncesi içimi ısıttı.

Dominic'in hayatta ve karşımızda olması bana hala gerçeküstü geliyordu. Ne kadar uğraşsam da gözlerim ona kilitlenmişti, yüz hatlarını inceliyordum. Yan yana oturduklarında, bir zamanlar aynı rahimden doğduklarını kimse inkar edemezdi. İkisi de baskınlık ve tehlike havası yayıyordu. İkisi de bronz tenli, kehribar gözlü, siyah saçlı ve kaslı vücutluydu. Ancak benzerlikler burada bitiyor, farklılıklar başlıyordu.

Dominic'in saçları Damian'ın dağınık kesiminden çok daha uzundu ve her iki kolunda, boynunda ve muhtemelen sırtında da çeşitli dövmeleler vardı. Uzun, koyu kirpikleri, granit gibi sert yüzünde neredeyse yersiz duruyordu. Ağzı sürekli aynı pozisyondaydı. Pek gülümsediğini sanmıyordum, ama zaten onun şu anki hayatı hakkında ne bilebilirdim ki? Damian sadece benim veya Kristina'nın yanındayken gülümsüyordu. Gözlerim sevgilime döndü ve gözlerinin bana odaklandığını, yüzünde karanlık ve açıklanamayan bir ifade olduğunu fark ettim, ama şimdi ona bunu sormak imkansızdı.

"Evet." Connor konuşunca başka ne diyeceğimi bilemedim; en azından sessizliği bozdu. Eve girdiğimizden beri iki kardeş de sessiz kalmış, bize ya da birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Belki de başlamanın zamanı gelmişti? Dominic'e döndüm ve usulca, "Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizsiz bunu başaramazdık." dedim. Ne yazık ki, sözlerimden sonra ikisi de gerildi ve Connor bana kaşlarını çatarak başını salladı. Damian'ın eli tuttuğu bardağı daha da sıktı ve gözlerinde öfke belirdi. Dominic'e teşekkür etmek onu neden bu kadar öfkeliendirmişti? Kristina yüzünden

onlara duyduğu öfkeyi anlıyordum, ama Dom gelmeseydi ikimiz de ölmüş olurduk.

"Gerek yok," diye yanıtladı Dominic sonunda, sesi kaba ve boğuktu. Sesinde bile hiçbir duygu yoktu ve acaba bu dünyada içinde herhangi bir duygu uyandıran bir şey var mıydı diye merak ettim. Gerçeği öğrendiğimden beri beklediğim sıcak kavuşma bu değildi. Böyle bir habere kim sevinmezdi ki, değil mi?

Aniden Damian hızla ayağa kalktı, Kristina'yı uyandırmamak için bardağı halının üzerine fırlattı ve zorlukla bastırđıđı öfkesini Dominic'e yöneltti.

"Onca yıl boyunca hayattaydın ve bana haber vermeye zahmet etmedin mi?" Sesi sert, boğuk ve her zamankinden daha yüksekti. Sesini böyle zorlamamalıydı ama onu şimdi sakinleştirmek imkansızdı. "Yıllarca senin için ağladım, yas tuttum, intikamını aldım ve sen hayattaydın, hayatını yaşıyordun? Siktir git, Dominic. Benden bir teşekkür duymayacaksın," diye bitirdi sözlerini.

Sonra Dominic de hızla ayağa kalktı ve benim ve Connor'ın başları bir kardeşten diğeriye doğru hareket ederken, ikisi de birbirlerine baktılar.

"Gerçekten mi? Her şeyi sen aldın, bana hiçbir şey kalmadı. Mirasımız sana verilirken ben sokaklarda yaşamak ve yiyecek için dilenmek zorunda kaldım. Ta ki suç lordundan çalıp bunun bedelini ağır ödeyene kadar. Bratva'dan çalamazsın. Tahmin et nerede? Kahrolası Rusya'da. Yani, hayır Damian, siktir git!" diye bağırdı ve ben de hâlâ uyuyan Kristina'yı kontrol etmeye koştum. Çığlıklarından uyanmasın diye onu daha sıkı bir battaniyeyle örttüm.

"Bana gelebilirdin. Her zaman bir seçeneğın vardı!"

Dominic'in acı dolu kahkahası odada yankılandı, kemiklerimi dondurdu ve eskiden olduğu o küçük çocuk için kalbimi acıttı.

"Seçim mi? Ne seçimi, Damian? Maalesef o bıçak yarısından ölmedim, bu yüzden beni yarım yamalak tedavi ettiler ve sonra da yetişkin bedenimi artık görmezden gelemeyene kadar bir yıl daha benimle uğraştılar." Damian'ın başı geriye doğru savruldu, yüzü bu bilgiyle sarsıldı ve ben nefesimi tuttum. Hayır! Babamla o korkunç yerde mi kaldı? Suçluluk duygusundan boğazımdaki acıyı yuttum. "Evet, senden biraz daha uzun süre fahişelik yaptım. Sonra beni öldürmeye karar verdiler ama şunu hayal et: Tim bana acıdı. Öleceğimi düşünerek beni sokaklara attı ve eğer evsiz bir adam bana yiyecek ve barınak sağlarnasaydı muhtemelen ölürdüm.

Sonra sokaklarda iki uzun yıl geçirdim. Çaldım ve dilendim." Dominic ağır ağır nefes aldı, sokaklarda geçirdiği tüm o korkunç yılları yeniden yaşıyordu.

"Belki de sizi yalnız bırakmalıyız ve—" diye başladım ama Damian sözümü kesti.

"Rusya'ya nasıl geldin?" diye sordu gergin bir sesle, çenesi seğiriyordu ve acı dolu, kehribar rengi gözleri odadaki her şeye, hatta bana bile aldırış etmeden tamamen kardeşine odaklanmıştı.

"Günlerce yemek yemedim ve açlıktan ölüyordum. Austin'in karanlık bir bölgesinde, nedense pahalı bir takım elbise giymiş bir adamın yürüdüğünü fark ettim. Hemen cüzdanımı çaldım." Kendi kendine alaycı bir şekilde sırıttı. "Ama o bunu çabucak fark etti ve sonra birkaç adam daha geldi. Meğer Rus mafya ailesinin suç lordundan çalmışım ve bunu hiç hoş karşılamadı. Beni öldürecekti ama yeteneklerimden etkilenmişti, bu yüzden bana bir seçim sundu. Ya onunla Rusya'ya gidecektim ya da öldürülecektim. Bana aptal deyin ama o zaman bile yaşamak istiyordum." Omuz silkti ve elini başına götürdü. "Dili öğrendim, becerileri edindim ve yaşlı adam beni oğlu gibi gördü. Gerisi tarih." Sözlerini bitirdi ve bara gidip kendine bir votka doldurdu.

Damian'ın bir sonraki sorusuyla sırtı gerildi. "Şimdi Rus mafyasının patronu musun?"

Dom arkasını döndü ve hiç de komik olmayan bir şekilde kıkırdadı. "Evet, oradaki evi ben işletiyorum. Rusya'da yaşıyorum ve öyle kalmasını tercih ediyorum." Derin bir nefes verdi. "Vasya bana gösterene kadar nerede olduğunu bilmiyordum." Bu Vasya denen adamın kim olduğunu açıklamaya zahmet etmedi. "Sonra da anlamsız geldi. İki kardeş fikrini korumaya karar verdin ve sorun yoktu. Her şey kontrol altında gibi görünüyordu." İçeceğinden hızlıca bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve sonra devam etti, "Artık eskiden tanıdığın kardeş değildim. Sıcak bir buluşma için seninle iletişime geçmek anlamsız görünüyordu." Ve ilk kez, kayıtsızlığın dışında bir şey yüzünde belirdi. Ne olduğunu adlandırmak zor, ama en azından kalbinin derinliklerinde, önümüzde rol yapmak istediği kadar kalpsiz veya duygusuz olmadığını anlamamı sağladı.

Damian bir an gözlerini kapattı, ama sonra hızla açıp Dom'un yanına koştu.

"Eğer senin hayatta olma ihtimalinden şüphelenseydim ya da sadece böyle bir ihtimal olduğunu düşünseydim, bunca zamandır arardım. Ciddi

söylüyorum, Dom." Uzun süre birbirlerinin gözlerine baktılar, ama daha başka bir şey söyleyemeden Connor'ın evinin ön kapısı gürültüyle kapandı ve boğuk, sinirli bir kadın sesi duyuldu.

"Connor, seni tam bir pislisin! Onu nasıl korkutup kaçırabildin?" Bir anda genç bir kadın odaya daldı ve öfkeyle nefes nefese konuştu: "Benden mesajla ayrıldı! Lanet olası bir mesajla, Connor!"

Sözümü kesmesine şaşırılmış olsam da, kızın ne kadar güzel olduğu gözümünden kaçmadı. Sırtına kadar uzanan uzun, dalgalı sarı saçları, Connor'a hançer gibi bakan zümrüt yeşili gözleri, öfkesinden kızarmış soluk, çilli teni ve kusursuz vücudunu saran dar bir Hervé Léger elbisesi vardı. Ciddi anlamda, Victoria's Secret melekleri bile onun yanında sönük kalırdı. Uzun bacaklar, ince bel ve ortalamanın üzerinde dolgun göğüsler. 15 santimlik topuklu ayakkabılarıyla bile Connor'dan birkaç santim daha kısaydı ve kusursuz makyajı doğal hatlarını vurguluyordu.

İçgüdüsel olarak tişörtümü düzeltmeye ve topuzumu ayarlamaya çalıştım. Ona kıyasla evsiz bir bağımlı gibi görünüyordum ve dünyadaki hiçbir kadın bir başkasından aşağı görünmek istemezdi. Kristina'nın kabuslarından ve Damian'ın ilaçlarından kaynaklanan tüm bu karmaşa ve uykusuz geceler yüzünden kendime hiç zaman ayıramamıştım.

Sarışın kız, öfke nöbetine devam ederken parmağını Connor'ın göğsüne doğru uzattı ve muhtemelen odadaki diğer insanları fark etmemişti bile. "Yirmi altı yaşındayım, aptal herif, ve senin yüzünden hala bekarım. Eğer benimle ilgilenen her erkeği korkutup kaçırmaya devam edersen, rahibe olarak ölürüm!" diye bağırdı son kısmı, ellerini çılgınca sallayarak ve sinirle homurdanarak. "Bırak da çıkayım, Connor!"

"Küçük kızım—" diye başladı ama kız onu tekrar dürttüğünde sözü sertçe kesildi.

"Hayır, bana öyle seslenme. Sen benim ikizimsin, Connor! Ben bir cüce değilim! Bana çocuk gibi davranmayı bırak!" Connor'ın yüzü karardı. Parmağını yumruğuyla kavradı, bedenini kendine doğru çekti ve kaşlarını çatarak kadının dile getirmek istediği her türlü itirazı susturdu.

"Küçük velet," diye tekrarladı, "o pislği korkutup kaçırmadım, sadece sana kötü davranırsa başına neler gelebileceğini ima ettim. Sanırım yine de riske girmek istemedi, değil mi?"

"Connor—" Odada hepimizin olduğunu fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı ve ondan bir adım geri çekildi. Yanakları kıpkırmızı oldu, bir eliyle gözlerini kapattı ve inledi. "Bu çok utanç verici." Gözleri bana odaklandı.

Bana çekingen, arkadaşça bir gülümseme verdi ve tokalaşmak için elini uzattı. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Frankie." Connor'ı işaret etti. "Bu herifin kız kardeşi. Tüm bunları duymak zorunda kaldığın için üzgünüm." Demek bu, o talihsiz günde kaçan diğer ikiz olan meşhur kız kardeşti. Elini sıktım ve anında onu sevdim.

"Safir. Sorun değil, mücadeleni anlıyorum." Yıllarca aşırı koruyucu bir abiyle yaşamak muhtemelen berbat bir şeydi. Eğer "mutlu sonu" sürekli korkutulup kaçılırsa, bir kız nasıl "mutlu sonunu" bulabilirdi ki, değil mi?

Connor onu dirseğinden yakaladı ve tekrar kendine doğru çevirdi. "Şu anda bir işle meşgulüm, başka bir zaman gelebilir misin?"

Frankie kaşlarını çattı, öneriyi hiç beğenmediği belliydi. "Hayır, yapamam. Bu önemli."

Kapı tekrar gürültüyle açıldı ve Rosa nefes nefese odaya daldı. "Frankie, ne yaptın sen? Beni onlarla yalnız bıraktın!" Frankie gözlerini devirdi.

"Lütfen, şu yüce Connor'la halletmem gereken bir şey var. Ayrıca, Orlando senden gerçekten hoşlanıyor ve bence ikiniz birlikte olabilirsiniz." Bu bilgi karşısında kaşlarım kalktı. Rosa'nın evden neredeyse hiç çıkmadığını düşünürsek, belki de S yakalandığından beri, sonunda tüm o seks hayallerini gerçekleştirebilirdi. Rosa dar kot pantolon, siyah topuklu ayakkabılar ve lacivert bir gömlek giymişti; bu kıyafetler, görünüşüyle birleşince, insanın gözlerini ondan ayırmasını neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Kimseyle birlikte olmak istemiyorum!" diye bağırdı ve Frankie şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Ne zamandan beri? Hatırladığım kadarıyla, ikimiz de senin kutsal"—"kutsal" kelimesini vurgulamak için orta ve işaret parmaklarıyla tırnak işareti yaptı—"bekaretinden kurtulmak istedik ve birdenbire seçici oldun mu?"

Rosa derin bir nefes aldı. "Evet, iyiyim, tamam mı?"

"Bak, eğer bu konu yakın zamanda ellerini yakan ve hoşlandığın adamla ilgiliyse, bence yoluna devam etmelisin," diye tavsiye etti Frankie, ben de birkaç kez göz kırptım.

Elleri yanan adam mı? Yani...

Aman Tanrım. Rosa, Dominic'e mi aşıktı? Onu nereden tanıyordu ki? Connor nazikçe koluna dokundu. "Artık sana da göz kulak olmam mı gerekiyor?"

O daha bir şey söyleyemeden, Dom'un gerilimle dolu, ölümcül sesiyle hepimiz donakaldık ve içimden bir ürperti geçti, hem de hiç de hoş bir ürperti değildi.

"Ellerini ondan uzak tut."

Dom'un gözlerinin Rosa'ya odaklanırken baskınlık ve sahiplenme duygusuyla parladığını fark ettiğimde gözlerim faltaşı gibi açıldı; bu bakış benim için kolayca tanınabilir bir bakıştı çünkü Damian'ın gözlerinde de her gün aynı ifade vardı.

Rosa'nın ne yaptığı, ne istediği veya ne arzuladığı artık önemli değildi. Bundan böyle Dominic'e aitti.

Dominic

Bak, eğer bu bahsettiğin kişi yakın zamanda ellerini yakmış olan hoşlandığın adam ise, o zaman yoluna devam etmeni öneririm.

Rosa geçen gün hastanede bana yalan söyledi; kardeşime aşık değildi. Etraftaki kalabalığı umursamadan sert bir şekilde, "Bana yalan mı söyledin?" dedim. Boynumdaki haç, bana geri verdiği günden beri tenimi yakıyordu, çünkü ait olduğu tek yer onun boynuydu ve bu geceden sonra nihayet bunu öğrenecekti.

Elini göğsüne götürdü, nefes nefese kalmış bir halde gözleri şok içinde açılmıştı ve utançtan inledi. "Neden buradasın?" Odaya uzun uzun baktı ve tenindeki hafif kızarıklık boynuna ve yanaklarına yayılarak oldukça sevimli bir görüntü oluşturdu. Gözlerime bakmadan, "Sana yalan söylemedim," diye savunmacı bir şekilde cevap verdi.

"Seni sahiplendim, sen de kardeşime ve ona olan aşkına dair saçma sapan şeyler söylemeye başladın!" diye haykırdı Sapphire. Damian ise, en azından alçı bacağı izin verdiği ölçüde, hızla yanına gitti ve kaşlarını çatarak kolunu onun etrafına sardı. İkisi de Rosa'yı dikkatle izliyor, daha önce ona aşık olduğuna dair işaretleri nasıl kaçırdıklarını merak ediyorlardı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu inanmaz bir şekilde. "Ona aşık olduğumu hiç söylemedim!" Gözleri Damian'a dikildi. "Ve şunu da belirtiyim, aşık değilim, tamam mı? Bütün mesele bu zaten." Elleriyle hayal kırıklığını belli etti. "İkinizin de yüzü aynı. Sana karşı sadece platonik hislerim var, ama onu görünce..." Konuşmayı kesti ve derin bir iç çekti. "Onunla yatmak istememi kontrol edemiyorum." Bana dik dik baktı. "Şimdi mutlu musun? Bunu sesli söyledim ve çok gurur duyuyorum."

"Bu, yurtlarda izlediğim pembe dizilerden daha iyi," diye heyecanla yorumladı Frankie ve bir an için dikkatim, güzel kadında, onu kurtaracağıma söz verdiğim sırada kollarımda uyuyan küçük kızı tanımaya çalışırken, sevgilimden Connor'ın kız kardeşine kaydı.

"Beth?" Bu Frankie saçmalığı da neydi ki? Adını duyunca donakaldı ve gülümsemesi yavaşça kayboldu. Gözlerindeki eğlence söndü ve yerini kafa karışıklığı ve huzursuzluk aldı.

"Artık kimse bana öyle seslenmiyor," diye fısıldadı. Sonra elindeki çantayı yere bırakırken, gerçeği anlamış olmalı ki rekor bir hızla bana doğru koştu ve kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca kucakladı. Güçlü parfümü beni rahatsız etmedi ve hayatının iyiye gittiğine inanılmaz derecede sevinerek ona sarıldım. "Dominic," dedi ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı. Beth'i kadın olarak düşünmek gülünç olsa da, her zaman aklımın bir köşesinde olan küçük bir kız kardeşim gibiydi. Hayatı kurtarılmıştı, bu yüzden Damian ve benim yaşadığımız korkunç şeyleri yaşamak zorunda kalmamıştı. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

"Ben de." Gözlerim Rosa'yı aradı ve Connor çenesini kaldırıp başparmağıyla yanağını okşarken gözlerimi kısıtım. Yüzündeki acı dolu ifadeyi fark ettim. "Tatlım, seni gördüğüme çok sevindim ama halletmem gereken bir şey var. Connor'dan numaramı al, buluşalım." Başını salladı ve onu kenara ittim, iki kısa adımda Rosa'nın yanına vardım. Elim Connor'ın elini çekti, diz çöktüm ve onu omzuma aldım. Küçük elleri sırtıma çarptığında şaşkınlıkla ve ardından öfkeyle çılgılık attı. Nazik dokunuşunun bana zarar verebileceğini düşünmek ne kadar gülünç bir fikirdi.

"Bırak beni, seni mağara adamı! Neden Frankie'yi almıyorsun?" dedi öfkeyle. Duyduğum şey kıskançlık mıydı? Sözlerini duymazdan gelerek arkamı döndüm, bakışlarım Damian'inkilerle buluştu. Yüzü ne düşündüğünü tam olarak ele vermiyordu ama altında hem eğlence hem de öfke görebiliyordum.

"O artık benim. Seni ilgilendirmez." Ve sonunda bunu söyleyebilmek ne kadar da güzel bir duyguuydu. "Don'la da ben ilgilendim."

Bu toplantının amacı buzları kırmak ve o şerefsizlere zarar verecek, ancak ölmelerine yetmeyecek, böylece hapisyanede cezalarını çekebilecekleri bir plan geliştirmekti. Ancak tüm bu anlaşmazlık kardeşimle benim aramdaydı. Ve sadece ikimiz arasında konuşulmalıydı; aksi takdirde, bu toplantı gibi bir sirke dönüşürdü.

"Üç gün sonra Houston'da, annemle babamın mezarında buluşalım." Başını salladı, bu da oradaki o güzel alanı baştan beri kendisinin yarattığı şüphesini doğruladı. Bunun üzerine, Rosa'nın beni bırakmazsam testislerime ve penisime zarar vereceği yönündeki sürekli tehditleri eşliğinde odadan çıktım.

Dışarı çıktığımızda, sonunda onu susturmak için kalçasına sert bir tokat attım ve onu arabanın içine itip ben de arkasından bindim. "Karar verme hakkın yok!" Onun öfke patlamasını bir kez daha görmezden gelerek şoförüne seslendim. "Eve, Vlad." Parmağım düğmeye bastı ve bir saniye içinde siyah cam duvar bizi onun meraklı bakışlarından ayırdı.

"Ve eğer düşünüyorsan—" Onu boynundan yakaladım, öne eğildim ve hayatımda ilk kez bir kadını düzgünce öptüm; parktaki o uysal öpücüğe hiç benzemiyordu. Bu eylem, daha önce hiçbir kadınla paylaşamayacak kadar samimi görünüyordu; üstelik, hiç istememiştim de. Şaşkınlıkla nefes nefese kaldı, bu da dilimi içeri sokup onunkini aramama olanak sağladı ve o da tereddütle karşılık verdi. Sesler ve hareketler beceriksizdi, dişlerimiz birbirine çarptı ve başlarımızı garip bir açıyla tuttuk. Açıkçası, Rosa'mın da bunu nasıl doğru yapacağını bilmediği belliydi. Bu bilgi beni o kadar çok tatmin ve ilkel bir ihtiyaçla doldurdu ki, orada boşalabilirdim. Benden önce bin erkekle birlikte olmuş olsa bile umurumda olmazdı, ama onun tek ve biricik sevgilisi olmayı çok isterdim.

"Bence doğru yapmıyoruz," diye fısıldadı dudaklarıma ve sözleri, uzun zamandır ilk kez, ruhuma bir hafiflik getirdi.

"Sorun değil. Öğrenmek için ömür boyu vaktimiz var, krasavica."

Safir

Gözlerimi açtığımda Damian'ın yanımda yatakta olmadığını fark ettim. İpek siyah sabahlığımı gecelikle örtülü bedenime giyip, çatı katındaki misafir odasında Kristina'yı kontrol ettim ve şükürler olsun ki, huzur içinde uyuyordu. Connor'ın evinde bir ara tüm heyecanla uyanmış ve Frankie ile tanışmak için heyecanlanmıştı. Birkaç saat sonra çatı katına geri döndük ve o yine uyuyordu. Juanita ona doyamamış ve geceyi burada geçirmeye karar vermişti ve biz de buna itiraz etmedik.

Kapıyı sessizce arkamdan kapatıp, Damian'ın durduğu oturma odasına doğru yürüdüm. Damian kolunu pencereye dayamış, alnını pencereye yaslamış, gözleriyle New York gece hayatını seyrediyordu. Tek aydınlatma kaynağı ay ışığıydı ve tıpkı yıllar önce, ona geri döndüğüm gece gibi,

etrafında gizemli bir aura yaratıyordu. Üzerinde beline sarılı bir banyo havlusundan başka bir şey yoktu.

Ayaklarım mermerin üzerinde yumuşakça ses çıkarıyordu. Bir elimi sırtına, diğerini de beline doladım. O da hemen elini beline koydu, ben de yanağımı kürek kemiğine yasladım. "O daha çok acı çekti," diye fısıldadı sonunda ve içimdeki suçlu on dört yaşındaki çocuk için kalbim sızladı.

"Biliyorum."

"Onu kurtarabilirdim."

Onu daha da sıkıca kendime çekerek sırtını nazıkçe öptüm. "Hayır."

"İntikam almayı hak ediyoruz. Şimdi her zamankinden daha çok." Sözleri midemi bulandırdı ama hiçbir şey söylemedim. Richard ve Benjamin'i Erik ve Robert'la birlikte hapse atmak yeterli bir ceza diye düşündüm. Orada çocuklara kötü davrananlara kimse müsamaha göstermiyordu; bu bir tür kuraldı. Damian'ın daha fazla insanı öldürmesini, onlara işkence etmesini, ruhunu daha da karartmasını istemiyordum, Dominic'in de aynı şekilde. Onlarla mantıklı konuşmak anlamsızdı çünkü intikamı hakları ve nihai amaçları olarak görüyorlardı. "Ne olursa olsun beni sevmeye söz ver," dedi aniden sertçe, bacağı alçıda olmasına rağmen hızla dönerek. Bir elini belime doladı, diğer eliyle saçlarımı kavradı ve açgözlü dudakları için boynumu ortaya çıkarmak üzere başımı geriye doğru eğdi. "Söz ver," diye emretti.

"Söz veriyorum." Son bir kez sosyopata dönüşmeden önce benim güvenceme mi ihtiyacı vardı?

Dudakları benimkileri ezdi, acımasızca öptü beni, nefessiz bıraktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra bizi yere götürdü. Bornozumu açtı ve göğüslerimi görünce inledi. Eğildi ve ipeksi elbisemin üzerinden göğüslerimi emdi. Sadece onun yaratabileceği o elektrikleyici hisle sırtım gerildi. Bir elim saçlarının arasındaydı, diğer elim ise sırtını kaşıyordu. Elleri geceliğimi yukarı çekerken bacaklarımın arasında kıpırdandı.

İki parmağı birden içime girdi, benden bir inilti kopardı; o da parmaklarıyla bana aşk yaparken iniltimi hızla ağzıyla bastırdı. "Bunu bana sadece sen verebilirsin." Arzuyla bulanıklaşmış zihnim, sözlerini zar zor algıladı. "Koşulsuz aşk. Bunu benden asla alma," diye uyardı, tam da tek bir hızlı hareketle içime girmeden önce. Yine, yüksek iniltimi ağzıyla yakaladı, bastırdı. Bacaklarım onu sardı, tırnaklarım daha da derine saplandı, o da acımasızca içime girip çıktı.

İkimiz de oksijensiz kalmış ciğerlerimize biraz hava çekmek için bir anlığına ayrıldık. Sonra başımı geriye doğru eğdi, boynumu emdi ve ısırıldı. "Benimsin," dedi sahiplenici bir şekilde ve bu da onu daha çok kavramama neden oldu, karşılığında ondan bir inilti aldım.

"Senin," diye iç çektim ve o hızlanarak bizi gittikçe daha yükseğe taşıdı, sonunda birlikte zirveye ulaştık. İçime girerken bedenlerimiz hareketsizleşti ve kalp atışlarımız birbirine uyum sağladı.

Bu sevişmenin romantik ya da güzel hiçbir yanı yoktu, ama mesele romantizm değildi. Mesele, ne olursa olsun her zaman yanında olacağıma dair teyit alma ihtiyacıydı. Başını göğüslerime yasladı, ben de ellerimle saçlarıyla oynadım. "Temizlenip yatağa gitmeliyiz," dedim uykulu bir sesle. "Evde yalnız değiliz."

"Evet." Ancak bu anın bu kadar çabuk bozulması için fazla mükemmel olduğu düşünülüyordu. "Birazdan."

Başımı salladım ve huzurlu, sevildiğimi hissederek uykuya daldım.

CHAPTER SEVENTEEN

SINS OF THE PAST

10 yaşında erkek çocuklar, Konum Bilinmiyor

"Sence annemle babam bizi düşünüyor mu?" diye sordu Dominic, Tim'in havlu getirmesini beklerken titreyerek. Haftada bir kez, üzerimizdeki tüm kiri temizlemek için bizi soğuk suyla banyoya gönderirlerdi. Genellikle havluları kasten unuturlardı, çünkü bizim acı çekmemizi izlemekten zevk alırlardı.

Artık soğuk acı vermiyordu ya da Dom ile ben bunu bir ceza olarak görmüyorduk. Bu dünyada yaşlı erkeklerin bize dokunmasından ve istediklerini yapmasından daha kötü bir şey yoktu. Diğer her şey küçük bir rahatsızlıktı. "Bilmiyorum." Sesim buruktu çünkü aslında hepimizden vazgeçtiklerini sanıyordum. Dört yıldır bu cehennemdeydik ve kimse bizi kurtarmaya gelmemişti. Bir şeyi gerçekten aradığınızda sonuç alırsınız, değil mi?

Dominic'in yüzü düştü, ben de hemen ekledim, "Muhtemelen. Bizi seviyorlar." Gözlerinde bir an için umut ve mutluluk belirdi ve onların hatırasına benden daha çok ihtiyacı olduğunu anladım.

Elini elimin üzerine koydu ve fısıldadı, "Onları özlüyorum." Başımı omzuna yaslayarak ben de fısıldadım, "Ben de."

"Bir gün birlikte olacağız," diye söz verdi. "İnan bana Damian. O gün gelecek."

Başımı salladım, ancak hiçbirimizin o anı görecektik kadar uzun süre yaşayacağını düşünmüyordum.

Ama kardeşimin güvenceye ve desteğe ihtiyacı vardı ve geriye kalan tek ailem o olduğu için onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Korunması gerekse bile, umutsuz hayallerini desteklemek zorundaydı.

Damian

Dominic'i, anne ve babamızın mezarının önünde dururken hemen gördüm ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Orkide kokusu beni çıldırttı ama

annemin en sevdiği çiçeklerdi ve onları buraya getirmek uygun geldi.

Etrafıma şöyle bir göz attığımda, Sapphire ile tanışmadan hemen önce onları ziyaret ettiğim zamandan beri pek bir şeyin değişmediğini fark ettim ve ormancılık örgütüne ve mezarlığa bağışladığım paranın doğru amaca gittiği açıktı.

"Geldiniz," diye belirtti, gözlerini bir an bile mezar taşlarından ayırmadan.

"Gerçekten de bunu yapacağımdan mı şüphe ettin?" Geçen gün ona çok kızmıştım, ama gerçeği öğrendikten sonra, içten içe beni yiyip bitiren bir suçluluk duygusundan başka bir şey hissetmedim. En azından anne babamızın servetine sahiptim; o ise bir yıl daha fuhuş yapmak ve sonra sokaklarda dilenmek zorunda kalmıştı.

Başını salladı. "Hayır, ne olursa olsun bu toplantıyı kaçırmazdın." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İkimizden her zaman daha meraklı olan sendin."

Doğru, çocukken onu yeni şeyler keşfetmeye ve saklanacak yeni yerler bulmaya teşvik ederdim. Dominic genellikle benim yönlendirmemi takip ederdi; dürtüsel davrandığı tek zaman, odamızda o talihsiz günde, ona izin vermeden saklandığı yerden çıktığı zamandı. "Evet, denesen bile beni durduramazdın." Ne düşündüğümü bilmesi, ikizler arasındaki bağın aslında hiç kopmadığının bir başka hatırlatıcısıydı.

"Beni kurtarmak zorunda hissetmene üzüldüm." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu; gözleri pişmanlıkla doluydu, muhtemelen benimkileri de yansıtıyordu.

"Sen benim kardeşimsin. Seni asla yalnız bırakmazdım. Ne olursa olsun."

"Evet." Birkaç saniye sessiz kaldık. Sadece ağaçların arasından esen rüzgarın hışırtısı ve kuşların şarkıları duyuluyordu. "Senin suçun değil. Sen gittikten sonra başıma gelenler... beni korumak senin görevin değildi, Damian."

Sözleri içimde sessiz bir öfke uyandırdı, çünkü sözlerinin mantıklı olduğunu bilmeme rağmen, onları kabul edemiyordum. "Biraz daha kalsaydım ya da seni buradan çıkarmaya çalışsaydım... bunca yıl birlikte olurduk."

Omuz silkti. "Belki, belki de değil. Bizim için en iyisinin ne olduğuna karar vermek için fazla zamanımız yoktu ve o katta gerçekten öleceğimi sandım. Ama pişman mıyım? Asla. Beth ve Ben'i, Connor ve Frankie'yi

kurtardık." Gülümsedi. "Biri FBI ajanı oldu, diğerrinin tek derdi ise kardeşinin istediğı erkeklerle çıkmasını yasaklaması. Onlara bakmak her şeye değer, değil mi?"

Ona hak vermek zorundaydım. Dün gece nasıl içeri dalıp cevaplar istediğini hatırladıkça kahkahamı zor tutuyordum. Dom gittikten sonra, kucaklaşma, öpüşme ve heyecan sırası bana gelmişti. Tony bizim için ortaya çıkmasaydı ve Dom'un fedakarlığı olmasaydı, hiçbirimiz başaramazdık. Günün sonunda önemli olan, dördümüzün de bu hayatı yaşayabilmesiydi. Belki Dom'un ve benim hayat yollarımız daha karanlıktı, ama bazen amaç araçları haklı çıkarır, değil mi?

"Connor, onları üç gün içinde kaçırabileceğimizi, canımız ne isterse onu yapabileceğimizi ve sonra geri getirebileceğimizi söyledi. Nefes aldıkları sürece ve doktorların onları normal hallerine döndürmesi mümkün olduğu sürece onlara ne yaptığımız umurunda değilmiş." Diz çöktüm, çiçek buketini annemin mezar taşına koydum ve gözlerimi kapattım. Ve o an için, onlarla ilgili anılar zihnimde küçük bir film gibi canlandı. Akşam yemekleri, Noel partileri, şekerlerle dolu tüm o Cadılar Bayramı partileri. "Ne kadar küçüktük, ama onlarla geçirdiğimiz tüm o anları hatırlıyoruz, ne kadar komik."

Dom yanıma yere oturdu ve elini yavaşça babamın mezar taşının üzerinde gezdirdi. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Bunların yarısına bile sahip olmamalıydık, ama sahibiz. Bizi gerçekten çok sevdiler. Bazı çocukların böyle bir sevgisi bile yok."

"Evet," diye yanıtladım ve ailem haline gelen insanları düşündüm.

Sapphire, Kristina, Juanita, Connor, Rosa, Luke, Frankie. Onlar sadece benim değildi; aynı zamanda Dominic'e de aitti. Geçmişte işlediğimiz günahlara rağmen hepsi bizi seviyordu. Nihai intikam her zaman hedefimdi ve şimdi elimdeydi. S ve kardeşi için her türlü cezayla dolu sadist rüyalarla geçen uzun yıllar. Her plan bir öncekinden daha korkunçtu.

Artık buna değer miydi?

Ellerimi inceledim, karıma ve kızıma dokunan aynı elleri. Onlara karşı çok nazik olan, ama başka bir insana dayanılmaz acılar çektiren elleri. Onlar canavardı, peki ya biz? Onları öldürmek bizi onlarla aynı seviyeye mi indirecekti?

İki kötü kardeş, iki kardeşe karşı adalet arıyor. Ama gerçek adalet neydi ki?

Hapisten çıkma şansları olmayacaktı ve Connor, orada her gün cezalandırılmalarını sağlayacaktı. Hayatlarının geri kalanında günahlarının bedelini ödeyeceklerdi.

İçimizdeki küçük ikizler, aşağılamak ve yok etmek için bir fırsat için çılglık atıyordu, peki ya erkekler? Dominic hakkında bir şey bilmiyordum, ama içimdeki erkek, kızına gururla bakmaktan ve hayatının geri kalanını geçmişinin karanlığının ona dokunmaması için dua ederek geçirmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama ruhum yine kararacaktı, değil mi? Eskisinden daha çok. Sapphire'in birkaç hafta önceki sözleri kafamda yankılanıyordu.

İntikam hırsının önüne bizi koyabilir misin? İkimiz de koyamayacağını biliyoruz.

Saklamaya çalışsa bile, kalbinin bir kısmı bunu bana asla affedemezdi, yine de beni her zaman sevecek ve yanımda kalacaktı.

İntikam hırsının önüne bizi koyabilir misin? İkimiz de koyamayacağını biliyoruz.

Evet, evet yapabilirim.

Ve işte böylece, aklım ve kalbim tek bir sonuca vardı.

"Yapamam." Dominic şaşkın, kehribar rengi gözlerini bana çevirdi. "İntikamımızı son bir kez daha al. Bunu yapmak istemiyorum." Onun fikrini değiştirmeye çalışmayacaktım; ikimizin de kendimiz karar verme hakkı vardı.

Bir an sessiz kaldı, sonra da "Ben de öyle düşünüyorum. Hayatımızın geri kalanını mutlu bir şekilde geçirmek, oraya gidip onlara her türlü kötülüğü yapmaktan daha büyük bir 'siktir git' mesajı gibi geliyor bana." dedi.

Kalktık, kot pantolonlarımızın tozunu sildik ve birbirimize döndük.

"Yani, intikam yok mu?" diye kıkırdadı. "Sovyetçim hapiste. İnanın bana, hak ettiklerini alacaklar. Bizlere gelince... Uzun bir ömrü iyi bir intikam olarak kabul edelim."

"Anlaştık," dedim gülerek ve kişisel alanına girmek istemediğim için elimi uzattım. "Umarım bir gün tekrar arkadaş olabiliriz."

Sözlerim üzerine ikimizde de mizah duygusunun izleri kayboldu. Beni dikkatle süzdü ve sonra başını salladı. "Arkadaş olamayız."

Karnımdaki acıyı görmezden geldim ve "Neden?" diye sordum.

"Çünkü biz kardeşiz. Hep kardeştik." Bunun üzerine kollarını bana doladı, ben de ona sarıldım ve anne babamızın mezarının yanında

birbirimize kenetlenmiş bir şekilde öylece durduk.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve tişörtümün ıslandığını hissettim; bu da onun da aynı duygusal tepkiyi verdiğini gösteriyordu. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım, küçük kardeşim."

"Ben de." Kalbi benimkine karşı atıyordu.

İkimiz de büyümüştük ve kaslı vücudu bana artık kurtarılmaya muhtaç sıksa bir çocuk olmadığını kanıtladı. "Seni seviyorum," dedi daha sıkı sarılarak.

"Ben de seni seviyorum Dominic. Ama Rosa'ya zarar verirsen, sevgime rağmen, seni fena döverim." Vücudu kahkahadan titriyordu.

"Sana izin vereceğim."

Birbirimizi bırakabilirdik ama nedense birkaç an daha birbirimize sarıldık, hafif esinti yanaklarımıza dokunurken sanki biri bizi okşuyormuş gibiydi.

Ve benim berbat mantığıma, yüce bir güce ya da doğaüstü herhangi bir şeye inanmamama rağmen, bunun ebeveynlerimizden gelen, sonunda ailemizin yeniden bir araya geldiğine dair bir işaret olup olmadığını merak ettim.

Sosyopat ve küçük çocuk mucizelere veya büyüye inanmıyorlardı.

Ama Damian Scott? O, tüm kalbiyle buna inanıyordu.

Üç Hafta Sonra

Connor

Benjamin ve Richard, avukatlarının küstah tavırlarından da anlaşılacağı üzere, muhtemelen zaferi bekleyerek yüzlerinde alaycı bir gülümsemeyle mahkeme salonuna girdiler.

Sağ tarafa oturdular, bakışları benimkine kilitlenmişti; muhtemelen beni daha önce tanıyıp tanımadıklarını anlamaya çalışarak yüz ifademi inceliyorlardı.

İkizlere şükürler olsun ki, kız kardeşim ve ben onların elinden kurtulduk ve umutsuzluğun, hiçbir çıkış yolunun görünmemesinin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyeceğiz.

Daha fazla yok.

Artık hiçbir çocuk onların yüzünden acı çekmeyecekti. Saf değildim, bir örgütü ortadan kaldırmak, dünyanın artık böyle berbat işler yapmayacağı

anlamına gelmiyordu ama en azından birinin ortadan kalktığını bilmek? Evet, işte bu gerçekten iyi hissettirdi.

"Herkes ayağa kalsın." Yargıç Esteban odaya hızla girip yüksek sandalyesine ve tokmağına oturduğunda hepimiz ayağa kalktık.

"Lütfen oturun." Dinledik ve o devam etti. "Bugün Benjamin ve Richard Hill aleyhindeki duruşmayı dinlemek için buradayız." Her iki taraf da başını salladı ve süreç başladı.

Dört saat sonra karar açıklandı.

İkisi de ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı, şartlı tahliye veya temyiz şansları yoktu. Avukatları, Dominic'in bana verdiği dosyayı elimde bulundurduğumu tahmin edemezdi; bu yüzden masum rolü oynamak işe yaramazdı.

Onlar, sıkı bir rejimin uygulandığı bir koloniye nakledileceklerdi.

Ve orada nihai intikamlarını alacaklardı.

En azılı suçlular arasında bir yaşam ama o suçluların bile değerleri vardı.

Çocuk istismarcıları ve tecavüzcüler hapisanede uzun süre kalamazlardı.

Alın bunu, şerefsizler.

EPILOGUE

PEACE OF HEAVEN

Üç Ay Sonra

Safir

"Hâlâ kaçma şansınız var. Sizi koruyacağım," dedi Rosa ifadesiz bir yüzle, Amanda ve Annie ise şampanyalarını boğazlarına kaçırarak gibi oldular.

Frankie yüksek sesle kıkırdadı ve Rosa'nın koluna vurdu. "Şaka yapmayı bırak." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Böyle yakışıklı bir adamla kim evlenmek istemez ki?" dedi hayalperest bir şekilde ve gözlerim kısıldı.

"Benim." Herkes tekrar güldü, ama ben sadece omuz silktim. Görünüşe göre, onun takıntılı eğilimleri bana da bulaşmaya başlamıştı.

Kapıya hafifçe vurulduktan sonra Luke, kot pantolon ve üzerine tam oturan lacivert bir gömlekle gelin odasına girdi. "Hazır mıyız?"

Aynada kendime son bir kez baktım ve yansımda beliren mutlu ve canlı kadına inanamadım. "Evet, biziz."

"Bekleyin!" diye bağırdı Frankie, cep telefonunu kaptı, bütün kızları etrafımda bir daire şeklinde topladı ve herkesin kadrāja girmesi için telefonu kaldırdı.

Hayatımda yer alan tüm o güzel kadınlar için çok minnettarım. Gençlik yıllarımda, Sophie'nin bu özel günde benimle birlikte olacağını hep düşünmüştüm. Hayatının nasıl şekillendiğini merak ettiğim için Damian bana onun hayatıyla ilgili raporları gösterdi.

Üç yıl önce Steve ile evlendi ve bir erkek bebekleri oldu; fotoğraflardan anladığım kadarıyla mutlu görünüyordu. Bir yandan eskiden olduğumuz halimizi özlesem de, ikimiz de değişmiştik ve birbirimizin hayatında yerimiz kalmamıştı. Yine de, sonunda huzuru ve onu koşulsuz seven bir adamı bulduğu için mutluydum. Annemi de kontrol ettim ve Fransa'da bir Fransız adamla kırsal hayatın tadını çıkarıyordu. Cehaletini ve korkusunu affedemiyordum ama içimdeki çocuk, yanında birinin olmasıyla mutluydu.

"Grup selfiesi şart." Sözleri beni düşüncelerimden sıyırdı ve genişçe gülümsedim. Birkaç kez fotoğraf çekti ve sonra memnun bir sırıtışla beni, beni nikah masasına kadar götürmeyi kabul eden Luke'a doğru itti. O ve Juanita, bebeğimin tek büyükanne ve büyükbabasıydı ve düğünümüzde bulunan tek ebeveyn desteğiydiler. Son üç ayda bu yaşlı, sert adamı tanıdım ve "çocuklarına" ne kadar değer verdiğini herkes görebilirdi.

Kızlar sıraya girerken elimi kolunun altına aldı. Annie nedimem olmayı kabul etti ve Tanrı'ya şükür ki öyle oldu. Çiçek seçmek, salata sosu hazırlamak veya menüyü oluşturmak için sabrım yoktu. Düğünden önce çoğunlukla üç kitabımı bitirmeye odaklandım, böylece önümüzdeki beş ay boyunca özgürce seyahat edebilecektik. Damian bana hediye olarak uzun bir balayı vermeye karar verdi; bu da Avrupa ve Orta Doğu turunu içeriyordu. Kristina, Houston'da Luke ve Juanita ile kalacaktı çünkü onun güvenliğini başka kimseye emanet edemezdik. Adamın evi resmen bir şato gibiydi!

"Kızım, nasıl hala hamile kalmadın?" diye sordu Frankie, müziğin başlamasını beklerken Rosa'ya. Rosa'nın yanakları kızardı, başını aşağıya eğdi ve hepimiz merak ettiğimiz için onu izledik. "Sanırım seni hemen hamile bırakacak, hiç soru sormadan." diye dirseğiyle dürttü. "Ya da siz ikiniz bütün gece ateşli seks mi yapıyorsunuz? Ben o tür geceleri çok seviyorum."

Yanımda Luke inledi, yüzümde ise bir sırıtış belirdi. Connor'ın küçük kız kardeşi artık o kadar masum değildi. "Bu konuşmaya şahit olmak hiç istemiyorum."

Frankie sadece elini salladı. "Ne olursa olsun, merak ettim. Ayrıca, dün gece seni ve Juanita'yı mutfakta öpüşürken yakaladım."

Luke kaşlarını çatı ve kızlar kıkırdadı çünkü herkes ikisinin birbirine aşık olduğunu biliyordu. Neden daha önce birlikte olmadıkları aklım almıyordu.

"Belki de hâlâ bakire olduğum içindir."

Herkes gözlerini kırptırıp ağız açık bir şekilde Rosa'ya baktı.

Şimdi ne olmuştu? Dom, kemiğini koruyan bir köpek gibi peşinden ayrılıyordu, üstelik ateşli bakışları ve sahiplenici kucaklamaları da cabasıydı. Nasıl hâlâ bakire olabilirdi? Ancak kimse yorum yapamadan, tören müziği başladı ve Dom ile Rosa hakkındaki tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Sosyopat sevgilimle evlenme zamanı geldi.

Damian

Birkaç arkadaşım ve aile üyemle birlikte plajın ortasında dururken, kardeşim sağdıcım olarak yanımda, rahip de elinde açık bir kitapla bekliyordu; kendimi çimdikleyip gerçekliği tekrar kontrol etme isteğine direndim, bu beni bir kız gibi gösterse bile.

Sekiz yılını hücrede, geleceğe dair hiçbir umut olmadan geçiren küçük çocuk, hayatında sürekli var olan mutluluğa inanamıyordu.

"Baba, müzik başladı!" dedi Kristina heyecanla ve yüzündeki ifade ciddileşti; küçük kostümüyle hem sevimli hem de komik görünüyordu.

Küçük kızım, elinde çiçeklerle ona birbirinden güzel beyaz elbiseler gösteren kızların tüm yalvarışlarını ve ters bakışlarını reddetti. Sürekli "hayır" ve "hayır" diyordu ve bir gün kanepede otururken Sapphire'in kucağına tırmanıp yüzünü elleriyle kapattı. "Anneciğim, seni çok seviyorum ama çiçek kız olmak istemiyorum. Babamın sağdıcı olmak istiyorum, Dom Amca ile birlikte." Sözleri kalbimi ısıttı ve o göğsümde uyurken onu bütün gece kollarımda tuttum.

O anda, heyecanlı gözleri yüzüklerin üzerindeki safir ve pırlantalar kadar parlak bir şekilde ışıldarken, elinde alyanslarımızı tutuyordu.

Alay Frankie ile başladı, ardından Amanda, Rosa ve Annie geldi. Tüm kadınların üzerinde, hafif okyanus esintisinde uçuşan, askısız, aynı pembe elbiseler vardı. Saçları topuz şeklinde yapılmıştı ve garip bir şekilde, görünüş olarak farklılıklarına rağmen, hepsi de göz kamaştırıcıydı.

Sonunda safirimi gördüm ve nefesim kesildi.

Muhteşem, güzel, hatta bu kelimeler bile onun güzelliğini tarif etmeye ya da hakkını vermeye yetmiyordu. Luke'un onu bu kadar yakın tuttuğunu görünce tüm sahiplenme içgüdülerimi geri plana attım ve dikkatimi mavi içindeki görüntüye odakladım.

İkimiz de beyaz rengi sevmiyorduk çünkü hastanelerde geçirdiğimiz zamanlara dair çok fazla tatsız anıyı çağrıştırıyordu, bu yüzden o gökyüzü mavisine karar verdi ve bu renk onun safir mavisini gözlerinin canlılığını daha da ortaya çıkardı.

Dalgalı, siyah saçları omzunun üzerinden geriye doğru toplanmış, zarif boynunu ortaya çıkarıyordu; bu boynu yalamayı ve emmeyi çok seviyordum. Ama zaten, emmeyi veya yalamayı sevmediğim bir yeri yoktu. Şifon elbisesi alışılmadık bir tasarıma sahipti; önde dizin hemen üstünde bitiyordu, ama arkasında kuma kadar uzanarak uzun bir peçe illüzyonu

yaratıyordu. Sapphire'in çıplak ayaklarında, sertçe içine girdiğimde ayakları omuzlarımın üzerinde dururken dilimi üzerinde gezdirmeyi çok istediğim halhaller vardı. Penisimin pantolonumda kıpırdandığını hissettim.

Şimdi değil, sonra. Onu daha sonra yatağımızda ağırlayacağım.

Sonunda bana ulaştılar. Luke elini benimkine koydu. Tanıdık elektriklenme aramızdan geçti ve nefesi kesildi. Gözleri dudaklarıma odaklandı, kendi dudakları hafifçe aralanarak bir öpücük için yalvarıyordu.

Kurallar cehenneme gitsin.

Dudaklarım onun dudaklarına değdi ve tutkulu bir öpüşme başladı. Herkes ıslık çalıp laf atarken, sinirli rahip, "Sevgili kardeşlerim..." dedi.

Dominic

Rosa'nın Kristina ile dansını izlemek kalbimi burkuyordu ama hiçbir şey yapamıyordum. Onu bu partiden alıp Irkutsk'a geri götürme arzusunu zorlukla bastırıyordum. Kahverengi saçları, siyah ipek çarşafıların üzerinde muhteşem görünürdü, canlı siyah gözlerinden bahsetmiyorum bile. Ellerim elbisesinin fermuarını açıp teninde parmaklarımı gezdirirken sırtına öpücükler kondurmak için kaşınıyordu.

Ancak ikizimin düğününden ayrılmak söz konusu bile değildi, bu yüzden viski yudumlayıp partinin bitmesini beklemekten başka çarem yoktu.

"Bak, benim için ne kadar mutlu görünüyorsun, değil mi?" diye takıldı Damian, yanımdaki sandalyeye otururken. Bakışlarımı takip etti ve sırıttı. "İzleyen kişi olmak berbat bir şey, değil mi?" Sözlerini duymazdan gelerek içmeye devam ettim, o da ekledi, "Kadınlar konuşur işte, bilirsin." Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu ne demek oluyor?" Damian kaşını kaldırdı, ağzı seğirdi, neredeyse dışarı fırlayacak olan kahkahayı zorlukla bastırıyordu.

Kahretsin.

Kadınlar konuştu.

Daha önce hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı ve bu küçük gerçek canımı sıkıyordu. Son istediğim şey, üç aydır benimle birlikte olmasına rağmen insanların neden hala bakire olduğunu merak etmesiydi.

Küçük Rosa muhtemelen seksin onun şartlarına göre gerçekleşmesi gerektiğini söylemeyi unuttu ve şimdiye kadar bana ona dokunma izni vermedi. Bazen, onunla mutlu olabileceğini kanıtlaması için ona ne kadar çok kontrol verdiğime şaşıırıyordum.

Belki de onu babasından kaçırmamalı ve sabırla beklemeliydim. Ama içimdeki sahiplenme duygusunu kontrol etmek imkansızdı; ayrıca, evde beni bekleyen önemli işlerim varken karımın New York'ta ortalıkta dolaşmasına izin veremezdim. Ya başka bir herif onu çalmak isterse? Onun korunmasına benden başka kimse güvenemezdi. "Bırak şu konuyu, Damian," dedim uyarı niteliğinde, çünkü ikiz olsun ya da olmasın, karımı başka bir adamla asla konuşmayacaktım.

"İnan bana, cinsel hayatın hakkında soru sormaya niyetim yoktu." Yüzünü buruşturdu. "O benim kız kardeşim gibi. Ona dokunduğun için suratını dağıtma isteğimi hâlâ bastırıyorum." Bu sözlerle gözlerimi devirdim; görünüşe göre herkes benim kadınıma üzerinde bir tür hakka sahip olduğunu düşünüyordu, oysa gerçekte o sadece bana aitti.

Babasına değil.

Damian için değil.

Kesinlikle kendi kendine söylemeyecek. Benim hayatım ve onun hayatı sonsuza dek iç içe geçmişti, bu yüzden herkes buna alışmak zorunda.

Gözlerime baktı; gözlerinde hüznü bir ifade vardı. "Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek istedim?" Son üç aydır çok az telefon görüşmesi yapmıştık. Bir kere onları ziyarete gelmişim ama bunun dışında, birdenbire aramızda inanılmaz bir bağ oluşmamış ya da bu deneyim üzerinden bir yakınlaşma olmamıştı. Denesek bile başaramazdık. Kardeşimi seviyordum ve o da beni doğal olarak seviyordu, ama ayrı geçirdiğimiz yılları görmezden gelemezdik. Üstelik aramızda büyük bir mesafe vardı, koca bir okyanus.

Ona cevap vermeden önce, Don masamıza katıldı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle karşımıza oturdu. "İkinizle biraz konuşabilir miyim?" Damian ve ben birbirimize baktık. Bu adam ne zamandan beri bir şey soruyordu? Bütün gece Sapphire'in bekar arkadaşı Mary ile flört etmekle meşguldü ve bize pek dikkat etmemişti. Başımızı salladık ve boğazını temizledi. "Hâlâ sana kin besliyorum, Ragazzo." Bunu, anlaması kolay olan gözlerindeki çelik bakışla bana bildirdi. Çocuğunu kaçırmışım ve mafya evlerimiz şu anda savaş halindeydi. Düğün sırasında bir ateşkes konusunda anlaştık, ancak düğün bittikten sonra her şey değişecekti. "Ama size vermek istediğim bir şey var. İkinize de." Kahverengi, dikdörtgen zarfı masaya koydu ve açmamız için işaret etti.

Damian ona doğru hiçbir hareket yapmayınca, zarfı alıp yırtarak açtım ve birkaç fotoğraf masanın üzerine döküldü. Zarfı bir kenara bırakıp,

fotoğrafın kalitesine ve kıyafetlere bakılırsa en az otuz yıl önce çekilmiş olması gereken canlı fotoğraflara odaklandım.

Yirmili yaşlarının başlarında genç bir çift, etraflarını çöller ve kanyonlar sarmış ıssız bir caddenin ortasında bisiklet sürüyordu. Siyah bir Queen tişörtü, mavi kot pantolon ve bot giyen adam gidonu tutmuş, ileriye doğru bakıyordu; arkasındaki kız ise kollarını adamın beline dolamış, başını geriye doğru eğerek neşeye gülüyordu. Saçları rüzgarda uçuşuyordu ve alnındaki bant saçlarının gözlerine girmesini engelliyordu. Adama kıyasla, kızın kıyafetleri sarı ve turuncu renklerdeydi ve boynunda, kulağında ve ellerinde çeşitli perçemler vardı. Fotoğraf, önlerinde giden arabadan çekilmiş olmalıydı çünkü poz vermelerine gerek kalmadan anı mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Çiftte bana garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı ama adını koyamıyordum. Damian da aynı derecede habersiz görünüyordu; kaşlarını çatarak parmaklarını yüzlerinde gezdirmeye devam ediyordu.

Sonraki resim, aynı çiftin düğün gününden bir kareydi; daha yaşlı görünüyorlardı. Hippie tarzı ortadan kalkmış, yerini adamın siyah smokini ve gelinin üzerinde birkaç küçük inci bulunan uzun, beyaz şifon elbisesi almıştı. Gelinin eli, hamileliğini açıkça gösteren küçük şişkinliğin üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu. Çift, eski fotoğrafların bile gizleyemediği bir mutluluk saçıyordu.

Bir diğerinde ise hastanede iki bebeği kucaklarında tutarken kadın yorgun ama mutlu bir şekilde yatakta yatıyordu. Adam ailesini koruyucu bir şekilde kollarının arasına alarak dış dünyadan bir kalkan oluşturmuştu.

Bana ve kardeşime çok benzeyen adam. Benzerliği görmezden gelmek imkansızdı.

Sonra birdenbire her şey aklıma dank etti.

"Bunlar bizim anne babamız mı?" diye sordu Damian, sesi kısık bir şekilde, avucunun içi son fotoğrafa değdiğinde.

"Evet," diye yanıtladı Don. "Eskiden arkadaşlarımdı. Benim ve karım Sorcha'nın." Karısını hatırlarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Sorcha ve Kristina başlarını belaya sokmayı severlerdi ve biz de onları kurtarmak zorunda kalırdık."

"Yıllar önce Rosa'yı yanımda tutmama izin vermenizin ve beni dikkatle izlemenizin sebebi bu muydu?" diye sordu Damian, gözleri hâlâ hastanedeki resme kilitlenmişti.

"Evet, o gözleri başkasıyla karıştırmak zor, ayrıca onun bazı özelliklerini de paylaşıyorsunuz."

"Neden şimdi?" Bu soru benden çıktı. Bu bilgiyi bir türlü anlayamıyordum. Neden tüm bunları daha önce paylaşmamıştı? Don omuz silkti, purosunu çıkardı ve yaktı.

"İyi bir düğün hediyesi gibi görünüyordu ve ayrıca hiçbir şeyi değiştirmeyecekti."

"Yani babam mafyanın bir parçası mıydı?"

"Hayır, çocukluk arkadaşydık. Avukattı ve bir imparatorluğun varisiydi. Zayıfları korumayı severdi, bu yüzden bir nevi Robin Hood'du. Sizin gibi şeyler yapardı ve o adamların yaptıklarının sebeplerinden biri de buydu. Ona, destek olmadan o adamlarla uğraşmaması konusunda uyardığım halde, zamanında gelip yardım edemedim." Eli yumruk oldu ama ses tonu değişmedi. "Ama bunun önemi yok. Önemli olan, yaşadığınız hayatın en çok sevdiğiniz şeyleri yok edebilmesidir." Kısık bakışları gözlerime dikildi. "Ve küçük kızımın zarar görmesini istemiyorum." Sonra bakışlarını Damian'a çevirdi. "Ya da tatlı kadının. Bu yüzden düğün gününde sana iki tavsiye vereceğim. Sosyopat olmayı unut ve"—işaret parmağını bana doğru uzattı—"kızıma olabildiğince çok koruma sağlamayı öğren." Bu sözlerle, Mary'nin daveti karşısında kızarak dans pistine gitti ve bizi şaşkına çevirdi.

Birkaç saniye boyunca sessizlik hakim oldu, ta ki Damian alçak bir sesle "Resmi ister misin?" diye sorana kadar. Başımı salladım çünkü kim istemezdi ki? Anne babamızı hatırlamak bir şeydi, ama onların mutlu olduklarına ve bizi istediklerine dair kanıt sahibi olmak? Evet, buna kimse hayır diyemezdi.

Parayı aramızda eşit olarak paylaştırdı ve sonra omzuma hafifçe vurdu. "Sapphire'i bulmam gerek." Onu aramaya başladı ve sonunda barın yakınında Luke ile sohbet ederken gördü. Ona doğru koştu, beni orada tek başıma, içimde adlandıramadığım rahatsız edici duygularla baş başa bıraktı.

Anne ve babamızın bir zamanlar adalet için savaştan, eğlenceyi seven bir çift olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Ya da İtalyan Mafya lideri gibi bir dostları olduğunu?

Kadının babası olan bir arkadaşım vardı, onu kendime eş olarak sahiplenmeyi çok istiyordum.

Eğer S, John, Richard ve tüm bu insan kaçakçılığı olmasaydı, onunla bir şansım olurdu. Her zaman yakınımda olurdu; kimse ona ya da bana

zarar veremezdi ve muhtemelen reşit olur olmaz karım olurdu.

Her şey üzerime kapandı; gözlerimin önünde kızıl bir sis belirdi ve ayağa kalkıp oradan kaçmamak için kendimi zor tuttum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım dinmeyen öfke, birileriyle dövüşmemi ve kan görmemi istiyordu.

Çevremdeki her şeyden o kadar kopmuştum ki, yanağıma yapılan nazik dokunuş hiç beklemediğim bir anda geldi ve beni sersemliğimden çıkardı. Gözlerim tekrar pembe renkteki o muhteşem görüntüye kaydı. Onun güzelliğini ve sadece onun bana verebileceği huzur dolu aurasını içime çektim. "Dominic?" diye sordu Rosa usulca ve başka bir şey söylemeden, dirseğinden tutup onu kucağıma oturttum, o da şaşkınlıkla nefes nefese kaldı.

Üç aylık saçmalık sona ermişti.

Onun için beklemekten bıkmıştım. Belki de bu beni bir piç yaptı.

Beni affedilemez bir insan yaptı.

Belki.

Ama ben artık tamamen bıkmıştım.

"Hayır, iyi değilim. Sana ihtiyacım var," diye sertçe fısıldadım, muhtemelen onu korkuttum ve bu da bana bir şans vermeme konusundaki düşüncelerini pekiştirdi; gerçi ben de bir şans beklemeyecektim.

Rosa beni inceledi, sonra ellerini saçlarımın arasına geçirdi ve dudaklarını benimkine yaklaştırarak, dudaklarıma en hafif okşayışla dokunarak fısıldadı: "Tamam."

"Sonunda." Sonunda.

Aylar süren istek, özlem, reddedilme ve yoğun yakınlaşmaların ardından, kadını artık sahiplenilmeye ve fethedilmeye hazırды.

Keşke o gece geleceği tahmin edebilseydim, belki de ona dokunmakta tereddüt ederdim ve Pakhan'ın kadını sahiplendiğini herkese duyururdum.

Ama seçim yapıldı.

O kader gecesinden sonra yaşanan tüm olaylarla birlikte.

O gecenin ilerleyen saatlerinde

Saatlerce süren sevişmenin ardından, terimden sıırıslıkam olmuş çarşafaların üzerinde nefes nefese uzanıyorduk. Açık pencere, çok ihtiyaç duyduğumuz serin havayı sağlıyordu. Sapphire sırtüstü uzanmış, başını

omzuma yaslamış, kırmızı tavana bakıyordu; sonra aniden göğsüme doğru döndü, ellerini çenesinin altına koydu ve gözlerime baktı.

"Ne?" diye sordum, saç telleriyle oynarken.

"Şimdi ne yapacağız?"

Elimi ensesine koyup yüzünü kendime yaklaştıırken, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, dudaklarına fısıldadım: "Sonsuza dek mutlu yaşa."

On İki Yıl Sonra

Damian

Kristina sahilde kahkahalar atarak koşuyordu, Lucky de onu takip ediyordu. Eskiden olduğu hızda ona yetişmek için biraz yaşlıydı ama yine de deniyordu. Elinde tuttuğu paketten bir atıştırmalık daha çıkardı ve havaya fırlattı, Lucky de yakalamak için zıpladı. Yine ıskaladı, sonra kuma düştü ve çılgınca aramaya başladı. Kızımın yüzünde endişe belirdi, gözlerini bana kaldırdı. "Baba, Lucky için endişeleniyorum. Son zamanlarda pek bir şey fark etmiyor gibi görünüyor." Köpek adını duydu ve yüksek sesle havlayarak çömeldi, başka bir ödül bekliyordu.

"Bana çok mutlu görünüyor," diye mırıldandım ama Kristina omzuma hafifçe vurunca irkildim. Aman Tanrım, küçük kızım yaptığı onca boks sayesinde ne kadar güçlü kollara sahipti. "Küçük kızım, neredeyse on üç yaşında. Sanırım çoğu köpek o kadar bile yaşamıyor." Burnunu hafifçe okşadım. "Elbette bir zayıf noktası vardır, değil mi?" Yüzü daha da üzgünleşti ama başını salladı. Onu sıkıca kucakladım ve elleri beni sardığında memnuniyetle iç çektim.

Çocuklar benim istediğimden çok daha hızlı büyüdüler. Sanki daha dün dondurma ve çizgi filmlerden gözleri mutlulukla parlayan, örgülü saçlı küçük kızımdı, bugün ise üniversiteye gitmek üzere olan genç bir kadındı. Aslında, İspanya kıyısındaki bu küçük kaçamak, "çocuk" olarak geçirdiği son tatilini birlikte geçirmesi ve tadını çıkarması için ailemize verdiğimiz küçük bir hediyeydi. Teksas'ta Biyokimya okumaya karar verdi ve onu yanımda hissetmeme düşüncesi beni dehşete düşürdü. O kader dolu günden on iki yıl geçmiş olmasına rağmen, hâlâ çığlıklarının havayı doldurduğu kabuslarla uyanıyordum. Muhtemelen asla geçmeyeceklerdi.

Onu biraz daha sıkı kucakladım ve o da gülerek geriye yaslandı. "Baba, nefes almakta zorlanıyorum."

Ona göz kırptım. "Bir baba kızına sarılamaz mı?"

Gülümsemeyi bıraktı ve yanağımdan nazikçe öptü, kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı. Sonra kulağıma fısıldadı, "Ben her zaman senin küçük kızın olacağım, Baba." Ve sözleri, onu bırakmanın verdiği acıyı dindirdi.

"Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın," diye onayladım ve ardından dünyanın en sinir bozucu sesi onun adını söylediğinde kaşlarımı çattım.

Hardy.

Sapphire'in şüphelendiği gibi, Kristina'nın Jason Miller'a olan takıntısı kaybolmadı ve neredeyse tüm çocuklukları boyunca birbirlerinden hiç ayrılmadılar. Kızım ona aşıkı ve ona yaklaştırmaya çalışan her kıza hırılıyordu. Bana sorarsanız çok komikti ve kızımın tüm dikkatini çektiği için o çocuktan ne kadar hoşlanmasam da, bölgesini nasıl işaretlediğiyle gurur duyuyordum.

Bir keresinde, sırtına keçeli kalemle "Kristina Scott'ın Malı" yazmıştı. Şaka yapmıyorum. Sapphire, müdürün odasındaki sandalyede otururken kıpkırmızı olmuştu, Amanda ve Cormack ise kahkahalarla gülüyorlardı. Jason, Sapphire'in ona karşı beslediği daha derin duygulardan habersiz görünüyordu, ancak on beş yaşına girdiklerinde her şey değişti.

Birdenbire Kristina, erkeklerin aptal olduğuna ve kariyerin daha önemli olduğuna karar verdi. Söylemeye gerek yok, zavallı Jason da bizim kadar şaşırıldı ve sonra, hepimizin dediği gibi, "kur yapma" dönemi geldi. Zavallı adam her şeyi yaptı. Güller, çikolatalar, kulaklarımı kanatan müziklerle dolu USB bellekler, randevular, her ne kadar sert bakışlarım altında her zaman titrese de.

Kristina hiç taviz vermedi ve ben de içten içe onun başarısızlıklarından hep zevk alırdım, çünkü bu, küçük kızımın küçük kızım olarak kalacağı ve kimsenin kalbini kırma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ardından birkaç ay sonra, evde uslu bir kız bebeği olan her ebeveynin en büyük kabusu geldi.

Bad Boy bisiklet üzerinde.

Şehirde yeni bir otel sahibi olan Richardson, iki oğluyla birlikte eve taşındı. Oğullarından biri Kristina'nın yaştındaydı ve adı Max'ti, diğeri ise on sekiz yaşında olan Hardy'di.

Tahmin et bakalım kime aşık oldu? Bizimle akşam yemeğine geldiler ve adam onu görür görmez yanına koşup "Benimsin!" diye ilan etti.

Kristina o kadar şaşkına dönmüştü ki birkaç kez göz kırptı ve sadece başını salladı. Bakışlarıma, hırlamalarıma ve gücüme rağmen yerinden kıpırdamadı. Bana, reşit olana kadar ona asla dokunmayacağına ve diğer şeylerin yanı sıra onu tüm kalbiyle koruyacağına söz verdi. Onu hâlâ sevmesem de, çocuğa saygı duyuyordum ve kızım da birinin takıntısı olmayı hak ediyordu.

Jason Miller biraz surat astı, sonra da Ruby ile çıkmaya başladı. Bütün bu lise dramalarını hatırlamak bile başımı ağrıtıyor.

Hardy, Kristina'yı belinden kavrayıp göğsüne doğru çekti ve çenesini bana doğru kaldırdı.

Küçük pislik.

Kızgın bakışlar başladı ve bu görmek istediğim son şeydi. Alnına son bir öpücük kondurduktan sonra kızımı bıraktım ve tüm kalbimle gözlerinde her zaman bu mutluluk ışığının olmasını diledim. "Annemi kontrol etmeye gidiyorum."

Neredeyse on sekiz yıldır birlikteydik ama o kadın hâlâ kalbimi hızlandırıyor ve arzudan vücudumu acıtıyordu.

Safir

Hafif esinti yanağıma değdi, ısınmış bedenimi serinletti ve beyaz, ince perdelerin dalgalandığı açık balkon penceresinden havanın tadını çıkarmamı sağladı. Sahil evinin ana yatak odasında kocaman bir kral yatak, banyo ve bir kanepeden başka bir şey yoktu. Göğsümdeki ağır yük inledi, bezli poposuna hafifçe vururken huzursuzca kıpırdandı. "Şşş, tatlım." Hemen sakinleşti, köprücük kemiğime daha çok sokuldu.

Benim minik Damian'ım, diğer adıyla Dane Scott, ya da benim ona verdiğim isimle, beklenmedik ama inanılmaz derecede harika bir sürpriz.

Kazadan sonra Damian ve ben yıllarca bebek sahibi olmaya çalıştık ama bir türlü olmadı. Bir test daha negatif çıktığında banyoda geçirdiğim histerik krizlerden birinin ardından Damian her şeyi bırakmaya ve Kristina'ya sahip olduğumuz gerçeğinin kıymetini bilmeye karar verdi.

Ve biz de öyle yaptık.

Ancak bir yıl önce hastalandım ve doktor bize durumu açıklayana kadar neyin yanlış olduğunu bilmiyorduk. Kristina üniversiteye gidince, dünyayı gezmeyi, baş başa vakit geçirmeyi ve dünyadaki hiçbir

sorumluluğumuz olmadan genç bir çift gibi yaşamayı planladık. Bebek birçok şeyi değiştirdi ve birçok insan bize kırklı yaşlarımızda gerçekten çocuk yetiştirmek isteyip istemediğimizi sordu.

Ama yaptık ve bundan daha mutlu olamazdık. Dane henüz üç aylıktı ve uyku saatlerinde annesine ihtiyacı olduğu için ailemin geri kalanıyla yürüyüşe çıkamıyordum. Görünüşe göre listeye bir çocuk daha eklemem gerekiyordu, çünkü Kristina nereye gittiyse Hardy de oraya gitti. Onu "benim çocuğum" ilan ettiği günü hatırlayınca kahkaha attım.

"İşte bu sesi duymaktan asla bıkmayacağım," dedi sert bir ses, kocam odamızın kapısından içeri girerken, değerlendirici bakışları her detayı içine çekiyordu. Hamilelik dönemini de sayarsak, çocuğumuzun hayatının ilk beş yılında yanımda olma şansı bulamamıştı, bu yüzden Dane ile yaşayabileceği tüm deneyimleri doyasıya yaşadı.

Tanrım, hâlâ o kadar inanılmaz derecede seksiydi ki, sadece gülümsemesiyle bile dizlerimi titretebiliyordu. İtirazlarıma rağmen sakalını kesti, ama saçlarında birkaç gri tel olmasına rağmen hâlâ kaslı vücudunu koruyordu. "Burada ne yapıyorsun? Çocuklarla sahilde olacağını sanıyordum."

Sözlerime kaşlarını çatı ve birkaç adımda yanıma yatağa uzandı, eliyle de Dane'in yanağını nazikçe okşadı. "Hardy benim çocuğum değil."

Sırıttım. "Sanırım burada kalmaya devam edeceğini söylemek doğru olur."

"Umarım öyle yapar. Yoksa, onu dövmek zorunda kalacağım, çünkü Kristina onu asla bırakmayacak." Doğru. Küçük kızımız umutsuzca aşıktı, ama nedense bu durum beni yıllar önce Jason'la olduğu gibi endişelendirmedi.

Başımı onun göğsüne yasladım, o da bizi nazikçe yatak başlığına yasladı. "Mutlu musun?" diye aniden sordum ve eli durdu.

Elini çeneme doğru kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine bakmak için pozisyonunu değiştirdi. "Neden olmasın ki?" Yüzünde şaşkınlık vardı ve kaşlarını çatdığı çizgileri düzeltmek için parmaklarımı nazikçe alnında gezdirdim.

"Hayır, yani... bizim için hayal ettiğiniz hayat bu muydu?" Yaşadığımız tüm kötü şeylere rağmen, başımıza gelenlerden ve bizimle birlikte olanlardan hiçbirinden pişman değilim.

Dudaklarımı yumuşak ama tutkulu bir öpücükle yakaladı ve ardından alnını benimkine yasladı. "Safir... Kendim için böyle bir hayat hayal

etmemiştim. Daha mutlu olamazdım." Ve haklıydı.

Aşk hikayemiz alışılmadık, karanlık ve onun sosyopat olduğu dönemlerde rahatsız ediciydi. Yıllar önce anneme söylediğim sözler aklımda yankılanıyordu.

Onu nasıl sevebilirsin? O bir canavar.

Hiç kimse bir canavarı sevemez.

Ah, ama aşık oldum. Etrafı karanlıkla çevrili olsa da kalbi olan bir canavara aşık oldum. Ve kimsenin bizim yaşadığımız aynı koşulları veya geçmişini yaşamamasını istemesem de, canavarın nihai takıntısı olmaktan dolayı çok minnettarım.

Dominic ve Rosa'nın öyküsü "Pakhan'ın Gülü", yeni bir serinin ilk kitabı olacak.

2016'da geliyor.

ACKNOWLEDGMENTS

"Sosyopatın Düeti" bitti ve bana hala gerçeküstü geliyor. Sosyopat ve bir kadına olan aşkı fikri neredeyse bir yıl önce aklıma gelmişti, ama onun hikayesini yayınlamamın mümkün olacağını düşünmemiştim. Damian'ın kalbimde her zaman özel bir yeri olacak.

Öncelikle, her zaman olduğu gibi, bana yaptıkları her şey için Tanrı'ya ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Onlar olmadan bunu başaramazdım. Hepinizi çok seviyorum!

Düzenleme sürecimde bana yardımcı olan Hot Tree Editing ekibine, özellikle Becky, Peggy ve Kayla'ya çok teşekkür ederim. Ayrıca değerli geri bildirimler veren ve olay örgüsündeki tüm boşlukları gidermemi sağlayan beta okuyuculara ve son gözden geçiren kişilere de minnettarım.

Harika kapak tasarımı için Perfect Pear Creative Cover'dan Sommer'a teşekkürler.

Lindee Robinson'a muhteşem kapak fotoğrafları için teşekkürler.

Biçimlendirme ve tanıtım görselleri için Mayhem Cover Creations'tan L.J. Anderson'a teşekkürler. Sizinle çalışmak her zaman bir zevk!

Kapak tanıtım etkinliğim, lansman kampanyam ve blog turum için Enticing Journey Book Promotions'tan Ena ve Amanda'ya teşekkür ederim.

Kiki, Ruth ve The Next Step PR ekibine, bana yol gösterdiğiniz ve benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Sociopath's Obsession and Revenge hakkında bilgi yaydığınız ve yorum bıraktığınız için tüm blog yazarlarına teşekkür ederim.

Ve son olarak, Sosyopat ile Safir arasındaki bu aşk yolculuğuna şans veren
tüm okurlara. Her birinize teşekkür ederim.

CONTACT ME

FACEBOOK - TWITTER - E-POSTA - WEB SİTESİ

İçindekiler

Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
On Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On üçüncü Bölüm	
On dördüncü Bölüm	
On beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On yedinci Bölüm	
Epilog	
Teşekkürler	
Benimle iletişime geçin	

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM